

528/88
1 T 6/82 - 2405

R O Z S U D O K

V M E N E R E P U B L I K Y

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Bilčíka a sudcov JUDr. Štefena Gašparoviča, Alojza Dzíbelu, Jána Filipa a Jána Blahu, na hlavnom pojednávaní prejednal v dňoch 9. až 11., 14. až 17., 22. júna 1982, v dňoch 16. až 20., 23. až 26., 30. a 31. augusta 1982, 1. a 2., 6. až 10., 13. až 15. septembra 1982 trestnú vec proti obžalovanému Romanovi B r á z d o v i a spol., pre trestný čin vraždy podľa § 219 Tr.zák. a pre ďalšie trestné činy a dňa 22. septembra 1982 rozhodol

t a k t o :

Obžalovaní:

- 1/ Roman B r á z d a , nar. 5. 4. 1954 v Martine, bytom v Nitre, ul. Hatalová č.14 asistent kamery Slovenskej filmovej tvorby v Bratislave, od 15.6. 1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,
- 2/ Ing. Miloš K o c ú r , nar. 20. 11. 1954 v Nových Zámkoch, bytom v Nitre, Benkova č.1, absolvent Vysokej školy poľnohospodárskej v Nitre, od 15.6.1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,

- 3/ Ing.Milan A n d r á š ě k , nar. 18. 7. 1951 v Nitre, bytom Bratislava, Heyrovského č. 14, technik Montážneho závodu spojov Bratislava, od 15.6.1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,
- 4/ Ing.Pavol B e ě a ě , nar. 27. 9. 1954 v Nitre, bytom Nitra, Partizánska č. 71, inžinier strojných zariadení Divadla A.Begara Nitra, od 14.7. 1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,
- 5/ Ing.František Č e r m a n , nar. 29. 11. 1950 v Nitre, bytom Bratislava, Sterohájska č.9, asistent technického riaditeľa GR Strojsmalt v Bratislave, od 15.6. 1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,
- 6/ Stanislav D u b r a v i c k ý , nar. 13. 2. 1954 v Nitre, bytom Nitra, Hornozoborská č. 24, vodič Západoslovenských vodární v Nitre, od 23.7.1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,
- 7/ Juraj L a c h m a n , nar. 25. 10. 1953 v Nitre, bytom Nitra, Štúrova č. 14, strojník Vodohospodárskych stavieb v Nitre, od 6. 7. 1981 vo väzbe, vo Väznici MS SSR v Bratislave,

u z n á v a j ú s a z e v i n n ý c h ,

ž e :

1/ Miloš Kocúr a Milen Andrášik 9. júla 1976 asi o 22.30 hod. v Bratislave v blízkosti Študentského domova Ľudovíta Štúra v Mlynskej Doline do osobného auta zn. FIAT 125 P, ŠPZ NRA 15-76, ktoré riedil Roman Brázda násilne vtiahli študentku Lekárskej fakulty UK Ľudmilu Cervenovú a spoločne s Františkom Čermanom napriek jej odporu ju odviezli do bytu v rodinnom dome na Varínskej ulici č. 16 v Bratislave,

Miloš Kocúr, Milen Andrášik, Roman Brázda a František Čerman s Pavlom Beďačom, Stanislavom Dubrevickým a Jurajom Lachmanom, Ľudmilu Cervenovú proti jej vôli násilím držali v byte na Varínskej ulici č. 16, pričom Miloš Kocúr, Milen Andrášik, Roman Brázda, František Čerman a Stanislav Dubrevický ju nútili piť alkohol a vyzliekli ju so zámerom ju znásilniť,

Juraj Lachman v nočných hodinách v tomto byte potom priniesol z kúpeľne šnúru na prádlo, ktorou Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milen Andrášik a Stanislav Dubrevický, Ľudmile Cervenovej zviazali ruky a potom postupne vykonali proti jej vôli a napriek jej odporu s ňou pohlavný styk, pričom si pomáhali tak, že Ľudmilu Cervenovú aj za súčinnosti Františka Čermana a Pavla Beďača si vzájomne pridržiavali.

2/ Milen Andrášik a František Čerman 9. júla 1976 v nočných hodinách bez súhlasu a vedomie Anny Turčanovej vnikli do jej rodinného domu v Bratislave na Varínskej ulici č. 16 so zámerom násilím tam držať Ľudmilu Cervenovú, pričom do domu vnikli v spoločnosti Miloše Kocúra, Romana Brázdu i ďalších osôb.

3/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický v noci z 9. na 10. júla 1976 na podnet Stanislava Dubravického rozhodli sa Ľudmilu Cervenovú usmrtiť preto, lebo im hrozila, že ich oznámi. Keď losovaním určili, kto z nich Ľudmilu Cervenovú usmrtí, s ústami previazanými šatkou a s rukami zviazanými za chrbtom ju naložili do vozidla Romana Brázdu a odviezli ju z Bratislavy do Kráľovej pri Senci, okres Galanta k termálnemu jazierku. Po jej vyložení z auta Miloš Kocúr s Milanom Andrášikom a Romanom Brázdou ju hodili do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou Stanislava Dubravického, Františka Čermana a Pavla Beďača utopili. Miloš Kocúr, Milan Andrášik a Roman Brázda potom mŕtvolu Ľudmily Cervenovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej rieke Čierne Voda, do ktorej ju hodili a kde bola 14. júla 1976 nájdená,

t e d a

v bode 1/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický spoločným konaním násilím donútili ženu k súložiu a na taký čin zneužili jej bezbrannosť,

Juraj Lachman zadovážením prostriedku poskytol iným pomoc na to, aby hrozbou bezprostredného násillia donútili ženu k súložiu,

v bode 2/ Milan Andrášik a František Čerman spoločným konaním neoprávnene vnikli do domu iného v úmysle vykonať tam násillie, pričom čin spáchali najmenej s dvomi osobami,

v bode 3/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický spoločným konaním iného usmrtili,

č í m s p á c h a l i :

v bode 1/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický trestný čin znásilnenia spolupáchateľstvom podľa §§ 9 ods. 2, 241 ods.1 al. 1 Tr. zák.,

Jurej Lachman pomoc k trestnému činu znásilnenia podľa §§ 10 ods.1 písm. c/, 241 ods. 1 Tr. zák.,

v bode 2/ Milan Andrášik a František Čerman trestný čin spolupáchateľstvom porušovania domovej slobody podľa § 9 ods.2, § 238 ods.1 al. 2, ods.2 písm. b/ Tr. zák. a

v bode 3/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický spolupáchateľstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods.2 a § 219 Tr.zák.

Za to sa

o d s u d z u j ú :

Jurej L a c h m a n podľa § 241 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Podľa § 39a ods. 2, písm. a/ Tr. zák. sa zaraďuje na výkon trestu do I. NVS.

Pavol B e d ě a č podľa § 219 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 a § 40 ods.1 Tr. zák. ^{úhrnný/} na trest odňatia slobody vo výmere osem rokov. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa na výkon trestu zaraďuje do II. NVS,

František Č e r m a n podľa § 219 Tr.zák. s použitím § 35 ods.1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa zaraďuje na výkon trestu do III. NVS,

Stanislav D u b r a v i c k ý podľa § 219 Tr. zák., § 29 ods. 1 písm. a, b/, ods. 3 a § 35 ods. 2 Tr. zák. na výnimočný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa zaraďuje na výkon trestu do III. NVS.

Súčasne sa zrušuje ohľadom obž. Dubrevického výrok o treste z rozsudku Okresného súdu v Nitre z 30. 9. 1979 sp.zn. 5 T 146/79 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 12. 12. 1979 zn. 2 To 744/79.

Obžalovaní Roman B r á z d a , Milan A n d r á š i k a Miloš K o c ú r podľa § 219 Tr. zák. , § 29 ods. 1, písm. a, b/, ods. 3 a § 35 ods. 1 Tr. zák. na výnimočné úhrnné tresty odňatia slobody, a to Roman B r á z d a vo výmere dvadsať rokov, Milan A n d r á š i k vo výmere dvadsaťdva rokov a Miloš K o c ú r vo výmere dvadsaťštyri rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa každý z nich zaraďuje na výkon trestu do III. NVS.

Podľa § 228 ods.1 Tr. por. obžalovaní Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Beďač, František Čerman a Stanislav Dubravický sa zaväzujú nahradiť pozostalej po poškodenej Ľudmile Cervanovej, Margarete Cervanovej, bytom Nové Zámky, Štúrove 9, škodu sumou 2.986,90 Kčs, a to solídárne.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. sa Margareta Cervanová so zvyškom nároku na náhradu škody odkezuje na konanie v občianskoprávných veciach.

Naproti tomu obžalovaní Romen B r á z d a , Miloš
K o c ú r a Juraj L a c h m a n sa podľa § 226 písm.c/
Tr. por.

o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby, a to:

Romen B r á z d a spod obžaloby pre prípravu na trestný
čin krivej výpovede podľa § 7 ods.1 a § 175 ods. 1 písm. a, b/
Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

- v presne nezistený deň v júli 1976 v Nitre v reštaurácii
Zobor nehováral Ing. Nedeždu Benovú, aby pred orgánmi ZNB
vo veci vyšetrovania vraždy Ľudmily Cervanovej, nevypove-
dala pravdu a zmlčala jeho účasť a účasť ostatných jeho
spoločníkov na diskoteke v Študentskom domove Ľ. Štúra
v Bratislave 9. júla 1976,
- v presne nezistenom čase v roku 1978 v Nitre prehováral
Alojza Verčinského, aby v prípade jeho výsluchu pred orgánmi
ZNB vypovedal nepravdu, že 9. júla 1976 boli spolu a zaistil
mu tak na tento večer alibi,

Miloš K o c ú r spod obžaloby pre trestný čin znásil-
nenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak,
že pred utopením poškodenej na brehu jazierka v Kráľovej pri
Senci mal ešte raz proti jej vôli vykonať s ňou pohlavný styk,

Juraj L a c h m a n spod obžaloby pre trestný čin
vraždy podľa § 219 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť spolu
s ďalšími skutkom uvedeným v bode 4/ obžaloby.

O d ť v o d n e n i e :

Krajský prokurátor poдал obžalobu na obžalovaných Romana Brázdu, Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Pavla Bedača, Ing. Františka Čermana, Stanislava Dubravického a Juraja Lachmana, v ktorej im kládol za vinu, že :

1/ Miloš Kocúr a Milan Andrášik 9. júla 1976 asi o 22.30 hod. v Bratislave v blízkosti Študentského domova Ľ. Štúra v Mlynskej doline, do osobného auta zn. FIAT 125 P, ŠPZ NRA 15-76, ktoré riadil Roman Brázda, násilne vtiahli študentku Lekárskej fakulty UK Ľudmilu Cervenovú a spoločne s Františkom Čermanom napriek jej odporu ju odviezli do bytu v rodinnom domčeku na Varínskej ul. č. 16 v Bratislave,

Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Roman Brázda a František Čerman spolu s Pavlom Bedačom, Stanislavom Dubravickým a Jurajom Lachmanom, Ľudmilu Cervenovú proti jej vôli násilím držali v byte na Varínskej ul. č. 16, nútili ju piť alkohol a vyzliekli ju so zámerom ju znásilniť,

2/ Milan Andrášik a František Čerman 9. júla 1976 v nočných hodinách bez súhlasu a vedomia Anny Turčanovej vnikli do jej rodinného domčku v Bratislave na Varínskej ulici č. 16, so zámerom násilím tam držať Ľudmilu Cervenovú; pričom do domčka vnikli v spoločnosti Miloša Kocúra, Romana Brázdu i ďalších osôb,

3/ Juraj Lachman, v nočných hodinách 9. júla 1976 v Bratislave, v byte na Varínskej ulici č. 16, priniesol z kúpelne šnúru na prádlo, ktorou Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Bedač, František Čerman a Stanislav Dubravický Ľudmile Cervenovej zvizali ruky a potom postupne

vykonali proti jej vôli a napriek jej odporu s ňou pohľavný styk; pričom si pomáhali tak, že Ľudmilu Cervanovú si vzájomne pridržiavali,

4/ Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrešík, Pavol Bedač, František Čerman, Stanislav Dubrevický a Juraj Lachmen v noci z 9. na 10. júla 1976 na podnet Františka Čermana a Stanislava Dubravického rozhodli sa Ľudmilu Cervanovú usmrtiť preto, lebo im hrozila, že ich oznámi. Keď losovaním určili, kto z nich Ľudmilu Cervanovú usmrtí, previazali jej ústa šatkou a s rukami zviazanými za chrbtom ju naložili do vozidla Romana Brázdu a odviezli ju z Bratislavy do Kráľovej pri Senci, okr. Galanta k termálnemu jazierku. Po vyložení Ľ. Cervanovej z vozidla Miloš Kocúr najskôr s ňou proti jej vôli vykonal pohľavný styk a potom s Romanom Brázdom a Milanom Andrešíkom ju hodili do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou ostatných obžalovaných utopili. Roman Brázda, Miloš Kocúr a Milan Andrešík na upozornenie Františka Čermana mŕtvolu Ľudmily Cervanovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej rieke Čierna Voda, do ktorej ju hodili; tam bola 14. júla 1976 jej mŕtvola nájdená,

5/ Roman Brázda v presne nezistený deň v júli 1976 v Nitre v reštaurácii Zobor nahováral Ing. Nadeždu Benovú, aby pred orgánmi ZNB vo veci vyšetrovania vraždy Ľudmily Cervanovej, nevypovedala pravdu a zamlčala jeho účasť a účasť ostatných jeho spoločníkov na diskotéke v Študentskom domove Ľ. Štúra v Bratislave 9. júla 1976,

6/ Roman Brázda v presne nezistenom čase v roku 1978 v Nitre prehováral Alojza Verčinského, aby v prípade jeho výsluchu pred orgánmi ZNB vypovedal nepravdu, že 9. júla 1976 boli spolu a zaistil mu tak na tento večer alibi.

Skutok uvedený v bode 1/ ohľadom všetkých obžalovaných právne posúdil ako trestný čin obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2, § 231 ods.1, 2 Tr.zák.; v bode 2/ ohľadom obžalovaných Andrášika a Čermana ako trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2, § 238 ods.1, alinea 2, ods.2 písm.b/ Tr.zák., v bode 3/ ohľadom obžalovaných Brázdu, Kocúra, Andrášika, Beďača, Čermana a Dubravického ako trestný čin znásilnenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2, § 241 ods.1 al.1 Tr.zák. a ohľadom obžalovaného Lachmana ako pomoc k trestnému činu znásilnenia podľa § 10 ods.1 písm.c/ a § 241 ods.1 Tr.zák.; v bode 4/ ohľadom obžalovaného Kocúra ako trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods.1 al.2 Tr.zák. a ohľadom obžalovaných Brázdu, Kocúra, Andrášika, Beďača, Čermana, Dubravického a Lachmana ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2, § 219 Tr.zák. a napokon skutky uvedené v bodoch 5/ a 6/ ohľadom obžalovaného Brázdu ako prípravu na trestný čin krivej výpovede podľa § 7 ods.1 a § 175 ods.1 písm.a/,b/ Tr.zák..

Krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaných Brázdu, Lachmana, Kocúra, Čermana, Andrášika, Beďača a Dubravického, svedkov Juraja Tokára, Rudolfa Gallu, Petra Okenku, MUDr.Jozefa Škrobánka, Ing.Nadeždy Benovej, MUDr.Viery Vozárovej, MUDr.Ota Vozára, Ing.Imricha Beďača, Dagmar Luprichovej, Marcely Čermanovej, Anny Turčanovej, Zdenky Prieložnej, Vincenta Tanku, Juliany Tankovej, Igora Urbánka, kpt.Ernesta Pintéra, por.Ľubomíra Gerbela, mjr.Jána Hubceja, Michala Zervena, Magdalény Mlynarčíkovej, Milena Antošovského, Juraja Haláchyho, Petra Hlavandu, Jána Janžetiča, Tibora Turčana a Pavla Pavlíka. Na podklade § 211 ods.2 písm.a/ Tr.por. prečítané boli výpovede svedkov Vladimíra Vargu, Viliama Kánika, dr.Alojza Verčinského a Lukáše Karabinoša; a na podklade § 211 ods.1 Tr.por. výpovede

svedkov Kateríny Tomašovičovej, Ištvána Vámoša, Júliusa Tanku, Zdenka Konečného, Jozefa Vrbovského, Bohuslavy Bublincovej, Ľubomíra Lazového, Vladimíra Beráča, Alexandra Nagya, Jána Kršáka, Richarda Veselého, Magdy Bachledovej, Viery Roštárovej, Júlie Kopolovičovej, Ľudovíta Priecela, Viery Homolkovej, Ivety Kissovej, Alexandra Kozáka, Pavla Vereša, Milana Babulica, Igora Blažka, Jozefa Čulmana, Juraja Kličku, Pavla Komoru, Dany Janigovej, Barbory Dukátovej, Jána Škoreca, Zuzany Migrovej, Petra Kovára, Jozefa Slámu, Michala Andrášika, Jolany Andrášikovej, Evy Andrášikovej, Ingrid Andrášikovej, Ľubora Andrášika, Imricha Beďača, Kornélie Beďačovej, Blanky Beďačovej, Stanislava Dubravického, Márie Brázdovej-Petrovskej, Antona Kocúra, Heleny Kocúrovej, Vojtecha Lachmana, Emílie Lachmanovej, Nadeždy Lachmanovej, Anny Čermanovej, Mariane Fábryho, Milana Tótha, Štefana Hajdu, Jaroslava Ťlveckého, Štefana Fusku, Daniela Bidelnicu, Ivety Tokošovej, Vladimíra Baláža, Eduarda Králika, Ivety Marcinkovej, Evy Dvončovej, Rudolfa Šumichrasta, Evy Miklušovej Pavla Mečára, Bruny Bezáka, Viery Vincovej, Pavla Piečka, Ľudmily Hučkovej, Mileny Kroksovej, Beaty Kolárovej, Heleny Miklošovej, Rozálie Varjúovej a Danuši Hleváčovej.

Boli tiež vykonané dôkazy posudkami znalcov z odboru psychiatrie pri súčasnom vypočutí znalcov MUDr. Ľubomíra Vraždu, resp. MUDr. Eleny Mokrášovej; z odboru súdnej psychológie, ku ktorým boli vypočutí znalci doc. PhDr. Gejza Dobrotka CSc., resp. PhDr. Milena Kováčiková, CSc. a prečítané boli posudky znalcov z odboru sexuológie MUDr. Jaroslavy Pondělíčkovéj a MUDr. Jaroslava Zvěřinu a posudok z odboru hydrobiológie.

Okrem toho bol oboznámený obsah vykonaných expertíz, predovšetkým správa o výsledku pachovej expertízy, ku ktorej bol vypočutý technik npor. Miroslav Rožnovský, ako aj ďalších

kriminalistických techník, protokoly z miesta nálezu mŕtvoly poškodenej Ľudmily Cervenovej, výsledok súdnej pitvy a príslušné plány a fotodokumentácia vzťahujúce sa na predmetný skutkový dej.

Oboznámené boli aj zápisnice o rekonštrukciách o vyšetrovacích pokusoch, o previerkach výpovedí na mieste činu, zápisnice o vykonaných domových prehliadkach, dokumentácia zaťažovaná od Hydrometeorologického ústavu v Bratislave, Geofyzikálneho ústavu SAV a Katedry poľnohospodárskych meliorácií agronomickej fakulty VŠP v Nitre, písomná informácia ÚV SZM o kultúrnych podujatiach v júli 1976 v internáte Ľ.Štúra v Mlynskej doline v Bratislave, vyhlásenie sestier Cohenových a ďalšie údaje o ich pobyte v ČSSR v r.1976, podstatný obsah rozvodových spisov najmä ohľadom obž.Kocúra, spisy o predchádzajúcich odsúdeniach obž.Brázdu a Dubravického, správy o povesti a odpisy z registra trestov obžalovaných i ďalšie listinné dôkazy.

Krajský súd na podklade uvedeného dokazovania ustálil skutkový stav ako je uvedený vo výrokovej časti tohoto rozsudku.

Východným konštatovaním, ktoré nik nečiní sporným je, že Ľudmila Cervenová, ktorá bola v r.1976 20 ročnou poslucháčkou II.ročníka Lekárskej fakulty Univerzity Komenského v študentskom domove Ľ.Štúra v Bratislave-Mlynskej doline, kde bola aj ubytovaná, zúčastnila sa dňa 9.7.1976 vo večerných hodinách študentskej zábavy a po odchode z nej sa stala nezvestnou až do 14.7.1976, kedy bola v obci Kráľová pri Senci, okr.Galanta v rieke Čierna Voda nájdená jej mŕtvola s rukami zviazanými za chrbátom, pričom mala obnaženú dolnú časť tela. Zistilo sa, že bola utopená asi 5 dní predtým.

Obžalovaný Roman Brázda bol na hlavnom pojednávaní vypočutý v dňoch 9. - 11.6.1982 /č.l. 2206-2233/ a v dňoch 16. a 17.8.1982 /č.l. 2360-2384/, pričom v rámci svojej výpovede predniesol viacero verzií o priebehu skutkového deja.

V úvodnej verzii obž.Brázda spontánne vypovedal v podstate tak, že 9.7.1976 po vzájomnej dohode s Kocúrom, Benovou, Dubravickým a Okenkom autom svojho otca /Fiat 125 P, ŠPZ NRA 15-76 bledosivej farby/ odviezol menovaných z Nitry do Bratislavy, kde sa mienili zúčastniť diskotéky. Cestou netankoval benzín a po príchode do Bratislavy Benová a Dubravický vystúpili niekde v centre mesta s tým, že sa večer stretnú na diskotéke. Medzitým sa ostávajúca osádka auta stretla s Andrášikom, ktorý si potom šiel ešte niečo vybeviť, zastavili sa vo vinárni a potom v Steps-klube, kde kúpili víno a odtiaľ šli do Mlynskej doliny. Keď zistili, že sú isté problémy so vstupom do sály, Andrášik, ktorého medzitým zbadali, zariadil, aby sa dostali dnu. Na diskotéke potom ešte uvidel Čermana, dve Francúzky, Benovú, Dubravického, Lachmana, Beďača a Zimákovú. Na diskotéku prišli medzi 20 - 21 hod.

V priebehu diskotéky sa Kocúr zabával s dievčaťom, ktoré sa mu páčilo /s poškodenou/ a neskôr prišiel za Brázdom s tým, či by sa nešlo ísť ešte niekde zabaviť. Keďže Brázda žiadnu možnosť nemal, obrátil sa na Andrášika, ktorý nebol ochotný vziať ich do Lamača, kde býval, avšak po porade s Čermanom povedal, že Čerman súhlasí.

Potom medzi 22 a 23 hod. Brázda videl vo vestibule stáť poškodenú s nejakým chlapcom, ktorý jej držal tašku a Kocúr sa s ním dohadoval, pričom bolo zrejmé, že šlo o to, kto ju odprevedí. Kocúr dal chlapcovi facku, ktorému pritom vypadla

taška a z nej nejaké doklady, ktoré Brázda zdvihol a dal ich Kocúrovi, aby Kocúr mal možnosť s poškodenou sa ešte stretnúť. Potom Brázda pozval Zimákovú, "že sa ešte pôjde niekam na žúr", táto vraj síce mala ráno niekam cestovať, avšak napokon súhlasila, hlavne preto, lebo sa jej páčil Čerman. Po spoločnej dohode obžalovaných a Zimákovovej potom nastúpili do auta, ktoré riadil Brázda, Zimáková, Andrášik, Čerman a Kocúr. Cestou od internátu Kocúr zazrel pri autobusovej zástavke dievča, s ktorým sa bavil a dal pokyn Brázdovi, aby zastavil. Potom vystúpil z auta, začal dievča prehovárať, načo vystúpil aj Andrášik a zhovorával sa s chlapcom, ktorý dievča odprevádzal a ktorému predtým vo vestibule dal Kocúr facku. Po chvíli dievča nastúpilo do auta tak, že jej k tomu pomohol Kocúr - ktorý ju do auta vtisol. Cestou ešte došlo ku konfliktu s nejakým opitým choďcom, ktorému Kocúr vynadal. Napokon prišli do Prievozu, kde mal Čerman "privát" a kde Brázda už dvakrát bol asi pred polrokom. Auto zaparkovali asi 50 m od domu, aby susedia nevideli, že tam niekto je. Asi o 15 minút prišla aj osádka Beďačovho auta, t.j. Beďač, Dubravický a Lachman.

V miestnosti na prízemí, kde mali bývať Andrášik s Čermanom potom niekto spustil magnetofon, Kocúr tančil s poškodenou a keď poškodená odmietala ponúkaný pohár s vínom, Kocúr s Dubravickým jej ho lieli do úst tak, že jeden jej držal hlavu a druhý nalieval. Kocúr jej potom vyzliekol nohavice a Brázda jej rozopäl blúzku. Potom ako Čerman zistil, že sa tam dejú násilnosti začal robiť krik, behať po byte a kontrovať závedy, za prítomnosti Andrášika žiadal, aby všetci z domu odišli a keď sa "s ostatnými" stretli v jednej miestnosti Andrášik povedal, že dievča treba nejakým spôsobom umlčať. Nakoniec z domu odišli do Kráľovej pri Senci. V aute, ktoré riedil sedeli Kocúr, Lachman, Dubravický, poškodená a Zimáková. Ďalej sa pamätá až na to,

že bol ráno v Nitre, hoci sám riadil vozidlo. Zimákovú zaviezol niekde asi 50 km za Nitru na nejakú akciu.

V rámci tejto výpovede /9.6.1982/ obžalovaný Brázda dodal, že v čase prinesenia špagátu bol v inej miestnosti, ale nevie čo tam robil. V ďalšej časti výsluchu na otázky odpovedal, že spomínané násilnosti spočívali v tom, že Kocúr mal s poškodenou pomer, Brázda mu ju pridržoval a Dubravický bol pritom. Nie je však pravdou, že by Kocúr mal ešte raz pomer s poškodenou, ako to tvrdí obžaloba a dodal, že Andrášik "u toho nebol", ale sám nevie, kto tam bol. Odmietol sa vyjadriť na otázku, za akých okolností poškodená opustila ich spoločnosť, v ktorej bola až do príchodu do Kráľovej.

Po prečítaní výpovedí z prípravného konania, resp. ich častí, pokiaľ v nich uvádzal odchýlne údaje obž. Brázda pripustil, že na diskotéke vypil asi 6 dcl vína, avšak si nespomína, že by ho niekto upozorňoval, aby sa miernil /č.l. 593/, potvrdil, že pravdivá je jeho výpoveď na č.l. 631, že Lachman priniesol z kúpeľne špagát. Pokiaľ však v prípravnom konaní na č.l. 631-3 usvedčoval z utopenia poškodenej popri Kocúrovi tiež Andrášika, ktorý mal dokonca neprirodzeným hlasom vykriknúť "pozri sa ako pekne pláva" a potom v aute povedať, že kto to vyzradí, toho zlikvidujú, vysvetlil túto svoju predošlú výpoveď tým, že vtedy chcel vinu preniesť na Andrášika; k dôvodu takého postupu sa však odmietol vyjadriť. Podobne, najmä pokiaľ usvedčoval Andrášika z násilností voči poškodenej na priváte a jeho iniciatívu, ako aj jeho násilnú súlož s poškodenou /č.l. 639-642/ i v ďalších výpoveďiach, v ktorých doznal aj to, že i sám poškodenú znásilnil, označil tieto svoje výpovede za nepresdivé. Rovnaký postoj zaujal k ďalším výpoveďiam pokiaľ v nich popisoval okolnosti losovania o tom, kto zlikviduje poškodenú; že los padol na Andrášika a Kocúra

a že videl na vlastné oči ako Andrášik a Kocúr prenášali poškodenú od jazera k potoku. Na podrobnejšie otázky reagoval slovami "o tom nemôžem hovoriť", resp. vôbec neodpovedal, keď medzitým /č.l. 2217-18/ pripustil, že pri vyťahovaní poškodenej z jazera Brázdom a Kocúrom bol prítomný aj Andrášik. Naproti tomu sa stotožnil so svojou výpoveďou na č.l. 1110-1111 pokiaľ usvedčoval Dubravického v rámci konfrontácie.

Obžalovaný Brázda výslovne potvrdil správnosť všetkých protokolácií z prípravného konania, avšak súčasne svoje výpovede vyhlásil za nepravdivé najmä ohľadom obž. Andrášika a čiastočne i Čermána.

Naproti tomu po prečítaní zápisnice o konfrontácii s obž. Beďačom v prípravnom konaní, pri ktorej obž. Brázda usvedčoval Beďača z účasti na diskotéke i na tzv. private u Čermána Brázda uviedol, že toto tvrdenie je pravdivé.

V priebehu odpovedí na ďalšie otázky obž. Brázda dostal sa do početných rozporov v detailných údajoch o počinaní jednotlivých obžalovaných a keď bolo na tieto rozpory poukázané nevedel ich vysvetliť, resp. neodpovedal.

Vzápätí sa sám prihlásil o slovo /č.l. 2222/ a vypovedal. "To dievča som utopil ja". Na výzvu, aby postup pri topení poškodenej presnejšie popísal uviedol, že v aute bola Zimáková, poškodenú vyniesol na breh on s Kocúrom, ale Kocúr od brehu ušiel. Vtedy vraj poškodená ešte nebola zviazaná a "... poviažali /množné číslo/ sme ju až keď nežila ...". Na otázku, prečo bolo treba poškodenú po smrti zviazať, neodpovedal.

Neskôr sa obž. Brázda sám prihlásil o slovo s tým, že chce popísať skutočný priebeh predmetného deja: Uviedol,

že na priváte mal okrem Kocúra s poškodenou pomer aj on, Čerman sa rozčuľoval, dal kľúče Andrášikovi a odišiel. Brázda ne to reagoval tak, že on je za všetko zodpovedný, Andrášikovi povedal, že pozná Kráľovú a že by tam mohli odísť, potom šiel za Kocúrom a Lachmanom, všetci boli opití a Brázdu poslúchali, hoci nevedeli čo sa stane. Kocúr a Lachman v súčinnosti s ním neložili dievča do auta, keď predtým Lachman na Brázdov pokyn priniesol špagát. Andrášik a Beďač nechceli ísť a odišli smerom na Nitru, avšak pred odbočkou pri Senci Beďačovo auto predbehli a Kocúr im pokynul, aby ich nasledovali. Pri jezere v Kráľovej na Brázdov pokyn dievča vyložili. Keď to videl Andrášik, ušiel z toho miesta. Potom poškodenú vzali a šli smerom k vode. Keď sa zdalo, že niekto ide, Lachman ušiel smerom hore a Kocúr na inú stranu. Brázda potom zo strechu dievča hodil do vody. Kocúr ju z vody vyťahoval a s Brázdom ju preniesli "vedľa". Potom sa vrátili k autám a Andrášik požiadal Brázdu o odvezenie do Bratislavy. Dubravický, Lachman a Beďač odišli do Nitry. Po odvezení Andrášika do Lamača sa Brázda vrátil do Nitry, kde vyložil Kocúra a Zimákovú odviezol do tábora, kde pôvodne chcela ísť a vrátil sa domov.

Na doplňujúce otázky smerujúce na odstránenie rozporov však obžalovaný Brázda nevedel dať uspokojivé odpovede /č.1. 2224-5/. Uviedol iba, že i keď Beďač s Dubravickým prišli s autom za nimi do Kráľovej a zaparkovali asi 10 m za Brázdovým autom, v čase utopenie poškodenej tam neboli. Nevedel však vysvetliť rozpor medzi tvrdením na č.1. 2224, že už keď na priváte Andrášikovi navrhol odísť do Kráľovej konal zo strachu, avšak vzápätí vypovedal, že dievča hodil do vody zo strachu, že niekto prichádza k jazeru.

Keď bol obž.Brázda upozornený na neudržateľnosť jeho tvrdenie, že tašku poškodenej priviezol s Kocúrom na smetisko

ež o niekoľko dní, hoci taška tam bola nájdená už 11.7.1976 /svedok Tenko/, zmenil svoju výpoveď v tom zmysle, že tašku hodili na smetisko pri spistočnej ceste od jezera, na ďalšie otázky sa však napokon vrátil k tvrdeniu, resp. pozmenil znovu výpoveď, že tašku s Kocúrom odviezli do K^Ráľovej na druhý deň po čine.

Na hlavnom pojednávaní dňa 16. a 17.8.1982 obžalovaný Brázda opäť vyhlásil, že chce objasniť všetky okolnosti prípadu a všetky súvislosti, ktoré sú mu známe /č.l. 2360 - 2384/; okolnosti príchodu na diskotéku a jej priebeh včetně známych účastníkov popísal zhodne s predošlými výpoveďami. V ďalšom však uviedol, že z Mlynskej doliny do Prievozu šiel z diskotéky na dvakrát, lebo do Prievozu zaviezli aj sestry Cohenové z Francúzka. Beďač niečo vycítil a šiel za Andrášikom, ktorý mu nakreslil plán cesty. Dubravického do Prievozu nik nepozval a na priváte mu to aj bolo dávané najevo. Ako sa o "žúre" dozvedel Lechman Brázda nevie. Pri prvej jazde odviezol Zimákovú, Čermana, Andrášika a dve Francúzky a po príchode do domu Turčanovej sa ukázalo, že v dome je syn Turčanovej, Tibor Turčan, s ktorým Andrášik dohodol, že spoločnosť môže ostať v byte asi 2 hodiny, pričom Turčan mal vypité a o podrobnosti sa nezaujímal. Brázda s Andrášikom sa potom vrátili do Mlynskej doliny, tam Brázda hľadal Kocúra, nasledoval ^{konfliktu} zhodný popis Kocúra s Urbánkom vo vestibule. Kocúr šiel potom do sály pre zvyšok vína, keď medzitým Brázda odmietol Okenku, ktorý mal tiež záujem ísť sa zabávať. Pri jazde dolu kopcom od internátu mal rozsvietené iba obrysové svetlá, aby nesvietil do okien. Pri obchádzaní autobusovej zástavky Brázda, vidiac tam stáť dve osoby upozornil Kocúra slovami "Miloš, Tvoja kočka". Po zastavení vystúpil z auta Kocúr a prehováral poškodenú, aby šla s nimi, keď odmietala, že cestuje, vystúpil z auta aj Andrášik a rozprával sa s Urbánkom, ktorý chcel ísť tiež

s nimi, avšak ho odmietli. Kocúr po márnom neliehaní vzal poškodenú, ktorá protestovala, ako keď sa dievčatá zdráhajú, a posadil ju do auta, kde sa predstavili krstnými menami.

V byte Turčanovej potom Brázda s Andrášikom šli za Tiborom Turčanom do jeho izby požičať magnetofon. Najviac sa poškodenej venoval Kocúr a keď nechcela piť, snažil sa jej dať pohár k ústam, pričom z druhej strany sediaci Andrášik jej držal ruky, pričom si poškodená obliala nohavice. Potom sa preniesli na chodbu, poškodená sa prezliekla do šiat, ktoré mala v taške a medzitým Beďač s Čermanom odviezli dve Francúzky, ktoré sa dovtedy zdržovali s Čermanom v kuchyni. Odviezli ich na Gajovu ulicu, kde už vtedy býval Čerman v podnájme. Keď sa Čerman vrátil, začal sa venovať poškodenej, na čo Kocúr žiarlil a Zimáková bola roztrpčená. Neskôr poškodená odišla do izby, že je unavená, Čerman vzal víno a šiel za ňou, keď predtým usmernil Zimákovú do hostovskej izby. Andrášik upozorňoval, aby sa v byte veľmi nefajčilo a Brázda poslal Lachmana, ktorý bol opitý, kahnúť si do spálne na zem. Dubravický potom povedal, že "... mohli by sme poškodenú pretiahnuť všetci ...". Kocúr sa s ním priam tlačil do izby, kde ležala poškodená a spala pri nočnej lampe s tichej hudbe. Brázda potom odišiel na balkón fajčiť a keď sa na krik vrátil do izby, Dubravický tam už nebol a Kocúr si zapínal nohavice. Poškodená kričala, že všetkých udá a naďávala. Prišiel Čerman, povedal, že aj on ich udá, urobil však iba paniku a o osud poškodenej sa nestaral. Najviac sa rozčuľoval, že Lachman spí v spálni. Čerman však ešte predtým mal pomer s poškodenou, pri ktorej ho Brázda videl ležať.

Medzitým Beďač, Lachman, Čerman a Dubravický odišli a poškodená sa ukludnila a zaspala. Po rôznych návrhoch čo s ňou, Brázda povedal, že pozná jazero v Kráľovej pri Senci, kde by sa mohli ísť okúpať. Keď Kocúr nevedel poškodenú zobudiť, obliekol jej modrý sveter od Zimákovvej a dolnú

časť tela jej zabalil do deky. Takto ju posadil do Brázdovho aute, pričom mala ústa previazané šatkou. Medzitým Andrášik robil v byte poriadok, Brázda mu pomáhal a Turčanovi vrátili magnetofon.

Po príchode k jazeru v Kráľovej Kocúr vzal spiacu poškodenú do náručia a niesol ju k vode. Brázda ostal v aute presviedčať Zimákovú, aby sa šla kúpať. Potom prišiel Andrášik z opačnej strany než je voda a pýtal sa na Kocúra, že pri vode ho niet. Kocúr potom vyšiel z nejakého porastu a na otázku Andrášika, kde je poškodená, povedal, že vo vode. Andrášik skočil do vody, kričal na Kocúra a po chvíli poškodenú našiel. Držal ju pod pazuchou a potom ju spoločne vytiahli na breh. Dávali jej umelé dýchanie, merali tep, avšak poškodená už nežila. Andrášik nadával Kocúrovi, že všetkým pokazí život, ale Kocúr povedal, že to nechcel urobiť. Andrášik potom povedal, že tam nemôže poškodená ostať, treba ju zatažiť, lebo vypláva. Keď Kocúr nenašiel kameň, ale špagát, vzal ju na plec a Andrášik so špagátom šiel za nim. Bola tam nejaká voda a nejaký plot a preto sa Brázda vrátil, pričom pochopil, že Kocúr chce fingovať sebevraždu.

Keď sa vrátili, Andrášik žiadal, aby ho Brázda odviezol do Bratislavy. Cestou Kocúr stále otváral okno a bolo mu teplo, nečo Brázda v snehu pomôcť mu povedal "Miloš, ja tú vinu beriem na seba". Brázda potom vyhodil oknom topánku poškodenej, ktorú našiel v aute, za čo ho Andrášik hrešil, že to je stopa. Brázda ešte cestou navrhol, aby sa vrátili a odviezli poškodenú k lekárovi, čo Andrášik zamietol ako nezmysel.

V Bratislave dal Andrášik Brázdovi 50.- Kčs na benzín. Potom Brázda s Kocúrom a Zimákovou sa vrátili do Nitry, cestou mlčali, iba na otázku Zimákovovej, že kto to urobil, Brázda odpovedal, že Kocúr. V Nitre potom Brázda vyložil

na nám. Osloboditeľov Kocúra, Zimákovú odviezol na autobusové nádražie pozrieť si spojenie, keď predtým odmietla aby ju odviezol kde potrebuje.

Na pojednávaní dňa 17.8.1982 potom ešte obžalovaný Brázda upresnil z vlastnej iniciatívy niektoré okolnosti, napr.; že Kocúr pri vystupovaní z auta v Nitre mal morské vrecko na nehavičkách, čo vysvetlil, že tam má nehavičky poškodené; že do Královej sa šli kúpať, aby poškodená vytriezvela; že Čerman chcel iba dočasne umiestniť Francúzky na Gajovej ulici, lebo do Lamača, kde bola jeho snúbenka musel prísť spolu s nimi; že je presvedčený, že Kocúr to nechcel urobiť a že Brázda mu prisľúbil vziať vinu na seba preto, lebo videl v akom je stave a pod. Súčasne vyhlásil, že odvoláva všetky svoje výpovede až do 16.8.1982, lebo dovtedy vypovedal v takom psychickom rozpoložení, že za svoje počínanie nebol zodpovedný. Vyslovil tiež domienku, že Andrášik s Čermanom a možno i Beďač s Dubravickým boli proti nemu dohodnutí a preto nevidel inú možnosť ako toto spojenie vyvrátiť.

V prípravnom konaní bol obž. Roman Brázda vypočutý viackrát. V prvých výpovediach uvádzal, že sa nepamätá na okolnosti účasti na diskotéke a postupne pripúšťal /už 17.6.1981 - č.1.587-593/, že na tejto diskotéke bol. Vo výpovedi z 18.6.1981 /č.1.594-598/ už podrobnejšie uvádzal za účasti svojho obhajcu, že z diskotéky mohli odísť smerom ako sa ide na Zlaté piesky do domu, kde sa nachádzal privát Čermana. Túto výpoveď však vzápätí pred prokurátorom zmenil. Vo výpovedi 2.7.1981 vypovedal, že 9.7.1976 bol na diskotéke v Mlynskej doline a boli tam aj Kocúr, Andrášik, Čerman, Zimáková, Beňová, Dubravický a Okenka /č.1.621-626/. Nasledujúceho dňa uviedol, že by sa rád zdôveril vyšetrovateľovi o niektorých ďalších okolnostiach; Pokiaľ ide o účastníkov diskotéky oproti predošlým výpovediam označil aj Beďača a Lachmana ako

aj dve Francúzky s tým, že Dubravický s Lachmanom v priebehu večera odviezli spomínané Francúzky, s ktorými sa Dubravický vedel dohovorit', lebo ovláda francúzčinu. V ďalšom priebehu Andrášik alebo Kocúr navrhli, že z diskotéky sa pôjdu ešte niekde zabaviť, menovite, že sa pôjde na Čermanov privát. V ďalšej časti tejto výpovede zhočne ako na hlavnom pojednávaní popísal konflikt Kocúra s jedným mládencom vo vestibule ako aj odchod od internátu jeho autom, v ktorom sa viezli Andrášik, Čerman, Kocúr a Zimáková. Cestou od internátu Kocúr kázal zastaviť, vystúpil z auta spolu s Andrášikom a začali presvedčovať dievča, aby šlo s nimi. Dievča potom do auta nastúpilo, avšak Brázda nevedel, či dobrovoľne alebo ju tam vtiahli. Potom prišli k jednému rodinnému domku, kde potom bol aj obž. Lachman, ktorý priniesol nejaký špagát. Neskoršie okolnosti pobytu v tomto domku si nevedel spomenúť až na to, že buď Andrášik alebo Kocúr navrhli, aby sa šli vykúpať. Keď prišli na miesto, kde ho nasmeroval Andrášik alebo Kocúr, obž. Brázda so Zimákovou ostali v aute, Andrášik, Kocúr a spomínané dievča vystúpili, kým Brázda sa v aute miloval so Zimákovou. Vtedy počul neprirodzený Andrášikov výkrik "pozri sa ako pekne pláva". Po výkriku Brázda vyšiel z auta, uvidel vo vode postavu dievčaťa, dostal z toho triašku a bol to preň veľký šok. V aute potom sa Andrášik vyjadril, že ak to niekto vyzradí, zlikvidujú ho /č.1.627-633/. Vo výpovedi dňa 7.7.1981 /č.1.639-642/ za prítomnosti krajského prokurátora potom upresnil, že na priváte Čermana 9.7.1976 boli tiež Beďač a Dubravický, ktorí prišli spolu s Lachmanom. Hlavným iniciátorom tejto akcie boli Andrášik a Kocúr, ktorí nútili toto dievča piť víno, zviazali ho špagátom, ktorý z kúpeľne priniesol Lachman, keď mu predtým Čerman povedal, že v kúpeľni nájde špagát. Kocúr s Andrášikom chytili poškodenú za hlavu, násilím sa snažili do nej naliať víno, keď Zimáková sa najskôr milovala s Čermanom vo vedľajšej miestnosti. Potom

do vedľajšej miestnosti za Zimákovou postupne odišli Dubravický i Brázda a keď sa Brázda vrátil od Zimákovvej do miestnosti, kde boli všetci, Andrášik a Kocúr vyhrážkami donútili Brázdu súložiť s poškodenou, pričom tam boli aj Dubravický, Beďač a Lachman. Dievča kričalo, plakalo, bolo vysilené a azda aj opité. Podobne vypovedal za prítomnosti obhajcu aj dňa 13.7.1981 /č.l.645-648/ a 14.7.1981 /č.l.649-653/, kde upresnil, že pri súložii Kocúra s poškodenou jednu nohu jej držal Andrášik a druhú Brázda, potom Kocúra v súložii vystriedal Andrášik, po ňom nasledoval Dubravický, pričom Čerman, ktorý predtým súložil so Zimákovou vo vedľajšej miestnosti, vrátil sa do miestnosti, kde boli ostatní už v čase, keď Kocúr súložil s poškodenou. V miestnosti bola neprehľadná situácia. Dubravický sa vyjadril, že s tým dievčaťom by sa malo dačo urobiť, lebo za to všetci môžu dostať po 5-6 rokov, načo Čerman reagoval, že azda až 10 rokov. Okolnosti odchodu z privátu, kde Čerman ostal i okolnosti "kúpania sa" popísal ako v predošlej výpovedi.

Vo výpovediach z 20.7.1981 a 28.7.1981 /č.l.661-665/ uviedol obž.Brázda, že keď na priváte vznikla spomenutá atmosféra v súvislosti s vyjadrením Dubravického, že za znásilnenie môžu dostať až 5-6 rokov a že preto dievča treba zlikvidovať, losovalo sa, kto vykoná likvidáciu a los padol na Andrášika a Kocúra, pričom z losovania boli vylúčení vodiči Brázda a Beďač ako aj Zimáková. Losovanie zorganizoval Dubravický a zúčastnili sa ho Kocúr, Andrášik, Čerman, Dubravický a Lachman tak, že sa vyťahovali biele papieriky, ktoré boli na štvoro preložené /č.l.664/. Dubravický navrhol, že Brázdovo auto má byť sledované Beďačovým autom, aby sa zistilo, či sa uskutoční ten čin, o ktorom sa losovalo na priváte Čermana /č.l. 667 zo 6.8.1981/.

Okolnosti losovania potom obž.Brázda zopakoval aj vo

svojej výpovedi z 19.8.1981 za prítomnosti svojho obhajcu. Vo výpovedi z 8.9.1981 /č.1.675-678/ potom zdôraznil, že veľkú úlohu pri násilnostiach zohral Dubravický, ktorý znásilnenie navrhoval a na ďalšom konaní mal podiel Andrášik, ktorý povedal, že to dievča treba odstrániť, lebo inak si skazia celý život. Do Kráľovej potom prišli na dvoch autách, Andrášik potom keď stál pri vode kričal na ostatných "poďte mi s ňou pomôcť, tu nemôže ostať, musíme ju priniesť, lebo by ju tu hneď našli". Potom všetkom potom Brázda odviezol Čermana a Andrášika do Bratislavy a Zimákovú s Kocúrom do Nitry. Potom Andrášik s Čermanom na Čermanovej chate v Nitre žiadali od Brázdu, aby vinu vzal na seba, čo im tento aj prisľúbil. V tejto výpovedi ako aj vo výpovedi z 10.9.1981 za prítomnosti svojho obhajcu i krajského prokurátora ďalej doplnil, že spoločne s Kocúrom hodili zviazanú Cervanovú pôvodne do stojatej termálnej vody, Andrášik pritom bezprostredne nebol, ale vzápätí tam prišiel a povedal, že Cervanová tam nemôže zostať, lebo ju hneď nájdu, preto ju vytiahol z vody a všetci traja, t.j. Kocúr, Andrášik a Brázda ju preniesli do neďalekej tečúcej vody. Vtedy už nedýchala. V tom istom čase tam už bolo aj Beďačovo auto s Dubravickým, Lachmanom a Čermanom /č.1.680/.

V ďalšej výpovedi dňa 7.10.1981 /č.1.681-685/ za prítomnosti obhajcu obž.Brázda uviedol ďalšiu podrobnosť, že osobne videl ako s poškodenou súložil Kocúr a Andrášik a sám Brázda pri jednej z týchto súloží asistoval tak, že držal poškodenú. Celkove tam bola taká atmosféra, že každý s poškodenou musel vykonať pohlavný styk. Menovite nevedel uviesť presné poradie, vedel iba to, že Kocúr bol prvý, ktorý ju znásilnil. V tejto výpovedi tiež pozmenil svoje predošlé údaje, že pokiaľ sa losovalo na private Čermana, týkalo sa to poradia súloží. Tiež vypovedal, že ešte aj na brehu jazierka

v Kráľovej videl Kocúra ako leží na poškodenej, zahriakol ho, spolu s Kocúrom preniesli poškodenú na breh neďaleko termálnej vody a potom ju Kocúr sám niesol v náručí brodiac sa voďou a hodil ju do hlbšej vody. Brázda sa na toto hodenie iba pozeral a pozmenil svoju predošlú výpoveď, že ju do vody hodil spoločne s Kocúrom. Potom Brázda prišiel k Beďačovmu autu, v ktorom sedel Čerman, ktorý sa pýtal "kam ste ju hodili". Keď mu Brázda odpovedal, že do termálnej vody, Čerman zahrešil a povedal, že ju hneď nájdu. Niekoľko z dvojice Čerman alebo Andrášik ďalej povedal, že ju treba odtiaľ vytiahnuť a preniesť do druhej vody. Potom Brázda s Kocúrom šli dievča hľadať, Andrášik povedal, že predsa tam musí niekde byť, hľadal ju sám, po pár minútach ju našiel, ťahal ju z vody a kričal, počte mi pomôcť. Poškodenú prenášali Andrášik s Kocúrom, pred ním išiel Čerman a Brázda za nimi. Keď prišli k tečúcej vode, Brázda mal povedať, že by ju bolo treba zatažiť, avšak Čerman protestoval, že treba, aby ju odniesla voda.

V obsiahlej výpovedi zo dňa 12.10.1981 za prítomnosti svojho obhajcu /č.1.686-693/ obž.Brázda v podstate znovu popísal okolnosti únosu poškodenej pri odchode z diskotéky s tým, že Kocúr s Andrášikom poškodenú chytili, naložili do auta, pričom Brázda vytrhol Urbánkovi tašku a hodil ju do auta. Pri konci ich počínania v byte Andrášik povedal, že Čerman je nahnevaný, nasledovala porada, pri ktorej Čerman s Andrášikom komentovali situáciu v tom zmysle, že poškodená im môže skaziť celý život, že ju treba nejakým spôsobom umlčať. Na to obž.Brázda poznamenal, že pri Senci sú jazerá, pri ktorých jeho známy Stacho Machata má chatu a že pri Kráľovej je tiež nejaké jazero. Na to privolali do miestnosti aj ďalších okrem poškodenej, Zimákovej, prípadne i Lachmana, ktorý spal na poschodí v spálni. Čerman s tým nechcel nič mať

a z miestnosti odišiel, ale Andrášik "spustil svoj monolog. Hovoril veľmi sugestívne ... o tom, či si chcú skaziť život, keď dopustia, aby ich dievča udalo..., že by ju bolo treba umlčať". Na Brázdov podnet sa Kocúr neúspešne pokúšal presvedčiť poškodenú, aby nikoho neudávala, Andrášik "položil si rečnícku otázku, že kde a akým spôsobom ju teda umlčíme. Hovoril, že by ju bolo dobré hodiť do vody a na to som ja povedal, že poznám to miesto pri Kráľovej. Tieto posledné slová predchádzali hlasovaniu... Čerman povedal, že v byte treba urobiť poriadok a tejto činnosti som sa zhostil ja ... Hlasovanie bolo znamením ruky - zdvihnutím" /č.1.688-689/. V ďalšej časti tejto výpovede obž.Brázda uviedol, že do Kráľovej prišiel autom ako prvý. Keď zastavil, Kocúr a Andrášik vzali dievča a zobrali ho niekde do auta, on ostal sedieť v aute so Zimákovou. Za nejaký čas pribehol Andrášik, zavolať Brázdu, aby sa pozrel, čo sa deje s poškodenou a keď Brázda vystúpil a šiel na miesto, kde ho viedol Andrášik, videl ako Kocúr leží na Cervanovej. Brázda začal Kocúrovi nadávať, pobral sa smerom k autu a o nejakú dobu počul krik. Keď sa vrátil k vode, videl Andrášika vo vode neďaleko brehu držať poškodenú pod krkom tak, že mala hlavu blízko vody. Bol celý zúfalý, kričal na Kocúra, ktorý odišiel za ním do vody, chytil Cervanovú a ťahal ju ďalej od brehu. V tom okamihu ako sa jej Kocúr chopil, Andrášik rýchlo vyšiel z vody a začal utekať. Kričal na Kocúra, aby ju hodil do hlbšej vody. Brázda sa pritom pýtal Kocúra, či poškodená ešte žije, načo dostal zápornú odpoveď. Keď sa vrátili na breh, Beďačovo auto tam už bolo a Čermana sa pýtal, kde je to dievča. Vzápätí zahrešil, že tam ju hneď nájdu a treba ju preniesť. Potom ju šiel Brázda s Kocúrom hľadať a keď ju nenašli, šiel poškodenú hľadať Andrášik, ktorému sa to podarilo. Na jeho výzvu, aby mu pomohli poškodenú vytiahnuť, prišli tam Čerman, Kocúr a Brázda; Kocúr s Andrášikom ju niesli za asistencie Čermana a Brázdu k

tečúcej vode a keď Čerman povedal, že treba, aby poškodenú odniesli k vode, hodili ju do vody. Potom v Brázdovom aute odišli Zimáková, Kocúr, Čerman a Andrášik do Bratislavy-La- mača, kde vystúpili Čerman a Andrášik a Brázda a potom od- viazol Kocúra a Zimákovú do Nitry. Druhé auto s osádkou šlo priamo do Nitry.

Na druhý deň 10.7.1976 na podklade predchádzajúceho telefonického rozhovoru obž.Brázda prišiel na chatu Čermana v Nitre na Zobori, kde Andrášik s Čermanom začali presviedčať Brázdu, že na ten dom priviedol účastníkov on a že tým je vinný. Chceli od neho, aby prítomnosť v dome na Varínskej ulici v Bratislave, ani v Kráľovej nikdy nespomínal. Nalie- hali na neho, aby vinu vzal na seba, pričom obž.Brázda v uve- denej výpovedi výslovne povedal, že slová, ktoré pritom používal vypovie až na súdnom pojednávaní /na hl.pojednávaní č.1.2214 obž.Brázda však na uvedenú okolnosť reagoval v tom zmysle, že takéto slová neexistujú/.

Obž.Brázda napokon vo svojej výpovedi dňa 2.11.1981 /č.1.696-707/ za prítomnosti svojho obhajcu i krajského prokurátora sa zmienil o tom, že počas jeho pobytu vo väzbe v Bratislave mu jeho spoluväzeň Ján Janžetič začal rozprávať, že hovorí zo sna a reprodukoval mu obsah tohoto vyprávania. V dôsledku toho potom obž.Brázda vraj nerozoznal realitu od fikcie a od snov a takto si skresľoval niektoré fakty. Vyhlá- sil, že odvoláva všetky svoje výpovede a chce vypovedať ako to bolo; Aj v rámci tejto výpovede však zotrval na tom, že v Nitre na kúpalisku sa najprv stretol s Kocúrom, ktorý mu povedal, že v Bratislave bude nejaká diskotéka a že by sa tam mohli ísť pozrieť. Vzápätí sa na kúpalisku stretli s Na- deždou Beňovou a Stanislavom Dubravickým a neskôr s Okenkom, s ktorými sa dohodli, že na túto diskotéku pôjdu. V Bratislave potom boli isté problémy so vstupom na diskotéku, keď tam

obžalovaný Brázda uvidel pred vchodom Beďača, Lachmana a v sále Andrášika a Čermana v spoločnosti dvoch dievčat - ako neskôr vysvitlo Francúzok. Postupne sa im podarilo dostať sa do sály. Obž. Brázda zo zainteresovaných osôb jednoznačne označil ako účastníkov diskotéky Andrášika, Čermana, Lachmana, Dubravického, Beďača, Kocúra, dve Francúzky, Zimákovú, Beňovú a Okenku. Zopakoval tiež, že na požiadanie Dubravického požičal auto Lachmanovi, aby niekam spoločne odviezli spomenuté Francúzky. V priebehu diskotéky mu Kocúr ukazoval nejaké dievča, ktoré nazval "zlatinkom". Medzitým sa Kocúr dozvedal, či by sa ešte niekde nedalo ísť, až napokon cestou Andrášika a Čermana za spoluúčasti Zimákovvej sa dohodli, že z diskotéky ešte niekam pôjdu. Pri odchode z diskotéky mal Kocúr vo vestibule internátu konflikt ohľadom dievčata "zlatinka", ktoré bolo v spoločnosti nejakého chlapca. Priebeh tohoto konfliktu obž. Brázda popisoval v podstate zhodne ako v predošlých výpovediach. Konflikt vo vestibule a tiež okolnosti pri nakladaní poškodenej do auta a priebeh pobytu všetkých obžalovaných i Zimákovvej a poškodenej taktiež popísal v podstate zhodne ako v predošlých výpovediach. Dodal, že potom sa začalo hovoriť o spoločnej súložii, proti čomu Brázda protestoval, ale nik ho nerešpektoval. V tom čase boli v miestnosti i ďalší, t. j. Andrášik, Beďač, Kocúr, Dubravický i poškodená. Čerman bol v tej dobe so Zimákovou; Lachman niekde spal. Keď s poškodenou súložil Andrášik, táto kričala a Dubravický, Beďač a Kocúr ju Andrášikovi držali. Dievča bolo odkryté, od pásu dolu nahé a neustále kričalo "zmiznite, všetci zmiznite, všetkých Vás udám". Obž. Brázda ju mal vtedy zakryť a povedať jej "ja Ti nechcem ublížiť, poď obleč sa", ale ona stále kričala a vôbec ho nevnímala. Potom zakročil Čerman, ktorý našiel aj do vedľajšej miestnosti, kde uvidel Lachmana a nadeľ sa rozčuloval. O nejaký čas prišiel za Brázdou Andrášik a povedal mu, že Čerman je nahnevaný a chce s nimi hovoriť.

Obž. Brázda zopakoval, že Čerman mal výhrady v tom zmysle, že poškodená všetkým zkaží život, načo Andrášik mal reagovať, že ju treba nejakým spôsobom umlčať a hodiť do Dunaja. V tejto výpovedi obž. Brázda znovu uviedol, že má vedomosť o jazeroch pri Senci, ale nevie, či by trafil k termálnemu jazeru. Po zainteresovaní ostatných Kocúr s takým postupom nesúhlasil, Bedďač povedal "ja som neutrál", Lachman tam nebol a Čerman mal povedať "keby niečo, tak ja o ničom neviem". Andrášik na to začal vysvetľovať a hovoril, že on ostatných nechce ovplyvňovať, ale že to dievča všetkým zkaží život, že s ňou treba niečo urobiť a že Brázda pozná nejaké teplé jazero, do ktorého by ju bolo treba hodiť a chcel, aby sa o tom hlasovalo. Potom sa hlasovalo o tom, či bude poškodená zlikvidovaná. Podrobnosti priebehu hlasovania obž. Brázda do určitej miery pozmenil, ale zdôraznil, že pokiaľ ide o to, kto má likvidáciu vykonať, vyznievalo to od Andrášika asi tak, že to má urobiť Kocúr. Potom obž. Brázda vraj už len videl, ako z miestnosti Kocúr s Andrášikom niesli poškodenú na rukách, zabalenú v deke, naložili ju do Brázdovho auta na zadné sedadlo, kde sa aj sami usadili, Zimáková sedela v predu a ostatní šli Beďačovým autom. Brázda riadil vozidlo smerom na Nitru, pri Senci ho napravil na cestu Andrášik smerom doprava a keď prišli do Kráľovej zastavili sa pri vode, Andrášik s Kocúrom dievča vyniesli a o chvíľu Andrášik prišiel po Brázdu, ktorý im pomohol preniesť poškodenú k vode. Potom Kocúr podal poškodenú Brázdovi, ktorý ju ponoril do vody, chvíľu ju tam držal, avšak potom vyskočil na breh a začal si robiť výčitky svedomia. Kocúr na to skočil do vody a pretože poškodenú bolo vidno, odniesol ju ďalej od brehu. Na upozornenie Čermana alebo Andrášika, že poškodenú tam hneď nájdu, začali ju vo vode hľadať a pridal sa k nim aj Andrášik. Potom Kocúr s Andrášikom odniesli poškodenú tam, kde ich viedol Čerman a hodili ju do tečúcej vody. Brázda šiel za nimi ako posledný. Po zavezení

Andrášika a Čermana do Bratislavy-Lamača, obž. Brázda odviezol Zimákovú a Kocúra do Nitry. Obž. Brázda v tejto výpovedi dodal, že presne nevie, čo počas uvedeného konania robili Dubravický, Lachman a Beďač, ale zrejme vedeli, na čo sa ide do Kráľovej s prípadnou výnimkou Lachmana, ktorý o tom nemusel vedieť, "pretože pri dohode na private spal".

V závere uvedenej výpovede obž. Brázda poznamenal, že po niekoľkých dňoch na chate Čermana v Nitre, kde bol prítomný aj Andrášik, sa o celom prípade hovorilo, obaja sa mu vyhrážali, avšak bližšie k tomu nebol ochotný vypovedať.

Obž. Juraj Lachman bol vypočutý na hlavnom pojednávaní v dňoch 14. a 15. 6. 1982 /č.l. 2233-2252/ a dňa 17. 8. 1982 /č.l. 2385-2388/. Vypovedal, že niekedy v prvých júlových dňoch v r. 1976 sa stretol s Brázdom, ktorý spomenul, že na druhý deň pôjde do Bratislavy a na jeho požiadanie mu Brázda prisľúbil, že ho vezme so sebou. Na druhý deň ráno sa potom Brázda preň zastavil, auto už bolo obsadené, okrem Brázdu v ňom sedeli Beňová, Kocúr, Ok-enka a Dubravický. Po príchode do Bratislavy Beňová s Dubravickým vystúpili pri kaviarni Metro, ostatní potom šli za Andrášikom s Čermanom a dohodli sa, že pôjdu večer na diskotéku. Na diskotéke potom obž. Lachman označil ako účastníkov zábavy Brázdu, Andrášika, Čermana, dve Francúzky, Beďača, Dubravického, Kocúra, Okenku a ďalšie dievča, o ktorom sa neskôr dozvedel, že sa menuje Vozárová /Zimáková/. Okolo 21.00 hod. prišiel za ním Dubravický s požiadavkou, aby ho Brázdovým autom odviezol spolu s dvomi Francúzkami. Dubravický sa s Francúzkami rozprával po francúzky a ukazoval cestu Lachmanovi na nejaké sídlisko smerom na Brno. Po návrate na diskotéku mu potom Brázda povedal, že pôjdu ešte na nejaký privát k Čermanovi. Na privát šli Beďačovým autom spolu s Dubravickým. Na tomto private už boli Kocúr, Andrášik, Čerman, Zimáková a nejaké cudzie dievča, ktoré dovtedy obž.

Lachman nepoznal. Prítomní sa správali k dievčatu nezdvorilo, Andrášik jej držal ruky, Kocúr jej lieval do úst víno a keď žiadala, aby ju pustili, že zmešká vlak, Andrášik mal povedať "vlakov Ti pôjde ajajaj". Potom ju Andrášik s Brázdom vzali do voľnejšej časti miestnosti a Dubravický jej dal facku. Pristúpili k nej aj Čerman a Kocúr, ktorý mal v ruke špagát. Andrášik s Brázdom v spoločnosti Kocúra jej začali zväzovať ruky. Andrášik si kľakol pred dievča a začal ju od pásu dole vyzliekať. Andrášik s Brázdom v spoločnosti Kocúra jej začali zväzovať ruky. Čerman jej ruky nezväzoval /č.1.2236/; stál oproti poškodenej, nič nerobil, ale ani poškodenú nebránil. V čase, keď poškodená kričala, aby ju nechali, odišiel k oknu a zrejme sa pozeral von, či to z vonka niekto nepočuje /č.1.2240; 2252/. Beďač a Lachman proti tomu protestovali, načo ich Andrášik zahriakol. Dievča kričalo, Kocúr jej chytil ústa a spolu s Andrášikom a Dubravickým jej opätovne lievali do úst víno. Beďač potom poišiel k poškodenej. Lachman sa vraj na to nemohol dívať, lebo "... niečo také drzé a odporné som dovtedy nevidel". Preto vyšiel na poschodie do spálne a keď počul kroky začal sa pretvarovať, že spí. Do spálne prišiel Čerman so Zimákovou, s ktorou tam mal pomer. Lachman vraj potom skutočne zaspal a prebudil sa až keď ho Dubravický kopol. Keď sa Lachman vrátil dolu, nevedel sa vraj dobre zorientovať, ale pripustil, že tam mohlo prebiehať aj nejaké losovanie. Vzápätí byt opustili a Lachman s Dubravickým, Čermanom a Beďačom nastúpili do Beďačovho auta. Brázdovo auto už malo rozsvietené svetlá, Brázda povedal Dubravickému "... my už ideme a Dubravický odvetil, že dobre aj my". Počas jazdy obž.Lachman zaspal, nevie čo sa robilo a prebudil sa až v Nitre. V auto boli už len Beďač a Dubravický.

Po určitej dobe sa potom obž.Lachman stretol v Nitre v reštaurácii Zobor s obž.Kocúrom, ktorý sa mu zveril slovami "... Ďuro musím Ti povedať niečo strašné, zabil som jedno

dievča". Potom Kocúr Lachmanovi rozprával, že to dievča znásilnili a chcela ich udať, preto ju zabil.

Neskôr, koncom roka 1976 mal Lachman anonýmny telefonát v tom zmysle, že ak nebude mlčať, doplatí na to. Podobné vyhrážky sa potom ešte opakovali aj v roku 1977.

Obž. Lachman jednoznačne trval na tom, že okrem neho ne byte v Prievoze boli Čerman, Andrášik, Brázda, Kocúr, Beďač, Dubravický, Zimáková a poškodená. Menovite vylúčil, že by tam boli aj dve Francúzky, lebo ich z diskotéky osobne odviezol s Dubravickým na Brázdovom aute do Lamača.

V prípravnom konaní obž. Lachman najprv uvádzal, že si na podrobnosti nepamätá, neskôr pripustil, že sa zúčastnil kritického dňa diskotéky. Vo svojej výpovedi zo dňa 13.8.1981 /č.1.912-917/ za prítomnosti obhajcu vypovedal, že po odchode z diskotéky na Beďačovom aute s Beďačom a Dubravickým prišiel na privát Andrášika a Čermana. V byte vtedy už boli Čerman, Andrášik, Kocúr, Brázda a dve dievčatá, z ktorých jednu poznal z videnia z Nitry. Ďalšie dievča, ktoré nepoznal, začala prítomní ohmatávať, proti čomu protestovala. Potom Brázda povedal Lachmanovi, aby šiel po špagát do kúpeľne. Lachman vtedy ešte nevedel, na čo im bude špagát, avšak keď ho prinesol a Brázda s Kocúrom i s ďalšími jej začali zväzovať ruky, začalo sa mu to celé hnusiť a odišiel do inej miestnosti, kde sa najprv pretvaroval, že spí a neskôr skutočne zaspal. Dňa 14.8.1981 /č.1.918-919/ za prítomnosti krajského prokurátora opätovne doznal, že na Brázdovu požiadavku prinesol z kúpeľne šnúru na prádlo a keď ho Dubravický potom neskôr prebudil v spálni, bol vyzvaný, aby si vytiahol nejaky lístok, pričom však nevedel, o čo sa jedná. Podobne vypovedal aj 3.9.1981 za prítomnosti obhajcu. Rovnako za prítomnosti obhajcu dňa 27.10.1981 /č.1.926-928/ spresnil, že keď ho

Brázda poslal po špagát, predstavoval si to Lachman tak, že chce Brázda dievča postrašiť, aby sa nebránilo. Okolo poškodenej boli zhluknutí všetci piati okrem Beďača, ktorý stál niekde obďaleč. Keď k nim prišiel Lachman niekto mu vzal špagát z ruky. Potom začali tomuto dievčatu zväzovať ruky dozadu a vyzliekať ju zo spodnej časti odevu. Beďač im povedal niečo v tom zmysle "chlapci nebláznite, nechajte to dievča". Atmosféra, ktorá tam bola nedovoľovala nikomu z domu odísť. Keď už boli pripravení na odchod, Lubravický alebo Andrášik, Lachmanovi povedali, aby si niečo vytiahol, pričom Lachman predpokladal, že to mohlo mať niečo spoločné s odchodom - s obsadením áut.

Obž.Lachman na hlavnom pojednávaní vysvetlil počiatkové popieranie vo výpovediach z prípravného konania tým, že sa naľakal a miesto pôvodného zámeru vypovedať všetko čo vie, urobil pravý opak a všetko zapieral.

Obž.Miloš Kocúr na hlavnom pojednávaní dňa 15.6.1982 /č.1.2255-2260/ spontánne sa vyjadril k obžalobe, že kritického dňa vôbec v Bratislave nebol. Spätne si vybavil v pamäti sled jednotlivých udalostí podľa toho, že v marci a apríli 1976 si vybavoval prestup zo štúdia na Strojníckej fakulte SVŠT v Bratislave na Vysokú školu poľnohospodársku v Nitre. Vzápätí si vybavoval sobášne formality, 6.6.1976 sa ženil a od začiatku júla 1976 v spoločnosti Dagmar Daňovej, Dagmar Luprichovej, Michela Lupricha, Františka Daňu, Jozefa Daňu a Jozefa Šubu začali chodiť na víkendy, najprv do Velčíc a neskôr do Ivánky. Ako študent si potreboval privyrobiť a preto od 5. do 8.7.1976 pracoval ako brigádnik v Mazutovej kotolni v Chrenovej, odkiaľ prešiel 9.7.1976 do Mestského stavebného podniku v Nitre ako brigádnik administratívnych prác v dopravnom stredisku, kde bol vedúcim Juraj Halachy.

Dechádzka do práce sa zaznamenávala do pracovnej karty a bez vedomia nadriadených, nebolo možno z pracoviska odísť. Preto aj 9.7.1976 odišli na víkend s uvedenou spoločnosťou asi o 18.00 hodine. Na podrobnosti tohoto víkendu si preto tak dobre pamätal, lebo bola búrka - jediná počas víkendových piknikov.

Obžalovaný Kocúr ďalej vypovedal na hlavnom pojednávaní, že o tom, že malo byť unesené a zavraždené nejaké dievča sa dozvedel iba z novin a televízie.

Obž.Miloš Kocúr bol zadržaný dňa 16.6.1981, kedy mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia pre trestné činy obmedzovania osobnej slobody a vraždy. V rámci nasledujúceho výsluchu /č.1.710-718/ vypovedal, že 9.7.1976 odcestoval po dohovore s Brázdom, Čermanom, Andrášikom a Zimákovou alebo Beňovou, Brázdovým autom z Nitry do Bratislavy so zámerom zúčastniť sa diskotéky. Diskotéky sa zúčastnili aj ďalší Nitrančania, boli tam aj dievčatá z Francúzka, ktoré tančili bosé. Obžalovanému Kocúrovi sa zapáčilo jedno z dievčat, ktoré však odmietalo s ním tančiť. S týmto dievčaťom sa bavil istý Igor /vo fotoalbume označený pod č.14/. Počas diskotéky sa obž. Kocúr dozvedel o možnosti ďalšej zábavy na jemu neznámom mieste. Pri odchode z diskotéky mal obž.Kocúr konflikt vo vestibule internátu so spomenutým Igorom, ktorý dievčaťu niesol cestovnú tašku. Pri tomto konflikte obž.Kocúr dal Igorovi facku. Potom obžalovaní Brázda, Čerman, Andrášik, Kocúr spolu so Zimákovou nasadli do Brázdovho vozidla a po odchode z parkoviska pri autobusovej zastávke uvideli dievča, o ktoré mal predtým Kocúr záujem. Zastavili sa pri ňom, z vozidla vystúpil Kocúr s Andrášikom, prehovárali ju, aby šla s nimi a keď nesúhlasila, násilím ju vtiahli do auta. Potom prišli do

tichej uličky a zastavili pred domom s kovovým oplotením. Čerman odomkol bránku i vchod do domu, vošli dnu, začali sa bavieť, ponúkali spomenuté dievča vínom, ktoré však odmietalo piť. V priebehu zábavy navrhovali vykonať hromadný sex; Zimáková s tým súhlasila, avšak poškodená nie. Preto ju Kocúr v súčinnosti s Andrášikom, Brázdom a Čermanom vyzliekli a postupne na nej vykonali súlož. V priebehu tohoto počínania niekto priniesol šnúru, ktorou dievčatu zviazali ruky za chrbtom. Medzi tým ju tiež nútili piť víno. Asi po 2 hodinách sa vraj rozhodli, že sa pôjdu okúpať k Sencu. Keďže sa báli, že dievča bude vonku kričať, Kocúr jej previazal cez ústa vreckovku. Potom šli na výpadovku pri Zlatých pieskoch a pokračovali smerom na Senec. Z hlavnej cesty odbočili a Brázda s autom zastavil pri nejakom bágrovisku neďaleko dediny. Tam vraj všetci s ňou vykonali znovu súlož. Keď s poškodenou vykonal súlož Kocúr, skočil vraj do vody a o chvíľu počul nejaký šplechot a krik. Vzápätí uvidel, že vo vode sú traja z jeho spoločníkov pri dievčati, ktorému Andrášik drží hlavu pod vodou. Obž. Kocúr na nich kričal, aby nebláznili, ale keď prišiel k nim, dievča už bolo bezvládne a všetci sa zhodli na tom, že je mŕtve. Kocúr bol z toho otrasený a len hmlisto si pamätal, že dievča zobrali a odniesli ju k nejakému potoku, do ktorého ju hodili. Na otázku Zimákovovej, ktorá bola v aute jej povedali, že dievča sa pri bláznení vo vode utopilo, z čoho bola Zimáková šokovaná.

Vo výpovedi dňa 18.6.1981 /č.1.715-718/ obž. Kocúr uviedol, že na diskotéke okrem Brázdu, s ktorým pricestoval do Bratislavy, videl Dubravického, Beďača, Igora Urbánka, Vieru Zimákovú, Andrášika, Čermana, dve Francúzky a ďalších. Okolnosti svojho záujmu o poškodenú, konfliktu s Urbánkom, vťahnutia poškodenej do auta, násilie v byte i počínania pri bágrovisku, opísal v podstate zhodne ako v predošlej výpovedi. Toho istého dňa v rámci vypočúvania krajským prokurátorom s jeho súhlasom bola jeho výpoveď zaznamenaná na magnetofonový záznam

s tým, že tento záznam bude tvoriť súčasť zápisnice /prepis výpovede viď č.l. 721-728 - ako aj príloha trestného spisu/. V tejto výpovedi potvrdil základné okolnosti o priebehu celého skutkového deja.

Pokiaľ bol vypočúvaný 30.6., 2.7., 14.7.1981 obž.Kocúr poprel, že by sa bol zúčastnil diskotéky a ďalšieho konania 9.7.1976 /č.l.729-735/.

Vo výpovedi zo dňa 21.7.1981 za účasti obhajcu obž. Kocúr opätovne zmenil výpoveď s tým, že odkazuje na svoje prvé výpovede, v ktorých pred prokurátorom popísal celú udalosť a upresnil, že poškodenú vtáhol do auta Andrášik. Pokiaľ ide o prítomných na byte Čermana, označil aj obž. Lachmana. Ďalej zopakoval, že potom sa prešlo "postupne na ten sex..." najprv ju prehovárali slovne a potom ju začali obťažovať, Andrášik ju vyzliekol, ona sa tomu bránila a ďalej sa odohralo všetko tak, ako uviedol vo svojej prvej výpovedi, okrem toho, že by poškodenej Brázda pchal do pošvy fľašu, resp. že by poškodenú nútili na ďalšie perverzity. Všetko ostatné sa vraj odohralo tak ako vypovedal vo svojej prvej výpovedi aj vo výpovedi pred prokurátorom". Nápad, aby šli potom do Kráľovej predniesol Andrášik alebo Čerman. Pokiaľ ide o počínanie obžalovaných pri jazere si vraj myslel, že Andrášik chce poškodenú iba naplašit', až neskôr, keď poškodenú vytiahli z vody, zistil, že je už mŕtva /č.l.736-737/.

Vo výpovedi dňa 29.7.1981 za prítomnosti obhajcu obž. Kocúra, tento vypovedal, že z privátu Čermana odišli na dvoch autách, jedno bolo Brázdovo - Fiat 125P a druhé bolo Beďačovo. Beďačovo auto riadil Beďač a osádku tvorili Dubravický, Lachman a ako sa pamätá aj Čerman. Brázdovo auto šlo prvé, pred Sencom odbočili pri nejakom moste a všetci okrem Zimákovej z auta vystúpili, včetně poškodenej. Potom Andrášik odviedol

dievča k potoku, tam sotil do nej, spadla do vody, on za ňou vošiel a ponoril jej hlavu pod hladinu. Obž.Kocúr vraj zbadal, že je zle a snažil sa dievčatu pomôcť. Keď ju vytiahli na breh usúdili, že už je asi mŕtva. Vtedy mal Dubravický povedať, že musia držať pohromade, nič nehovoriť, lebo dopadnú ako ona /č.l.743/.

V ďalších výpovediach, menovite z 11.8.1981 /č.l. 745 - 746/ obž.Kocúr povedal, že keď poškodenej dával pohár s vínom k ústam už mala zviazané ruky a víno jej dával preto, lebo mu jej prišlo ľúto a chcel, aby sa osviežila. Ostatní nedovolili, aby ju rozviazal. Na to Dubravický navrhol zlikvidovať Cervenovú, pričom povedal, aby sa zbavili aj Zimákovvej. Dubravický navrhol žrebovanie, ktorého sa zúčastnil aj Kocúr, lebo musel, ale pritom si myslel, že ide o nejaký zlý žart. Žreb pedol na Andrášika a na neho. Potom šli na návrh Brázdu na nejaké miesto, ktoré poznal Brázda, lebo ako filmár sa zaujímal o prírodu a poznal hodne rôznych miest. V Brázdovom aute bola osádka: Brázda, Andrášik, Zimáková, Cervenová a Kocúr; v Beďačovom aute boli Beďač, Dubravický, Lechman i Čerman. "Títo išli za nimi z toho dôvodu, že sa chceli presvedčiť, že ja s Andrášikom skutočne vykonáme likvidáciu" /č.l. 746/.

Spomedzi ďalších výpovedí /v prípravnom konaní/ možno poukázať aj na výpovede obž.Kocúra zo dňa 7.9.1981, 22.9.1981, 29.9.1981, ako aj z 29.10.1981 /č.l. 751-763/, v ktorých s odkazom na predošlé výpovede upresnil, že Dubravický s Čermanom spomenuli, že by bolo treba poškodenej se nejakým spôsobom zbaviť, s čím súhlasil v duchu aj obž. Kocúr. Preto ani nijako neprotestoval proti návrhu, aby ju zlikvidovali, ani proti losovaniu, ktorého iniciátorom bol Dubravický. Menovite na č.l. 751-752 vypovedal: "... a potom som bol spoločne s Andrášikom vylosovaný ako likvidátor, vedel som,

že sa táto likvidácia Cervanovej bude musieť uskutočniť, ale v duchu som dúfal, že niečo do toho príde a že sa na tom nebudem musieť zúčastniť. S týmto som aj nastupoval do auta... Taktiež po vystúpení z vozidla pri samotnom bágrovisku som neveril tomu, že by ju niekto dokázal zlikvidovať ..., teda aj potom ako ju Andrášik hodil do tej vody, vliezol za ňou a začal jej ponárať hlavu pod vodu som si stále myslel, že ju týmto chce iba nejako prinútiť k tomu, aby sa vzdala úmyslu nás oznámiť a myslel som si, že buď na to ona pristúpi, alebo Andrášik sa zbadá a ju z vody vytiahne a pokúsime sa ju nejako ináč prehovoriť ... Ďalej viem, že po tejto vražde sa aj Andrášik zľakol toho, čo spravil, ale hneď potom padol od niekoho návrh, že by sa malo s mŕtvolou niečo urobiť, aby sa oddialilo jej nájdenie. Z tohoto dôvodu bola mŕtvola aj prenesená o niečo ďalej do tečúceho potoka ...". V ďalšej výpovedi dňa 22.9.1981 obž. Kocúr doplnil, že po vytiahnutí mŕtvoly Cervanovej z bágroviska pomáhal aj on preniesť ju do tečúcej rieky. Pri bágrovisku bolo aj druhé vozidlo s Bedáčom, Lachmanom, Dubravickým a Čermanom. Z oboch vozidiel vystúpili všetci okrem Zimákovvej, ktorá ostala v Brázdovom vozidle a chvíľu pri nej ostal aj Brázda, tento však potom prišiel ku vode. Z Kráľovej pri Senci sa potom Brázdovým autom vrátili naspäť do Bratislavy, kde v Lamači vyložili Čermana s Andrášikom. Potom sa Brázda s Kocúrom a Zimákovou vrátili do Nitry /č.l. 753-755/.

Vo výpovedi zo dňa 29.9.1981 obž. Kocúr povedal, že na základe obáv z prísneho trestu za znásilnenie došlo k losovaniu o likvidácii Cervanovej. Čerman a Bedáč sa prizerali, čo sa robí s poškodenou jednek na byte jednek pri jazere, aktívne sa do likvidácie nezapojili, ale ani nebránili Andrášikovi v konaní s poškodenou /č.l. 756-757/. Aj vo výpovedi zo dňa 29.10.1981 za prítomnosti krajského prokurátora a obhajcu obžalovaného /č.l. 760-763/ obž. Kocúr doložil, že už

v priebehu znásilňovania poškodenej si uvedomil, čo urobili a snažil sa od ďalšieho konania dištancovať, ale registroval, čo sa ďalej dialo. Všimol si, že poškodená má uviazenu vreckovku okolo tváre v čase, keď ju viedli do auta, resp. keď už bola v aute. Priamo o zneškodnení hovoril Andrášik, ale obž. Kocúr v pravom slova zmysle nechápal, čo tým myslí. Zúčastnil sa losovania, los padol na neho a na Andrášika, ale obž. Kocúr stále dúfal, že sa to vybaví nejakým iným spôsobom.

V závere uvedenej výpovede i pri výpovediach dňa 13.11. 1981 a 8.12.1981 obž. Kocúr na ostatok však vyhlásil, že to, k čomu sa predtým priznal nie je pravdou, ničoho sa nedopustil a priznanie bolo dôsledkom nervového vypätia a psychického šoku /č.l. 767-769/.

Obž. Čermen na hlavnom pojednávaní /č.l. 2269-2286/ vypovedal, že 9.7.1976 spoločne s Andrášikom a sestrami Líviou a Silviou Cohenovými - Francúzkami, ktoré boli u nich na návšteve, zúčastnili sa zábavy v internáte v Mlynskej doline. Andrášik vybavil vstup do sály. Pokiaľ ide o účastníkov diskotéky z okruhu jeho známych, spomína si iba na Beňovú a nebol si istý, či tam bol aj Brázda a Kocúr. Nie je pravdou, že by z diskotéky šiel na byt pani Turčanovej, kde bol v podnájme do apríla 1976 a pokiaľ sa obžalovaní zmiňujú o "Čermenovom priváte" mohli mať na mysli aj Gajovú ulicu, kde v tom čase mal ďalší podnájom.

Z diskotéky šiel spolu s Andrášikom a sestrami Cohenovými do Lamača, kde vtedy býval Andrášik a kde bola aj jeho vtedajšia snúbenka Marcela Bonová, jeho terajšia manželka. Na druhý deň - 10.7.1976 odcestoval spolu so snúbenkou autobusom do Nitry a Andrášika s Francúzkami priviezli do Nitry autom Andrášikovi rodičia.

Obž. Čerman poprel, že by bol 9.7.1976 v byte Turčanovej a svoje výpovede z prípravného konania, v rámci ktorých túto okolnosť priznal, vsvetlil tým, že pri výsluchoch mu povedali, že Andrášik vypovedal niečo iné a preto začal klamať aj on v domnení, že prinúti menovite Brázdu, aby povedal pravdu. Okrem toho bol ovplyvnený aj očakávaním dieťaťa, ktoré mala jeho manželka v tých dňoch porodiť. Vplývali na neho aj spoluväzni, ktorí mu radili, že keď jeho spoločníci klamú, musí si aj on niečo vymyslieť na nich. Obž. Čerman sa domáhal, aby boli vypočuté sestry Cohenové, ktoré by mohli dosvedčiť, že spolu s Andrášikom sa z diskotéky všetci vrátili do Lamača. V tejto súvislosti navrhol text dopisu pre sestry Cohenové, na podklade ktorého by sa tieto okolnosti overili /č.l. 987-988/.

Obž. Čerman vo výpovedi zo dňa 28.8.1981 /č.l. 992-995/ dodal, že na diskotéke 9.7.1976 okrem neho, Andrášika a spomínaných dvoch Francúzok boli aj Dubrevický, Kocúr, Brázda, Beňová, ako aj Lachman.

Vo výpovedi zo dňa 3.9.1981 /č.l. 991-1003/ za prítomnosti obhajcu a prokurátora obž. Čerman vysvetľoval svoje predošlé rozdielne výpovede a menovite to, že mal pomer so Zimákovou ako aj s ďalším dievčaťom; že v byte na Varínskej ulici bol aj Beďač, Dubrevický a Lachman tým, že predpokladal, že mu bola určená úloha nejakým spôsobom pomôcť usvedčiť páchatelov. Vypovedal takto schválne v domnení, že sa to od neho chce. Na hlavnom pojednávaní /č.l. 2277/ však na položenú otázku odpovedal, že nik mu nepovedal, aby niekoho usvedčil.

Na hlavnom pojednávaní dňa 18.8.1982 /č.l. 2392-2393/ obž. Čerman vyslovil napokon pochybnosť o správnosti dátumu 9.7.1976 pokiaľ ide o ich účasť na diskotéke, lebo sestry Cohenové boli predtým v Prahe, odkiaľ sa vrátili podľa jeho

poznatkov v stredu 7.7.1976 večer. Poukázal na spisový materiál z prípravného konania, podľa ktorého zistil, že svedok Tokár v súvislosti s diskotékou, ktorá sa uskutočnila 9.7.1976 hovoril o malej návštevnosti, avšak na diskotéke, ktorej sa obžalovaní Čerman, Andrášik ako aj sestry Cohenové zúčastnili, bola preplnená sála a nešlo o diskotéku v pravom slova zmysle, lebo tam hrala hudobná skupina. Predošlé výpovede doplnil v tom zmysle, že počas pobytu sestier Cohenových na Slovensku sa zúčastnili s nimi viacerých zábavných podujatí.

Obž. Andrášik na hlavnom pojednávaní 17.6.1982 /č.1. 2286-2290/ vypovedal v podstate zhodne ako obž. Čerman, že 9.7.1976 spolu s Čermanom a sestrami Cohenovými sa zúčastnili diskotéky v Bratislave v internáte Mlynská dolina. Na diskotéke boli tiež z jeho známych Beňová, Tokár, Gallo, odkiaľ asi o 23.30 hod. odišli na zástavku autobusu pri hostinci Slovák, odkiaľ cestovali do Lamača. Prišli tam asi o 0,30 hod. V byte spala Marcela Bonová /snúbenka obž. Čermana/, ktorá sa po príchode zobudila, avšak ostala vo svojej izbe, iba búchala na stenu. Andrášik, Čerman i sestry Cohenové sa potom ešte zebávali 2-3 hodiny pri magnetofóne. Potom šli spať. Andrášik sa zobudil okolo 11.00 hod., keď prišli jeho rodičia z Brna. Vtedy už Čerman s Bonovou v byte neboli, lebo odcestovali do Nitry. Spomedzi účastníkov diskotéky si vraj pamätal iba Čermana. Pokiaľ pri mnohopočetných výsluchoch vypovedal niečo iné, bolo to dôsledkom psychického nátlaku, predkladanie informácií vyšetrovateľmi i vyhrážok fyzickým násilím, aj keď takéto násilie voči nemu použité nebolo. Depresívne na neho pôsobilo aj účinkovanie spoluväzňa Fagana, ktorý bol recidivistom, vyhrážal sa mu a pôsobil na neho podobne ako Jenžetič na Brázdu. Fagan ho napokon priviedol až k tomu, že sa začal sebaobviňovať. Až keď sa v prípravnom

konaní priznal, Fagan s násilím prestal a dal mu pokoj.

Obž. Andrášik nemietel, že výpovede všetkých svedkov, ktorí ho usvedčujú sú falošné a nezákonné boli aj konfrontácie, lebo nemal možnosť klásť otázky. Podľa jeho názoru výpovede svedkov sú vymyslené.

V prípravnom konaní obž. Andrášik vo výpovedi zo dňa 17.6.1981 /č.1. 770-777/ za prítomnosti obhajcu vypovedel, že v kritickom období pracoval spolu s Čermanom v podniku zahraničného obchodu Omnia a dozvedel sa, že Čerman má návštevu dvoch dievčat z Francúzska. Pripustil, že 9.7.1976 sa spolu dohodli, že pôjdu na diskotéku do Mlynskej doliny do Unic-klubu. Keď tam večer prišli, zazrel tam viacerých Nitrančanov, z ktorých si všimol Brázdu, Lechmana, Okenku, Kocúra, Urbánka, Škrobánka a Ťlveckého. Keďže boli problémy so vstupom na diskotéku, vyhládal Hlavandu, potom sa stretol ešte s Beňovou, ktorú požiadal, aby prostredníctvom Tokára umožnila im vstup na diskotéku. O tom, či Nitrančania mali zámer po diskotéke pokračovať v nejakej ďalšej zábave nevedel, lebo pred polnocou spolu s Čermanom a dvomi Francúzkami odišiel autobusom mestskej dopravy do Lamača, kde býval v podnájme.

Vo výpovedi zo dňa 18.6.1981 /č.1. 782/ za prítomnosti krajského prokurátora i obhajcu obž. Andrášika popri predošlom popise skutkového deja uviedol, že na diskotéke uvidel aj Zimákovú. Vo výpovediach, ktoré urobil v čase od 20.6.1981 až do 25.8.1981 jednoznačne popieral, že by z diskotéky odišiel inde než do Lamača.

Vo výpovedi dňa 27.8.1981 /č.1. 829-834/ za prítomnosti obhajcu vypovedal, že po predchádzajúcom rozhovore s Kocúrom a Brázdom, ktorí ho nahovárali na ďalšiu zábavu cestou Čermana zistili, že by mohli ísť na privát Čermana na Varínskej ulici v Bratislave. Potom Brázda, Čerman, Andrášik, Zimáková

a Kocúr nasadli do Brázďovho auta. Na spomínanú zábavu mali ísť tiež Beďač, Lachman a Dubravický. Anďrášik vysvetlil Beďačovi ako sa dostane na Varínsku ulicu. Cestou Kocúr zbadal Urbánka a poškodenou, prikázal zastaviť, spolu s Anďrášikom vystúpili z auta a prehovárali poškodenú, aby šla s nimi. Po jej odmietnutí Kocúr ju vtlačil do auta a tažto ju previezli na Varínsku ulicu. Tam ju presvedčovali, že môže cestovať ďalším vlakom, Kocúr ju nútil piť a potom Brázďa vyzval Zimákovú, "aby urobila striptíz, nech sa rozprúdi zábava ... Počas toho Zimáková vyzývala poškodenú, aby sa k tomu pripojila, že sa trochu zabaví ... Keď sa poškodená zdráhala, Dubravický alebo Kocúr nevrhli, aby ju vyzliekli ... Po vyzlečení poškodenej Dubravický nevrhol, že ju znásilníme - na kábel - to znamená, že všetci ...". Potom obž. Anďrášik popísal ako Kocúr prvý znásilnil poškodenú a potom ju znásilnili ďalší tak, že dvaja ju držali a tretí vykonával súlož. Nevie, kto posledný znásilnil poškodenú, ale táto sa začala vyhrážať, že to oznámi bezpečnosti. Na to ju zviazali. Obž. Anďrášikovi sa to už protivilo a preto sa s Čermanom dohodol, že by to všetko mali skončiť a odísť. Uprateli byt, vyvetrali, poškodenú zabalili do deky a preniesli do Brázďovho auta. Do Brázďovho auta nastúpili okrem Brázďu ešte Zimáková, Kocúr a Lachman. Do Beďačovho auta nastúpil tiež Dubravický. Anďrášikovi s Čermanom sa podarilo odísť k hlavnej ceste, kde zastavili taxík, ktorým sa odviezli do Lamača.

Obž. Anďrášik dodal, že o vražde poškodenej sa dozvedel až o týždeň, nevedel vtedy, že sa jedná o to dievča, ktoré mali na priváte, avšak to tušil.

Obž. Anďrášik bol za prítomnosti svojho obhajcu vypočutý aj v dňoch 1.9.1981, 2.9.1981, 8.9.1981 a 11.9.1981 /č.1. 835-848/. V týchto výpovediach zotrval na predošlých

základných údajoch, avšak zmenil jednotlivé podrobnosti. Potvrdil, že na Varínskej ulici sa na zábave okrem neho zúčastnili Čerman, Kocúr, Brázda, Lachman, Dubravický, Beďač, Zimáková a dievča, ktoré vzal do Brázdovho auta Kocúr pri autobusovej zástavke. Zotrval tiež na popise počínania obžalovaných v byte na Varínskej ulici, kde Kocúr navrhol, aby poškodenú vyzliekli, pripojil sa k tomu aj Dubravický a ostatní pri tom pomáhali. Prvý s poškodenou súložil Kocúr, pričom Brázda, Dubravický ju držali. "Vravelo sa, že ju musíme všetci znásilniť, tak sme sa potom vystriedali ... Vtedy už bola poškodená rezignovaná ... Vyhrážala sa nám, že to udá a že pôjdeme do basy ... Kocúr vravel niečo v tom zmysle, že by bolo potrebné poškodenú odstrániť ... Proti tomuto vystúpili Andrášik, Čerman, Zimáková, ostatní nič nehovorili ... Pri jezere vytiahli poškodenú z auta, Kocúr, Brázda, Lachman a Dubravický ju vzali k vode. Vraveli, že musíme ísť všetci s nimi", takže my ostatní, teda ja, Čerman, Zimáková a Beďač sme podošli k vode na vzdialenosť asi 10 m. Tí štyria čo niesli poškodenú sa pri vode vyzuli, odniesli ju do vody, kde ju ponorili a zadržali. Potom ju o chvíľu vytiahli, ale už bola bezvládna. Nieкто hovoril, že by mohla vyplávať v jezere a že ju treba zatažiť ... Potom jej nejakým spôsobom priviazali kemeň k telu a preniesli ju k blízkeму kanálu, kde ju hodili do vody. Do kanála ju niesli tí, čo ju utopili a my ostatní sme boli neďaleko od nich. Z diaľky sme všetko videli ... utopenie vykonali Brázda, Kocúr, Dubravický a Lachman".

K výpovedi zo dňa 11.9.1981 obž. Andrášik odovzdal vyšetrovateľovi aj jednoduchý náčrtok /č.1. 851/ z miesta činu.

Vo výpovedi zo dňa 16.9.1981 obž. Andrášik na vznesené dotazy vypovedal, že vyzliekanie poškodenej navrhol Kocúr ... pritom bola taká skrumáž, boli tam prítomní všetci, nieкто ju držal a iný zasa vyzliekal. Pamätal si, že Kocúr

vyzliekol poškodenej blúzku a podprsenku, Čerman a Brázda jej vyzliekli texasky ... Kocúr ju znásilnil prvý, Brázda mohol byť druhý a Andrášik tretí. Zviazanie poškodenej navrhol Kocúr špagátom, ktorý priniesol Lachman /č.l. 853/.

Vo výpovedi zo dňa 22.9.1981 za prítomnosti obhajcu /č.l. 855-857/ obž. Andrášik na položené otázky odpovedal, že celkove šlo o Kocúrovú individuálnu akciu, avšak v byte hromadný sex navrhol Dubravický a potom nastala okolo dievčata taká skrumáž, kde boli prítomní všetci a zúčastnili sa jej vyzliekania. Pokiaľ však obž. Kocúr hovoril o nejakom losovaní, bol to jeho výmysel. Brázda, Kocúr, Lachman a Dubravický vykonali usmrtenie poškodenej bez toho, že by na to boli určení.

S menšími zmenami opísal skutkový dej obž. Andrášik aj vo výpovediach zo dňa 30.9.1981, 2.10.1981 /č.l. 858 - 866/ za prítomnosti obhajcu. Menovite doložil, že z privátu odchádzali všetci súčasne a to v jednom aute. Brázda ako vodič, Zimáková, Kocúr, Čerman a Andrášik ako aj Cervanová a do druhého aute nastúpil ako vodič Beďač a Lachman s Dubravickým. Po zastavení vozidiel všetci siedmi muži vystúpili z áut, Andrášik opätovne nemietal proti návrhu Kocúra, ktorý chcel Cervanovú zlikvidovať, pridal sa k nemu aj Čerman, Beďač sa nevyjadroval, ostatní súhlasili s Kocúrom, že ju treba zneškodniť ako nepodlného svedka. Potom tí, čo súhlasili s názorom Kocúra, teda Brázda, Dubravický a Lachman vytiahli zviazanú poškodenú z aute. "Tí štyria potom niesli spoločne Cervanovú k vode, ja, Čerman a Beďač sme išli s nimi na takú vzdialenosť, že sme videli čo robia ... Ponorili ju do vody, zadržali ju pod vodou asi tak 1 alebo 2 minúty. Potom ju vytiahli z vody na breh ..., že ju treba zatažiť, aby nevyplávala ... Hľadali kameň, ktorý našiel Brázda, Lachman priniesol nejaký špagát a uviazol jej tento kameň o telo", avšak obž. Andrášik v tom čase nebol prítom, iba

neskôr videl, že Brázda, Kocúr, Lachman a Dubravický preniesli Cervanovú do blízkeho kanála, kde ju dali do vody. Potom nasadli do áut, Brázda autom odviezol Čermena a Andrášika do Bratislavy a druhé auto šlo priamo do Nitry.

Obž. Andrášik bol potom v prípravnom konaní vypočutý ešte 8.12.1981 /č.1. 867-870/ a v rámci tejto výpovede odvolal všetky predošlé priznania s tým, že kritického večera i počas nasledujúcej noci bol v spoločnosti Čermena, sestier Cohenových a neskôr terejšej manželky obž. Čermena - Marcely Bonovej. O okolnostiach únosu, znásilnenia a vraždy Ľudmily Cervanovej nič nevie. Podľa jeho presvedčenia dňa 9.7.1976 na diskotéke v Mlynskej doline spoluobžalovaní Brázda, Kocúr a Lachman vôbec neboli prítomní a predošlé doznenia mohli byť iba následkom konštrukcií, ktorých obeťou sa stal aj on sám.

Obž. Pavel Beďač na hlavnom pojednávaní 19.8.1982 /č.1. 2404-2405/ vypovedal, že všetko, čo sa mu kladie v obžalobe za vinu je absolútny výmysel a krivé obvinenie; prípravné konanie bolo proti nemu začaté nezákonne a 9.7.1976 ani inokedy sa nezúčastnil žiadnej diskotéky v Mlynskej doline. V kritickom období si opravoval svoje auto, ktoré pripravoval na predaj. V podstate rovnako poprel účasť na diskotéke kritického dňa, aj vo všetkých výpovediach v prípravnom konaní /č.1. 1045-1080/.

Obž. Stanislav Dubravický na hlavnom pojednávaní 19.8.1982 /č.1. 2406-2408/ pripustil, že 9.7.1976 sa mohol zúčastniť diskotéky v internáte v Mlynskej doline, avšak do tohoto internátu chodieval pomerne často navštevovať svojich priateľov a známych. Pripustil tiež, že na spomínanej diskotéke videl Brázdu, Andrášika, Čermena,

Beňovú, dve francúzke dievčatá, ktoré azda mohol aj Bráz-
dovým autom niekde odviezť, avšak inak tvrdenie obžaloby
o jeho ďalšom počinaní nemá žiaden podklad.

Podobne aj v prípravnom konaní poprel, že by sa dopustil
alebo zúčastnil na trestnej činnosti, ktorá mu je kladená
za vinu /č.l. 1019-1044/.

Svedok Juraj Tokár na hlavnom pojednávaní /č.l. 2412 -
2414/ zhodne s výpoveďou v prípravnom konaní /č.l. 1237 -
1241/ vypovedal, že z titulu svojej funkcie politického
pracovníka SÚV SZM v období letnej aktivity študentov
zúčastňoval sa kultúrnych podujatí a v rámci toho aj spoloč-
čenských večerov, ktoré usporadúvali vysokoškolské kluby.
Takto sa zúčastnil aj spoločenského večera začiatkom júla
1976 v Unic - klube v Internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej
doline v Bratislave. Menovite si na tento večer pamätá
preto, lebo tam vtedy vystupovala hudobná skupina Elián,
s ktorou dovtedy nepracovali a potreboval posúdiť jej
repertoár. Kritického večera jeho známa Beňová z Nitry
ho požiadala zadovážiť vstupenky pre svojich známych, avšak
medzičasom sa jej spoločnosť dostala do sály iným spôsobom.
Svedok Tokár podotkol, že spočiatku bola pomerne slabá
návštevnosť, ktorá sa však neskôr údajne zvýšila. Spomedzi
obžalovaných si bezpečne pamätal ako účastníkov diskotéky
Čermena a Lachmana, postrehol, že v ich spoločnosti boli
ešte ďalší mládenci, ako sa domnieva mohli to byť Andrášik
a Brázda a v ich spoločnosti boli aj dve dievčatá - Francúzky.

O usmrtení poškodenej Cervanovej sa dozvedel bezpro-
stredne po zistení, že bola zavraždená a to z titulu svojho
zamestnania ako organizátora letnej aktivity, lebo usmrtená
študentka bola účastníčkou letnej aktivity.

V nadväznosti na výpoveď z prípravného konania /č.l. 1241/ vysvetlil na hlavnom pojednávaní, že pokiaľ jeho známa Beňová mu niekedy koncom roka 1976 položila otázku, čo by urobil, keby vedel, že niekto veľmi dobre známy urobil niečo hrozné, pokladal to iba za filozofickú otázku bez akejkoľvek súvislosti.

Svedok Rudolf Gallo súhlasne s výpoveďou v prípravnom konaní /č.l. 1231-1233; 2415-2416/ na hlavnom pojednávaní vypovedal, že počas letných prázdnin v júli 1976 zúčastnil sa v Mlynskej doline diskotéky, kde uvidel okolo svojho známeho Milana Andrášika skupinu 4 až 5 chlapcov a 2 dievčat - Francúzok, pričom Andrášik spomínal, že sa ešte idú niekam zabaviť a podotkol, že tam majú auto. Na diskotéke videl tiež Jureja Tokára.

Svedok Peter Okenka na hlavnom pojednávaní /č.l. 2416-2421/ v súlade s výpoveďou v prípravnom konaní /č.l. 1292 - 1303/ vypovedal, že na zábave v Mlynskej doline bol jediný - krát. Na túto zábavu sa dostal tak, že v Nitre sa dohodol s Brázdom, že pôjdu do Bratislavy. Brázda autom viezol okrem neho tiež Lechmana, Kocúra a zdá sa mu, že v aute bolo aj nejaké dievča. Počas diskotéky sa Kocúr "s nejakým chlapcom dotahoval ... dal mu facku a ťahali sa o nejakú tašku". Na diskotéke bol aj Dubravický, Andrášik a mali tam dve dievčatá, ktoré boli výstrednejšie oblečené. Bola reč aj o neakej ďalšej zábave, avšak keď ho táto spoločnosť ne- vzela, šiel prespať do átriových domkov k dievčatám, s ktorými sa predtým bavil.

Neskôr potom v Nitre prišiel za ním Kocúr so žiadosťou, aby nikde nespomínal, že boli spolu v Bratislave na diskotéke. V podobnom zmysle sa naňho obrátil aj Brázda. Koncom roka 1981 alebo začiatkom roka 1982 dostal potom do zamestnania anonymný list a postupne sa naňho obrátili aj matka

a sestra obžalovaného Andrášika, ktoré mu pripomínali nejaké paragrafy s tým, či ho nehryzie svedomie a pod.

Svedok MUDr. Jozef Škrobánek na hlavnom pojednávaní /č.l. 2424-2431/ rovnako zotrval na svojej výpovedi z prípravného konania /č.l. 1317-1329/, v ktorej uviedol, že bol účastníkom letnej aktivity vysokoškolákov a bol ubytovaný v Internáte v Mlynskej doline. Už v tom čase z videnia poznal poškodenú Cervenovú a vedel, že je jeho spolužiačkou z lekárskej fakulty v inej špecializácii. Kritického večera sa zúčastnil diskotéky spolu s Jozefom Čulmanom, videl tam tiež spolužiaka z Nitrianskeho gymnázia Urbánka i ďalších Nitrančanov, menovite Andrášika, Brázdu, Kocúra, Dubrevického, Vargu a Zimákovú; ďalších si podľa mena nepamätal. Mali na stoloch víno, avšak neboli pod výraznejším vplyvom alkoholu. Všimol si, že Kocúr volal a ťahal Cervenovú do tance a okolo 22.30 hodine vo vestibule videl Urbánka, ku ktorému pribehol Kocúr a dal mu facku, pričom Urbánkovi vypadla z rúk taška. Z konfliktu vyplývalo, že sa dohadovali kto odprevedí poškodenú.

Asi o mesiac po diskotéke svedka stretol Varga a tlmočil mu Andrášikovu žiadosť, aby pri prípadnom vypočúvaní nespomínal účasť Nitrančanov na diskotéke. Asi o 2 roky neskôr Ľubor - brat Andrášika mu túto požiadavku zopakoval. Aj v jarných mesiacoch v roku 1982 mal tri anonýmne telefonáty a dostal tiež anonýmny dopis vo výhražnom tóne.

Svedkyňa Ing. Nedežda Beňová taktiež vypovedala na hlavnom pojednávaní v podstatných rysoch rovnako ako v prípravnom konaní /č.l. 2431-2438; 1242-1276/. Menovite uviedla, že asi 1 alebo 2 dni pred 9. júlom 1976, keď sa na kúpalisku v Nitre dozvedela, že Brázda pôjde do Bratislavy na diskotéku, prejavila o to záujem. Do Bratislavy šli 9.7.1976 predpoludním autom, ktoré riadil Brázda a ktoré bolo

obsadené asi 5 osobami, z ktorých okrem Brázdu s určitostou môže označiť Kocúra. Na diskotéke bola s Jurajom Tokárom a jednoznačne si pamätá, že tam videla aj Andrášika. Brázda bol opitý, na čo usudzovala z toho, že bol strapatý, neupravený a červený. Všimla si tiež, že Kocúr tam mal nejaký konflikt s dievčaťom, ktoré nesilu ťahal do tance.

Na výzvu krajského prokurátora svedkyňa Beňová na hlavnom pojednávaní potvrdila, že v priebehu prípravného konania pred prokurátorom sa spontánne vyjadrila, že ju síce mrzí usvedčovať kamarátov, avšak to čo vypovedala je pravdou /č.l. 1261-70 z 23.6.1981/.

K bodu 5/ obžaloby však svedkyňa Beňová vypovedala, že obž. Brázda sa jej podobne ako Andrášik a Čerman spytovali na okolnosti výsluchu súvisiaceho s diskotékou, ale nenavádzal ju ani jej neprikazoval, aby niečo zamlčela.

Svedkyňa MUDr. Viera Vozárová /Zimáková/ na hlavnom pojednávaní dňa 23.8.1982 /č.l. 2439-2449/ na rozdiel od výpovede v prípravnom konaní /č.l. 1330-1360/ poprela, že by 9.7.1976 sa zúčastnila v Bratislave diskotéky alebo inej zábavy, pretože v kritickom období bola na voľáckom sústreďení, v priebehu ktorého sa denne plavili postupne z Hronskej Dúbravy do Kamenice pri Štúrove. S výnimkou vedomostí o tom, že Čerman si dopisoval s Francúzkami, nebolo jej nič iné známe.

Svedkyňa Vozárová bola v priebehu prípravného konania vypočutá viackrát. Vo výpovedi zo dňa 15.6.1981 /č.l. 1330-1338/ uviedla, že začiatkom júla 1976, čo si pamätá podľa toho, že bola na svadbe svojej kamarátky, hneď v piatok ten istý týždeň odcestovala z Nitry autobusom do Bratislavy a večer šla na internát do Mlynskej doliny. Vo vestibule náhodou stretla Brázdu, ktorý ju pozval na diskotéku. Na diskotéke videla Urbánka, Čermana, Andrášika, Kocúra

i ďalších ich kamarátov, ktorých po mene nepoznala, ako aj dve Francúzky. Skupina z Nitry mala pod stolom odložené víno, z ktorého popíjali. Niekedy po 22.00 hodine pred odchodom z diskotéry bola reč o tom, že sa všetci pôjdu zabaviť na "nejaký žúr". Nasadli do Brázdovho auta spolu s Čermanom a Andrášikom a dodatočne nastúpil tiež Kocúr. Pri autobusovej zastávke stálo nejaké dievča s cestovnou taškou, Brázda zastavil a z auta vystúpil Kocúr a pravdepodobne Andrášik. Tí dvaja, čo vystúpili z auta začali násilím ťahať to dievča do auta, bránila sa a kričala o pomoc. Potom prešli do nejakej štvrte, kde boli rodinné domy. Pri jednom z nich vystúpili, Čerman a Kocúr držali to dievča a viedli ho do domu. Kľúče od domu mal buď Čerman alebo Andrášik, potom vošli cez predsieň do izby. Tu hneď začali piť alkohol a robili si "srandu" z tohoto dievčaťa, ktoré bolo vyľakané, žiadalo aby ju pustili, že sú hnusní, protivní. Svedkyňa sa vraj už nemohla dívať, čo s ňou robia a išla spoločne s Čermanom do vedľajšej izby, kde ju Čerman žiadal, aby sa s ním vyspala. Počula ako dievča kričí, ostatní sa smiali a keď sa svedkyňa vrátila do izby, videla dievča sedieť na gauči, spodnú časť tela mala holú a mala zviazané ruky vzadu nejakou šnúrou. Keď odchádzali z domu Brázda riadil auto, svedkyňa sedela vedľa neho, vzadu sedeli Kocúr, Andrášik a Čerman a medzi sebou mali to dievča, ktoré malo na ústach nejakú handru. Šli smerom na Nitru a niekde pri Senci začali hovoriť, že sa pôjdu okúpať. Brázda odbočil z hlavnej cesty a po chvíli zastal. Všetci vystúpili z auta okrem Brázdu, ktorý chvíľu ostal s ňou, avšak vzápäť za nimi odišiel. Keď sa vrátili, dievča už nemali so sebou, vraveli, že sa ostala kúpať. Cestou do Nitry mlčali a už neboli takí veselí ako predtým.

V rámci pokračovania vo výsluchu nasledujúceho dňa potom dodala, že na diskotéke bol aj Škrobánek a okrem Brázdovho auta Nitrančania aj druhým autom, v ktorom bol Beďač a nejaký ďalší Brázdov kamarát. Cestou z Bratislavy druhé auto šlo

za nimi, po odbočení ich čakalo na ceste a potom spoločne došli do Nitry. Cestou v aute jej vraveli, aby zabudla, čo videla a počula a aby bola ticho. Potom na jeseň toho istého roka sa stretla s Andrášikom, ktorý ju žiadal, aby nič nehovorila, aby nedopadla zle.

Dňa 28.8.1981 svedkyňa Vozárová pred prokurátorom a vyšetrovateľom vyhlásila, že obe predošlé výpovede sú vymyslené, o uvedených okolnostiach sa dozvedela z počutia od ľudí a čiastočne bola donútená, resp. vypovedala zo strachu. Vzápätí však 30.8.1981 rovnako za účasti krajského prokurátora vysvetlila okolnosti vyhlásenia zo dňa 28.8.1981 tým, že mala a má obavy, že by sa jej i jej rodine páchatelia mohli pomstiť, lebo dostala aj anonýmny list a mala tiež obavy z trestného postihu, ako aj obavy, že bude musieť sa súde vypovedať ako svedkyňa. Súčasne potvrdila pravdivosť svojich výpovedí z 15. a 16.6.1981 a dodala, že diskotéky sa zúčastnili aj ďalšie osoby, menovite Benová, Dubravický, Varga. Uviedla tiež, že počas diskotéky vo vestibule mal Kocúr-konflikt s Urbánkom, ktorému dal facku pre to isté dievča, ktoré potom vtiahli do auta. V tom čase už tam spomínané dve Francúzky neboli.

Pokiaľ ide o pobyt v rodinnom dome, ktorý predtým opísala, boli tam aj Beďač, Dúbravický a kamarát Brázdu. Dúbravický, Čerman a Andrášik držali spomenuté dievča a Kocúr jej nasilu nalieval do úst víno. Potom Dúbravický navrhol hromadný sex. Svedkyňa s tým súhlasila z obavy "... aby aj mne nasilu niečo nerobili. Potom to dievča začali nasilu vyzliekať, najiniciatívnejší boli pritom Kocúr a Dúbravický a vyzliekania sa zúčastnili aj Brázda a Čerman ... dievča sa mykalo, aby ju pustili, že ich udá. Podľa toho, čo som videla a počula všetci prítomní mali s tým dievčaťom pohlavný styk, menovite Dúbravický, Kocúr, Andrášik a Čerman, ostatných som nevidela, ale podľa reči som na to usúdila. Já som mala vtedy pomer s Čermanom a Dúbravickým vo vedľajšej miestnosti". V ďalšej časti tejto výpovede sved-

kyňa uviedla, že keď sa dievča oätovne vyhrážalo, že ich udá

Dúbravický povedal, že by za to mohli byť odsúdení. Nieкто potom priniesol šnúru, ktorou dievčatu zviazali vzadu ruky a zapchali jej ústa. Čerman navrhol, že to dievča by bolo treba zneškodniť, proti čomu vystúpili Brázda, Beďač a Brázdov kamarát, ale ostatní vraveli, že sú všetci na jednej lodi a spoločne ju musia zneškodniť. Čerman navrhol, že by sa malo losovať, kto ju zlikviduje, napísal nejaké lístočky, ale čo si kto vytiahol svedkyňa nevie. Cestou z Bratislavy v druhom aute išiel Dúbravický, Beďač a Brázdov kamarát. Po odbočení došli k nejakému jazzeru, najprv zastalo prvé auto a hneď za ním aj druhé. Potom počula " strašný ženský krik ". Keď sa vrátili k autu svedkyňa povedali, že ak nebude ticho dopadne to s ňou ako s tým dievčaťom, avšak Brázda sa za ňu zaručil, ale musela slúbiť, že bude mlčať. Beďačovo auto odtiaľ odišlo priamo do Nitry, Brázda ešte odviezol Andrášika a Čermana a až potom sa vrátil do Nitry. K tejto výpovedi svedkyňa Vozárová pripojila vlastnoručne písané vyhlásenie, ktorým opätovne vysvetlila prečo 28.8.1981 zmenila výpoveď s tým, že výpoveď z 30.8.1981 nebude meniť, ale súčasne žiadala, aby jej meno nefigurovalo na verejnosti a aby na súdnom pojednávaní nebola verejnou. / č.1. 1345 - 1349 a/.

Dňa 6.10.1981 svedkyňa Vozárová však opätovne zmenila výpoveď s tým, že v čase od 7. do 16.7.1976 sa zúčastnila vodáckeho sústredenia na trase Hronská Dúbrava, Kamnica pri Štúrove, mala pridelený stan s Katarínou Budínskou a Yvonou Kustrovou, aj keď pripustila, že počas všetkých nocí nespala práve v tomto stane. Počas tohoto sústredenia nebola v Bratislave. Informácie o skutkovom deji, ktorý predtým popísala vrcj získala z televízie, niečo sa hovorilo v Nitre a niečo sa dozvedela v priebehu vyšetrovania.

Vo výpovediach zo dňa 8.10., 29.10. a 12.11.1981 / č.1. 1352 - 1360/ však svedkyňa Vozárová opätovne popísala skutkovú

dej v podstate zhodne ako v predošlých usvedčujúcich výpovediach s tým, že síce bola účastníčkou spomínaného vodáckeho sústredu, ale po skončení prvej etapy v Revišskom Podzámčí v piatok 9.7.1976 autostopom odišla do Bratislavy v úmysle zúčastniť sa diskotéky. Na sústredu bola voľná disciplína a nik sa nestaral, ak niekto v noci chýbal. Priebeh diskotéky, únos poškodenej uviedla zhodne ako 30.8.1981 a pokiaľ ide o pobyt v rodinnom dome výslovne uviedla, že konanie prítomných chlapcov smerovalo od začiatku k sexu, pri zväzovaní poškodenej boli všetci prítomní, ale Beďač stál opodiaľ a taktiež Brázdov kamarát nebol taký iniciatívny, ako ostatní. Sama svedkyňa videla súložiť Kocúra, Dúbravického, Brázdu a Andrášika, videla ako im pomáhali Beďač a Čerman, ktorí ju držali. Na Brázdovho kamaráta si nepamätá. Potom nasledovalo losovanie a spoločný odchod k jazeru.

Svedkyňa Vozárová na hlavnom pojednávaní v rámci postupu podľa § 101 ods.3 Tr.por. vysvetľovala dôvod svojich usvedčujúcich výpovedí v prípravnom konaní psychickým nátlakom, ako aj tým, že bola zadržaná. Nevedela však vysvetliť, prečo niektoré jej tvrdenia nie sú jednoznačné, napr. prečo iba o niektorých obžalovaných vypovedala, že videla ako poškodení znásilnili ; že v spoločnosti bol " Brázdov kamarát ", avšak jeho meno nepoznala ; prečo, ak na ňu bol vyvíjaný nátlak nevypovedala aj ohľadom Beďača a Brázdovho kamaráta, že boli rovnako aktívni ako ostatní ; prečo z väčšej iniciatívy usvedčovala tých, ktorých poznala a nie aj osoby, ktoré nepoznala. Na ďalšie otázky odpovedala, že prokurátor jej síce kládol otázky, ale nevyvíjal na ňu žiaden nátlak, nikým nebola prinútená k napísaniu vyhlásenia na č.l. 1349a a na otázku prečo označovala jedného z obžalovaných ako Brázdovho kamaráta odpovedala, " oni to napísali tak, ako som to ja povedala " / č.l. 2441/. Sugestibilita zo strany vyšetrovateľa vraj spočívala v tom, že sa jej vyhrážal trestnými následkami krivej výpovede.

Na otázku, či v sobotu 10.7.1976 mali oddychový deň a boli v kúpeľoch odpovedala, že oddychový deň bol v nedeľu, keď sa boli kúpať do Vyhníach.

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý aj MUDr. Otto Vozár / č.l.2449/, ktorý v prípravnom konaní / č.l.1361 - 1363 / vypovedal, že keď jeho manželka MUDr. Viera Vozárová bola po prvýkrát vypočúvaná vo veci vraždy dievčaťa v roku 1980 povedala mu, že bola účastníčkou jednej vraždy. Medzitým na podklade overenia, že v kritickom období bola účastníčkou vodáckeho výcviku zmenila pred orgánmi VB svoju výpoveď. Až neskôr sa potom svedok spätovne priamo od svojej manželky znovu dozvedel, že skutočne bola prítomná pri tejto vražde a v kritický deň sa zo sústredenia vzdialila, odišla do Bratislavy a bola účastníčkou konania, ktoré bolo predmetom vyšetrovania. Keď sa jej po výsluchu pred krajským prokurátorom opýtal ako to vlastne bolo, zverila sa mu, že to čo rozprávala pred prokurátorom je skutočnosť .

Svedok Vozár na hlavnom pojednávaní potvrdil, že protokolácia jeho výpovede v prípravnom konaní je síce správna a zodpovedá tomu, čo vypovedal, ale uvádzané okolnosti nezodpovedajú skutočnosti a svedok to vraj v prípravnom konaní povedal iba preto, aby jeho manželka nebola opätovne vzatá do väzby.

Na hlavné pojednávanie bol predvolaný ako svedok Pavel Paulík, ktorý predtým nebol vypočutý a na ozrejmienie okolností vodáckeho sústredenia v júli 1976 vypovedal, že od roku 1963 až doteraz pravidelne každoročne vykonáva funkciu vedúceho vodáckych sústredení vysokoškolákov. Popísal denný režim týchto sústredení v tom zmysle, že v prvý deň po vyložení sa v Hronskej Dúbrave bývajú rozjazdy, nasledujúci deň sa plavia na úseku z Hronskej Dúbravy do Revišského Podzámčia a keďže študenti po skončení skúšobného obdobia nie sú fyzicky príliš

zdatní nasleduje voľný deň, ktorý sa využije na kúpanie spravidla vo Vyhníach pri Revišskom Podzámčí. Kto chce opustiť tábor musí to ohlásiť vedúcemu, ale v skutočnosti je prakticky možné, aby niektorí z účastníkov popoludní opustil tábor a vrátil sa až ráno, lebo nebola dôsledná kontrola sústavnej prítomnosti účastníkov a v noci sa až na výnimky nerobili kontroly.
/ č.l. 2589 - 2593/.

V súvislosti s výpoveďou svedka Paulíka súdu bolo predložené na nahliadnutie vyúčtovanie letného telovýchovného sústredenia poslucháčov lekárskej fakulty na Hrone v dňoch 7. až 16.7.1976 z ktorého vyplýva okrem iného, že dňa 10.7.1976 boli účastníci sústredenia na plavárni vo Vyhníach o čom boli predložené datované vstupenky . / č.l. 2593 /.

Svedok Igor Urbánek na hlavnom pojednávaní / č.l. 2490 - 2501/ vypovedal, že viacerých z obžalovaných poznal a spomedzi nich konkrétne označil obžalovaných Andrášika, Čermana, Brázdu, Kocúra, Beďača a Lachmana . Pokiaľ ide o predmetnú diskotéku vie ju identifikovať podľa toho, že to bola jediná diskotéka, ktorej sa zúčastnil so Škrobánkom. O účasti na tejto diskotéke sa zhováral aj so Zimákovou. Na diskotéke videl Andrášika, Čermana, " Dundyho" / Dubravický / Brázdu, Kocúra, Zimákovú a dve Francúzky. Bol tam aj Škrobánek, ktorý chcel v noci cestovať do Prahy a poskytol svedkovi Urbánkovi svoj kľúč od izby v internáte. Na diskotéke sa zoznámil aj s " tou dievčinou ". Cervanová hovorila, že cestuje do Košíc za snúbencom. Navrhol jej, že ju odprevadí a keď sa poškodená vrátila zo svojej izby s cestovnou taškou " ... vo vestibule som mal také intermezzo - dostal som od Kocúra zaucho, aby som neotravoval Cervanovú ... držal som tašku Cervanovej, niečo z nej vypadlo ... potom som šiel s Cervanovou na zastávku autobusu č. 39 pri cintoríne. Keď sme tam stáli prišlo auto, prvý z neho vystúpil Andrášik a začal prehovárať Cervanovú, aby ešte necestovala, aby šla s nimi. V aute sedelo ešte jedno

dievča . Potom ešte niekto vystúpil cez pradné dvere vedľa vodiča, ale neviem kto a poškodenú vtiahli do auta ... bezpečne som poznal Andrášika a Brázdu. " Poškodená prejavovala jednoznačný nesúhlas. Keď poškodenú ťahali do auta, auto stálo asi 3 metre od neho. Svedok potom dal tašku poškodenej do auta.

Svedok Urbánek na hlavnom pojednávaní / č.1.2500/ aj v rámci konfrontácie potvrdil do očí obžalovanému Kocúrovi " bol si na tej diskotéke, keď som tam bol aj ja a dal si mi facku ".

V prípravnom konaní vo svojej výpovedi zo dňa 17.6.1981 / č.1. 1279 - 1283 / vypovedal v podstate zhodne ako na hlavnom pojednávaní a vo výpovediach zo dňa 26.6.1981 a 1.12.1981 ešte popísal , že v rokoch 1977 až 1981 naň viaceré osoby vplývali ; menovite matka svedkyne Zimákovvej v tom zmysle, aby do celého prípadu nezatahoval jej dcéru ; niekedy v marci 1977 prišiel za ním Milan Andrášik a v súvislosti so zavraždením dievčaťa ho presviedčal, aby o účasti na diskotéke nikde nerozprával ; podobne sa na neho obrátil aj Ľubomír Andrášik - brat Milana Andrášika / č.1. 1284 až 1291 /.

V tejto súvislosti na hlavnom pojednávaní / č.1.2495 / na prokurátorom predložený anonýmny list adresovaný otcovi svedka, svedok potvrdil, že jeho otec mu o tomto dopise povedal, ale mu ho neukázal.

Svedok Milan Antošovský / č.1. 2532 - 2536 ; 1227 - 1228 / vypovedal, že na diskotéke v Mlynskej doline sa zúčastnil jediný krát, kedy bol tiež usporiadateľom . Dátum 9.7. 1976 si overil zrejme podľa poznámok v kalendári. Bezpečne vie, že na tejto diskotéke bol obžalovaný Brázda ako aj ďalší traja - štyria nitrianski chlapi, z ktorých Andrášik ho žiadal, aby mu umožnil vstup na diskotéku spolu s dvomi Francúzkami. Na diskotéke bola značná frekvencia prichádzajúcich a odchádzajúcich.

Svedok Peter Hlavanda / č.l. 2539 - 2541; 1234 - 1236 / vypovedal, že počnúc májom 1976 priebežne kontroloval priebeh spoločenských podujatí v Unic-klube. Dodatočne si upresnil, že 9.7.1976 bol na takomto podujatí; bolo tam veľa ľudí a nad schodami videl stáť Andrášika, Čermana a 2 dievčatá, pričom ho Andrášik požiadal, aby mu zabezpečil vstup do sály. Dnu sa museli doslovne predierať. Okolo Andrášika postrehol spoločnosť 7 - 8 ľudí a Andrášik mu potom oznámil, že všetko je v poriadku, že celá jeho skupina sa dostala do sály.

Svedkyne Zdenka Prieložná rod.Kováčová / č.l.2468-2474; 1396-1407/ a Magdaléna Mlynarčíková / č.l.2528-2531; 1408 - 1422 / ako účastníčky diskotéky sa v priebehu večera vzdialili z objektu internátu a keď sa vracali priechodovým chodníkom predchádzalo ich auto bládej farby, pred ktorým museli uskočiť. Svedkyňa Prieložná v tejto súvislosti na hlavnom pojednávaní v podstate zhodne ako v prípravnom konaní vypovedala, že auto okolo nich prešlo vo vzdialenosti asi 50 až 60 cm a vedľa vodiča sedela ďalšia osoba. Na č.l. 2469 potom jednoznačne potvrdila, že tejto osobe videla do tváre, lebo okno na dverách bolo stiahnuté a bez akýchkoľvek pochybností označila obžalovaného Kocúra. V ďalšom potom obe svedkyne zhodne potvrdili, že auto pokračovalo v jazde smerom k autobusovej zástavke a obe svedkyne ho sledovali, avšak sa im nepodarilo zaregistrovať ŠPZ. V smere jazdy auta šla dievčina, ktorá mala v ruke nejakú tašku a keď ju auto dostihlo, približne v dvojtretinovej vzdialenosti od internátu k autobusovej zástavke, vystúpili z auta dvaja muži a začali ju ťahať do auta, proti čomu sa ona bránila kričaním o pomoc. Pri autobusovej zastávke ako aj v priestore pred cintorínom bola úplná tma. Auto bolo bládej farby typu Lada alebo Žiguli. Svedkyne potom túto udalosť oznámili vedúcemu brigády Babiarovi, ktorý to však komentoval slovami, že to asi kričala nejaká kočka z trucu.

Svedok Juraj Haláchy vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní / č.l.2536 - 2538 / potvrdil svoju výpoveď z právneho konania / č.l. 1551 - 1555 /, že ako vedúci dopravy a mechanizácie v Mestskom stavebnom podniku v Nitre prijal ako brigádnika Miloša Kocúra, na čo sa pamätá pomerne dobre preto, lebo sa s ním rozišiel nie v dobrom. Zo smenovky na č.l. 1558 vyplýva, že Kocúr nastúpil do práce 9.7.1976, avšak na pracovisku bolo treba niekedy aj toleranciu a keďže išlo o piatok bolo celkom bežné, že sa v takýchto prípadoch brigádnik iba ráno predstavil a do práce skutočne nastúpil až v pondelok, aby si mohol vybaviť potrebné záležitosti. Taktiež sa to bežne robilo. Okrem toho svedkovi bolo známe, že otec Miloša Kocúra je v priateľskom vzťahu s ekonomickým námestníkom riaditeľa. Poukázal tiež na to, že na smenovkách za mesiac júl i august 1976 do ním vyplnených údajov je pripísaný pokyn: výkonnosť 60 %, hoci v takejto výške mali výkonnosťný príplatok iba vodiči.

Svedkyňa Anna Turčanová, majiteľka domu v Bratislave na Varínskej ul. č.16 na hlavnom pojednávaní / č.l.2462-2466/ vypovedala ako v prípravnom konaní / č.l.1469-1473/ v tom zmysle, že od r.1975 prostredníctvom Čedoku začala prenajímať izbu pre pracovníkov podniku Omnia a v období od 1.9.1975 do 31.5.1976 bývali u nej obžalovaní Andrášik a Čerman, ktorých počnúc 1.6.1976 vystriedali ďalšie dve pracovníčky Omnie /Zelmanová a Tomašovičová / O zmenu podnájomníkov požiadala preto, lebo nebola ochotná znášať spôsoby menovaných. Občas si totiž vypili, porušovali domový poriadok a vodili si aj dievčenské návštevy. Najmä Andrášik bol niekedy drzý, čo nebola ochotná trpieť. Pri odchode jej obaja riadne vrátili kľúče od domu a bytu.

Ďalším podnájomníkom bol maďarský občan István Vámos a v dome tiež býval jej syn Tibor Turčan. V mesiaci júli 1976

István Vámos sa nachádzal v Maďarsku / viď. aj prečítanú výpoveď tohoto svedka č.l. 1480 - 1482 / a jej syn chodieval na víkendy, resp. na prax.

V čase od začiatku júla 1976 asi do 25.8.1976 svedkyňa sa zdržiavala v Piešťanoch, kde bývala jej matka, ktorá asi 20.7.1976 pricestovala do Bratislavy, starala sa o záhradu a upratovala a tak nahradzovala jej neprítomnosť.

Svedkyňa uviedla, že nik z domácich nezistil, že by v čase okolo 9.7.1976 bol v byte niekto cudzí, že by bol v byte neporiadok a nevedela ani povedať, či sa jej stratila nejaká šnúra na prádlo.

Pokiaľ ide o stavebné, alebo iné úpravy domu svedkyňa vypovedala iba to, že vonkajší vzhľad domu sa od roku 1976 zmenil len v tom, že vypílili pred domom tri stromy a odstránili stípy od viniča. V byte však robili presuny nábytku, čím sa podstatne zmenil vzhľad predsiene a obývačky, kde dali nový nábytok a pôvodný nábytok rozmiestnili a navzájom pokombinovali v jednotlivých miestnostiach .

Svedkyňa na položené otázky odpovedala, že veľká domová brána mohla byť niekedy otvorená, avšak vchodové dvere do bytu sa večer zamkýňali. Na oknách boli fungujúce drevené rolety. Jej syn Tibor občas požičiaval si magnetofón. Podnájomníci mali bežný prístup do kuchyne.

Svedok Tibor Turčan / č.l. 2564 - 2567 / v súvislosti s výpoveďou v prípravnom konaní / č.l. 1478-1479/ na hlavnom pojednávaní vypovedal, že Andrášika a Čermana pozná ako bývalých podnájomníkov, avšak bližšie styky s nimi neudržiaval . V kritickom období začiatkom júla 1976 jeho matka bola na liečení a on v tom čase bol buď v rámci praxe vzdialený z domu alebo bol na nejakej chate, kde v tej dobe chodieval. Nespomína si, že by v tomto období niekedy po návrate domov spozoroval,

či už v spálni alebo v kuchyni nejake zvláštne zmeny alebo neporiadok. Ani v jednom prípade počas jeho prítomnosti v byte sa nestalo, že by Andrášik s Čermanom pozvali do bytu nejakú väčšiu spoločnosť a že by sa tam zabávali, menovite si nepamätá, že by bol kedykoľvek predtým videl obžalovaného Brázdu, ktorý mu bol na hlavnom pojednávaní predstavený. Pokiaľ ide o to, či v tom čase vlastnil magnetofon, svedok uviedol, že občas si požičiaval od svojich spolužiakov magnetofon a prehrával si hudbu. Stávalo sa, že takto požičaný magnetofon mal doma až jeden mesiac. Na ďalšiu otázku odpovedal, že fajčí už od svojho 16-17. roku.

Z prečítaných svedeckých výpovedí Dáši Zelmanovej a Kataríny Tomašovičovej pracovníčok Omnie / č.l. 1474-1477/ zhodne vyplýva, že od počiatku júna 1976 boli podnájomníkami u Anny Turčanovej. V piatok pravidelne ohodievajú domov tak, že už ráno, keď odchádzali z podnájmu si vzali veci a vrátili sa až v pondelok po skončení pracovnej doby. Nespomínajú si, že by niekedy pri takomto návrate zistili vo svojej miestnosti nejaký neporiadok. Svedkyňa Zelmanová k tomu dodala, že začiatkom júla 1976 bola na dovolenke v Tatrách.

Z prečítanej výpovede svedka Istvána Vámosa / č.l. 1480-1483 / vyplýva, že od leta 1975 bol podnájomníkom u Anny Turčanovej, kde býval v izbe na poschodí. Na prízemí v izbe vedľa kúpeľne bývali ďalší mladí inžinieri, pracovníci Omnie. V čase od 26.6.1976 do septembra 1976 zo služobných dôvodov i z titulu čerpania dovolenky bol mimo Bratislavy.

Svedkyňa Marcela Čermanová, manželka obž. Čermana na hlavnom pojednávaní / č.l. 2458 - 2462/ súhlasne s výpoveďou v prípravnom konaní / č.l. 1615 - 1620 / vypovedala, že v kritickom období dostali návštevu dvoch Francúzok, s ktorými si jej manžel už predtým dopisoval. V pondelok 5.7.1976 prišli s nimi z Nitry do Bratislavy, v stredu a vo štvrtok boli

sestry Cohenové v Prahe, odkiaľ sa vrátili vo štvrtok večer. V piatok večer po celodennom chodení v Bratislave vrátili sa do Lamača, kde býval Andrášik a na návrh Andrášika asi okolo 20.00 hodiny, Andrášik, Čerman a obe Francúzky odišli na diskotéku do Mlynskej doliny. Svedkyňa ostala doma, ľahla si a čítala knihu, keď okolo pol-noci počula, že sa ostatní vrátili, všetci štyria vošli do kuchyne a bavili sa tam 2 až 3 hodiny. Ona do kuchyne nešla, avšak podľa hlasov poznala, že sa vrátili všetci a neboli pod vplyvom alkoholu. Na druhý deň sa potom vrátili do Nitry. V utorok na budúci týždeň šiel Čerman s Francúzkami do Tatier, odkiaľ sa s nimi vrátil v stredu 14.7.1976 tak, že ich priviezol autostopom istý Peter Hőrích na aute Fiat 850, bielej farby, ktorý ľah ako aj svedkyňu potom ešte odviezol do Mlynskej doliny na diskotéku.

Svedkyňa Dagmar Luprichová, sestra obžalovaného Kocúra v prípravnom konaní / č.1.1521-1525/ vypovedala, že na udalosti leta roku 1976 si dobre pamätá, lebo 1.7.1976 sa zoznámila s terajším manželom Michalom Luprichom. Hneď začiatkom leta mala nastúpiť do Pionierskeho tábora niekde za Bratislavu, kde aj odcestovala, ale vzhľadom na to, že jej neprideli-li deti, v ten istý deň sa aj vrátila naspäť. Preto už prvý piatok v júli spoločne s Kocúrom, Michalom Luprichom, Jozefom Daňom, Dagmar Daňovou, Františkom Daňom a Igorom Peleškom trávil sobotu vo Veľčiciach a na ďalší týždeň znovu v tej istej zostave okrem Pelešku boli v Ivánke pri Nitre od piatka poobedia do soboty poobedia. Takto boli v Ivánke trikrát za sebou a preto jej brat nemohol byť v piatok 9.7.1976 v Bratislave, lebo práve on bol organizátorom týchto víkendov a ju by rodičia bez neho nepustili / výpoveď z 20.10.1981/. Dňa 20.11.1981 dodala, že na víkendy by išli, keby bolo zlé počasie. Na otázku vyšetrovateľa, či by tam mohli ísť 9.7.1976, keď podľa meteorologickej správy boli toho dňa tri búrky, padlo 14 mm zrážok a teplota vzduchu bola 18 stupňov, svedkyňa

odpovedala, že si pamätá, že keď tam prišli zastihla ich tam búrka a podotkla, že v prípade silného dažďa by sa nedalo autom dostať ku štrkovisku, lebo prístupová cesta je ako oráčina.

Na hlavnom pojednávaní svedkyňa Luprichová vypovedala / č.l. 2453-2455 / už jednoznačne, že keď bolí 9.7.1976 na víkende, zastihla ich tam búrka a počínanie účastníkov víkendového pojednávania do podrobností zhodne ako obž. Kocúr na hlavnom pojednávaní / č.l. 2256 /. Zdôraznila, že zmokli, na čo neboli pripravení. Nevedela však reagovať na predložený údaj Meteorologického ústavu, podľa ktorého 9.7.1976 bola búrka trikrát a to už aj v ranných a poludňajších hodinách.

Svedok Ing. Imrich Beďač - brat obžalovaného Beďača - vo svojej výpovedi v prípravnom konaní na/č.l. 1586-1588 / v podstate uviedol, že v roku 1976 jeho brat vlastnil auto značky Fiat 500, ktorým počas školského roku chodieval aj do Bratislavy. Vyslovil presvedčenie, že jeho brat v období mesoaca júla 1976 nebol nikde mimo Nitry, lebo nemal urobiť všetky skúšky, takže sa musel doma učiť.

Na hlavnom pojednávaní / č.l. 2450-2452 / dodal, že v období leta 1976, presnejšie od 30.6. do konca júla 1976 intenzívne opravovali bratovo auto a okrem toho doučoval brata ku skúškam preto sa Pavol Beďač v júli z domu nevzdával na dlhší čas.

Vzhľadom na prednesené návrhy a námietky obžalovaných bolí na hlavnom pojednávaní vypočutí aj svedkovia Ernest Pintér, Ľubomír Gerbel, Ján Hubcej a Michal Zerven / č.l. 2502-2515 /.

Svedok Pintér popísal počínanie obžalovaného Kocúra v čase jeho zadržania v tom zmysle, že ho zastihli doma po oslavách promócií a po oznámení, že čoho je obvinený ako bolo uvedené aj v zápisnici o zadržaní, nekládol žiaden odpor, bol prevezený do cely predbežného zadržania v Galante, kde

obžalovaného nevypočúvali ani nespisovali žiaden záznam , lebo čakali na ďalšie pokyny.

Svedok Gerbel, ktorý prvý vypočúval obžalovaného 16. 6.1981 uviedol, že po doručení uznesenia o vznesení obvinenia, obžalovaný spontánne začal vypovedať. Svedok zdôraznil, že bol až prekvapený, pretože mal podľa plánu pripravené kladenie otázok, avšak stačilo iba celkom v závere výpovede obžalovaného položiť mu upresňujúce otázky. Obžalovaný bol pritom roztrasený, žmolil si ruky a povedal okrem iného, že ho ani tak neprekvapuje, že je vypočúvaný, zarazilo ho však, že sa to stalo bezprostredne po promócií, s čím nepočítal. Pokiaľ ide o priebeh ďalších výsluchov, obžalovanému sa v rámci nich čítali iba pasáže z výpovedí spoluobžalovaných, prípadne svedkov tak ako sú protokolované v týchto zápisniciach .

Svedok Hubcej vyvrátil tvrdenie obž. Kocúra na č.1. 2265, podľa ktorého mu mal hroziť päsťou nad hlavou, na čo obž. Kocúr reagoval, že tvrdenie svedka je pravdivé a zrejme došlo k zámene mien . Avšak práve obž. Kocúr na spomenutom čísle listu najprv uviedol, že iný vyšetrovateľ mu hrozil, čo vzápätí opravil výslovne označením svedka Hubceja .

Svedok Zervan bol vypočutý na objasnenie okolností prednesených obž. Brázdom na č.1. 2424 . Ukázalo sa, že tento svedok v žiadnom smere neprekročil svoju právomoc ani neporušil svoje povinnosti , na čo v konečnom dôsledku súhlasne reagoval aj sám obž. Brázda.

Vzhľadom na výpoveď obž. Brázdu zo dňa 2.11.1981 / č.1. 696 a nasl./, v rámci ktorej obžalovaný poprvýkrát popísal sugestívne pôsobenie spoluväzňa Jána Janžetiča v spoločnej celi počas väzby v letných mesiacoch 1981, krajský prokurátor v prípravnom konaní vypočul Jána Janžetiča ako svedka / č.1. 1951-1955/. Tento svedok bol vypočutý aj na

hlavnom pojednávaní / č.l. 2541-2546 /. V tejto výpovedi svedok zhodne ako v prípravnom konaní uviedol, že s obž. Brázdom bol vo väzbe v júli alebo v auguste 1981 a sám sa mu zveril, prečo je vo väzbe. Obž. Brázda až neskôr začal postupne rozprávať, z čoho je obvinený, mal nepokojný spánok, vyskakoval a rozprával zo sna napr. také vety, že Kocúr povedal, že už nebude Cervanová nikoho udávať. Inokedy povedal, že nemal dávať kľúče Lachmanovi. Pokiaľ ide o to, či svedok obžalovaného nejakým spôsobom usmerňoval alebo mu radil, svedok vysvetlil, že jeho rady spočívali iba v tom, že je dobré keď si robí poznámky, aby vedel čo vypovedal, na čo si obžalovaný robil poznámky dokonca dvojmo. Jedny si nechával na cele a jedny si bral na výsluch. Povedal mu tiež, že aby sa radšej doznal, keď sú siedmi, lebo nevie, čo ostatní hovoria.

Napokon boli ako svedkovia vypočutí na hlavnom pojednávaní Vincent Tanko a Júliana Tanková / č.l.2474-2476 /. Svedok Tanko vypovedal rovnako ako v prípravnom konaní, že mal vo zvyku chodiť na smetisko pri potoku v Kráľovej pri Senci, kde sa mu už viackrát podarilo zohnať súčiastky do bicykla. Takto náhodile šiel okolo smetiska aj 11.7.1976 a našiel tam pohodenu väčšiu tašku, pri ktorej bola jedna ženská poltopánka. Po jej otvorení zistil, že sa v nej nachádza čierna peňaženka, knižka, kvetovaná sukňa, zelená blúzka a čierna vesta. Tašku vzal domov a odovzdal ju matke. Potom asi o 3 dni na výzvu miestneho rozhlasu ju odovzdali na MNV. V plnom súlade s touto výpoveďou na hlavnom pojednávaní vypovedala matka Vincenta Tanku Júliana Tanková.

V zmysle § 211 ods.2 písm./ a Tr.por. boli na hlavnom pojednávaní prečítané výpovede svedkov Vladimíra Vargu, Viliama Kánika, Dr.Alojza Verčinského, ktorí sú trvale mimo územia ČSSR a Lukáša Karabinoša, ktorý medzitým zomrel.

Svedok Varga v prípravnom konaní /č.1. 1304 - 1316/ vypovedal, že začiatkom júla 1976 pravdepodobne v piatok šiel do Internátu v Mlynskej doline za Vierou Zimákovou, vo vestibule videl Škrobánka a Urbánka a v klube videl ďalších Nitrenčanov Proksu, Andrášika, Brázdu, Kocúra, Dubravického, Benová, s ktorými boli dve Francúzky. Počas diskotéky Brázda "zbalil Zimákovú". Keď sa blížil záver diskotéky pri vchodových dverách do internátu došlo medzi Urbánkom a Kocúrom k incidentu pre nejaké dievča. V ďalšej časti výpovede svedok si iba matne spomínal, že keď šiel k zástavke autobusu, došlo tam ešte k nejakému ďalšiemu incidentu, avšak mal vypité a ne podrobnosti si nevedel spomenúť.

V nadväznosti na výpoveď svedka Vargu obhajca obž. Kocúra predložil súdu fotokópiu dopisu /príloha č. 19/, ktorý zaslal svedok Varga zo Švajčiarska a v ktorom "prehlasuje", že k výpovedi v prípravnom konaní bol donútený bezpečnostnými orgánmi.

Svedok Kánik /č.1. 1277-1278/ vypovedal, že 9.7.1976 bol doma. Iba neskôr, 26.7.1976 mu jeho priateľka Naďa z Nitry, študentka Stavebnej fakulty povedala, že 9.7.1976 spolubývajúci na internáte mali vidieť ako nejaké dievča bolo vtiahnuté do auta bledej farby, pričom kričalo.

Svedok Verčinský /č.1. 1518-1520/ k bodu 6/ obžaloby vypovedal, že s obž. Brázdom sa pozná ešte z detstva. Nie- kedy v roku 1977 alebo 1978 prišiel za ním Brázda aj s man- želkou a požiadal ho, aby si spomenul na udalosť ohľadom únosu študentky v Mlynskej doline v roku 1976 s tým, že Brázda bol vtedy u neho v Nitre. Keď mu svedok odpovedal, že v tom čase bol na zájazde v Rumunsku, Brázda bez ďalšieho odišiel. Stretol sa s ním ešte aj neskôr, ale o tomto sa už nerozprávali.

Svedok Karabinoš /č.1. 1451/ v prípravnom konaní vypovedal, že jedného večera v lete v roku 1976 okolo 22.00 hod. na ceste od hostinca Slovák smerom k Internátu Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline, neďaleko autobusovej zástavky ho takmer zrazilo auto, ktoré potom zastavilo, vyskočil z neho štíhly a vyšší mladík, bledších vlasov, ktorý mu začal nadviežať a chcel ho udrieť. Auto bolo bledej farby.

So súhlasom prokurátora a obžalovaných boli potom prečítané ďalšie svedecké výpovede z prípravného konania. Spomedzi nich možno poukázať na výpovede svedkýň Bachledovej, Rožtárovej, Kopolovičovej, Homolovej a svedkov Priecele a Veselého, ktorí poznali poškodenú Cervanovú ako spolubývajúcu v Internáte Ľudovíta Štúra, resp. vedeli o tom, že 9.7.1976 mala v úmysle cestovať nočným rýchlikom do Košíc so svojim snúbencom Veselým.

Svedkovia Kissová, Kozák, Vereš, Babulic, Čulman, Klička, Komora, Janigová, Dukátová a Blaško videli v priebehu večera 9.7.1976 poškodenú Cervanovú na diskotéke a z nich svedok Kozák asi o 23.00 hod. videl ako poškodená odchádzala s cestovnou taškou, pričom odmietla jeho ponuku, že jej s ňou pomôže.

Svedkovia Bohuslava Bublincová, Anna Bublincová, Ľubomír Lazový a Vledimír Beráč vypovedali, že v kritickej dobe počuli v okolí pred internátom ženské volenie o pomoc, do ktorého sa miešal aj nejaký mužský hlas. Svedkyňa Bohuslava Bublincová potom zazrela biele auto na úrovni autobusovej zástavky. Svedok Kršák potvrdil, že bol na diskotéke okrem iných aj so Zdenou Kováčovou a Magdou Mlynarčíkovou, ktoré keď sa vrátili z vonka do miestnosti asi o 23.00 hod. povedali mu, že spreď internátu nejakom svetlom aute uniesli nejaké dievča, ktoré strašne kričalo.

Svedok Piaček vo svojej výpovedi uviedol, že síce pozná obžalovaných Brázdu, Kocúra, Lachmana a Andrášika a z videnia i Dubravického, avšak na diskotéke v Mlynskej doline nikdy nebol. Spomenul si iba, že keď sa 8.7.1976 vrátil z Bratislavy do Nitry po vykonanej skúške, stretol sa s Brázdom a Lachmenom a možno tam bol aj niekto ďalší, pričom z ich rozhovoru vyrozumel, že na druhý deň sa majú v Bratislave stretnúť s Andrášikom a ísť na diskotéku /č.l. 1660/. Podobne aj svedok Prokša povedal, že pozná obžalovaných, ale nikdy s nimi nebol v Mlynskej doline na diskotéke.

Svedkovia Július Tanko, Zdeno Konečný a Jozef Vrbovský vo svojich výpovediach potvrdili údaje svedkov Vincenta Tanku a Júliany Tankovej.

Svedkovia Jolena a Michal Andrášikovi, rodičia obž. Andrášika v podstate zhodne uviedli okolnosti pobytu sestier Cohenových v ČSSR a dodali, že 10.7.1976 pri návrate z Brna zastavili sa v Lamači medzi 10 a 11.00 hodinou, odkiaľ odviezli svojho syna a obe Francúzky do Nitry.

Svedkyňa Eva Andrášiková, sestra obž. Andrášika pripustila, že sa v lete v roku 1981 pri náhodnom stretnutí spýtala Petra Okenku, či svedčí proti jej bratovi a či si je taký istý, že hovorí pravdu.

Svedok Ľubor Andrášik pripustil podobný rozhovor so svedkami Škrobánkom a Okenkom, ktorí však neboli ochotní bližšie sa s ním o tom baviť.

Svedok Anton Kocúr, otec obž. Kocúra uviedol, že jeho syn sa 5.6.1976 oženil a potom čo 1.7.1976 odišla jeho manželka do pionierskeho tábora, zakázal mu bez sestry Degmar zúčastňovať sa akýchkoľvek posezení alebo akcií.

Ostatní svedkovia, výpovede ktorých boli na hlavnom pojednávaní prečítané, neuviedli nič čo by malo bezprostrednú súvislosť s predmetnou trestnou činnosťou, resp. obmedzili sa

na okolnosti svojich vzťahov s obžalovanými, na ich povahové vlastnosti a podobne.

Vzhľadom na námietku obž. Brázdu v súvislosti s výpoveďou svedka Janžetiča, že do svojich poznámok si zapisoval iba to, čo mu Janžetič predkladal ako rozprávanie zo sna, resp. že Janžetičovi sám nepovedal nič, čo by mu predtým Janžetič nepredložil ako rozprávanie zo sna, súd vyhovel návrhu obž. Brázdu, aby výpoveď svedka Janžetiča /č. listu 2541-2546/, ktorá bola tiež zachytená na magnetofónový záznam bola daná na posúdenie psychológovi. Znalec doc. dr. Gejza Dobrotka, CSc., ktorý bol už predtým pribratý na podanie psychologického posudku ohľadom osobnosti obž. Brázdu, po zhodnotení uvedeného materiálu sa vyjadril nasledovne /č. l. 2561 - 2564/:

Zo sna nemožno rozprávať súvislý obsah, možno reprodukovať iba fragmenty napr. v takom rozsahu ako to uviedol svedok Janžetič. Poznámky obž. Brázdu nemožno pokladať za stenogramy snov, ale je to manipulovaný text. Ak by niekto inej osobe reprodukoval ako obsah ním vyprávaného sna nepravdu o takých závažných veciach ako tomu je v danom prípade, potom by sa adresát takýchto informácií prudko ohradil a neakceptoval by absurdnosti. Ani za bdelého stavu nemožno inou osobou niekomu navodiť /indukovať/ taký rozsiahly materiál, v opačnom prípade by šlo o patologický proces. V danom prípade však ani Janžetič ani Brázda neboli psychotickí. Do úvahy prichádza len rozprávanie medzi väzňami, predebatovanie údajov, ktoré Brázda reprodukoval v bdelom stave. Nešlo o navodený obsah relácií o trestnom čine, ale o premyslený postup Brázdu po porade s Janžetičom. Janžetič mohol radiť, ale neindukoval. Pri anxióznejskej tenzii /úzkostnom očakávaní/ je znásobená potreba zdôveriť sa

a poďeliť sa s iným o svoje obavy. Ak pociťuje taká osoba potrebu rady, potom musí partnerovi povedať aspoň čiastočne reálne pravdivé údaje.

Na podklade oznámenia otca poškodenej Ľudmily Cervenovej Ľudovíta Cervana o nezvestnosti jeho dcéry /č.l. 1508/ a nálezu mŕtvoly neznámej ženy v koryte rieky Čierna voda v obci Kráľová pri Senci /č.l. 1777/ bola uskutočnená rekognícia vecí nájdených na mŕtvole /č.l. 1507/, v rámci ktorej otec poškodenej bezpečne opoznal, že sa jedná o veci patriace jeho dcére.

Z dokumentácie na č.l. /1777-1827/ vyplýva, že 14.7.1976 asi o 18.00 hodine v severozápadnej časti v obci Kráľová pri Senci v koryte rieky Čierna voda asi 10 metrov pred mostom bola nájdená mŕtvola ženy zachytená na skalách, s obnaženou dolnou časťou tela, oblečená v čiernom svetri, na krku s volne podviazanou vreckovkou. Ruky mala na chrbáte zviazené, okolo zápästia viackrát omotaným tenším povrazom.

Súdnou pitvou bolo zistené, že príčinou smrti poškodenej bolo udusenie utopením. Na mŕtvole boli zistené na zadnej ploche praveho pleca a vnútornej strane ľavého stehna krvné podliatiny melého rozsahu, ktoré mohli vzniknúť pôsobením tupého násillia vo forme väčšieho tlaku alebo slabšieho nárazu na uvedené oblasti. Na podklade nálezu v pľúcach sa ustálilo, že poškodená bola utopená za živa, pričom v pľúcach a v pečeni bola zistená prítomnosť rozsievok typu Cyclotella, Fregilaria a Nitschia. Spôsob zviazenia rúk na chrbáte pomocou tesných 12-tich obtočení zápästí a zuzlovania vylúčil, že by si to mohla urobiť sama poškodená. Stupeň hnilobných zmien nasvedčoval tomu, že mŕtvola mohla byť vo vode asi 4-5 dní. Žiadne iné stopy vonkajšieho násillia zistené neboli a pre hnilobu nebola

zistovaná sni prítomnosť spermíí v pohlavných orgánoch. Hladina alkoholu v krvi zodpovedala 0,79 promille alkoholu /č.1. 1830-1833/.

Z prečítaného znaleckého posudku z odboru hydrobiológie vyplynulo, že vo vzorkách vody odobratých 20.11.1981 z termálneho jazierka v Kráľovej pri Senci okrem iných boli zistené rozsievky typu Nitchia a v malom počte Cyclotella. Podľa záveru znaleckého posudku druhové zloženie rozsievok v roku 1976 oproti roku 1981 mohlo byť odlišné /č.1. 1848-1851/.

Zo znaleckých posudkov z odboru mechanoskopie, daktylo-skopie, biologie, mikrostôp a diagnostiky / č.1. 1857-1913/ vyplynulo, že na zviazanie poškodenej bola použitá bežne vyrábaná šnúra na prádlo o dĺžke 300-400 cm. Obet bola zviazaná uzlami typu "oko", "námornícke smyčka" a "spätný steh". Okrem toho bola nájdená podobná šnúra v dĺžke asi 300 cm aj na smetisku nebolo však možno ustáliť vzájomnú komparáciu koncov povrezu z vody a zo smetiska.

Dva z vlasov zaistených na modrom svetri, ktorý mala poškodená oblečený, nezodpovedali morfológicko-štruktúrnym prejavom vlasov poškodenej. Variáčné rozpätie znakov niektorých vlasov zo vzorku z modrého svetra poškodenej, prekrýva sa s vlasmi poškodenej i obž. Brázdu.

Na podklade porovnania vlákien odobratých so značným časovým odstupom z vozidla ŠPZ NRA 15-76 s textílnymi vláknami zaistenými na halenke poškodenej boli preukázané zhodné farebné odtiene farby čiernej číslo 1999 a červenej 8190.

V priebehu hlavného pojednávania krajský prokurátor predložil súdu správu o výsledku pachovej expertízy vykonanej zrovnávaním pachov zaistených na mŕtvole a veciach

poškodenej s pachmi obžalovaných, ako aj s pachom svedkyne Vozárovej. V tejto súvislosti senát si zadovážil vysvetlenie o využití a preukaznosti tejto metódy od technika, ktorý predovšetkým predložil originálnu dokumentáciu o tom, že v dňoch 16. a 17.7.1976 boli sňaté pachové stopy poškodenej. Vysvetlil, že zakonzervované odtlačky pachových stôp možno náležite vyhodnocovať a porovnávať aj po dlhodobom časovom odstupe, nemožno ich znehodnotiť ani prekryť inými pachmi, pričom použitá metóda dovoľuje iba pozitívne závery a nie závery negatívne /č.l. 2602; 2607-2610/.

Podľa spomínanej správy, ktorú predložil krajský prokurátor /viď príloha č. 16 a 17/ bola zistená totožnosť pachových stôp medzi odtlačkami pachových stôp odňatými poškodenej a pachmi obžalovaných s týmto výsledkom: U obž. Brázdu s pachom podprsenky a spodnej bielizne poškodenej, u obž. Kocúra s drobnými predmetmi patriacimi poškodenej a s riflovými nohavícami poškodenej, u obž. Dubravického s rukoväťou tašky nájdenej na smetiaku a u obž. Bedáča s tričkom a pulovrom poškodenej.

U svedkyňi Vozárovej bola pachová totožnosť zistená s pachmi trička - pulovra a blúzy poškodenej.

V prípravnom konaní boli uskutočnené so svedkýňami Kováčovou, Mlynárčikovou a Bohuslavou Bublincovou tiež vyšetrovacie pokusy zamerané na zistenie typu a farby motorového vozidla, o akom vypovedali v súvislosti s priebehom deja pred Internátom Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline. Závery týchto pokusov jednoznačne vyzneli, že šlo o vozidlo bielej farby, podľa svedkýň Kováčovej a Mlynárčikovej typu Fiat, svedkyňa Bublincová za podobných svetelných podmienok ako boli v čase činu označila predstavený automobil značky Žiguli ako Moskvič /č.l. 1696-1716/.

S obžalovanými Brázdom, Kocúrom, Andrášikom, Lachmanom a so svedkyňou Vozárovou boli v prípravnom konaní vykonané previerky výpovedí na mieste v súvislosti s popisom domu na Varínskej ulici a jeho vnútorného usporiadania. Obžalovaný Brázda jednoznačne identifikoval Varínsku ulicu, najmä podľa toho, že sa končí násypom, samotný dom sa mu javil prestavený, rozmiestnenie izieb súhlasilo, avšak miestnosť, v ktorej sa zdržiavali bola podľa neho ináč zariadená. Obžalovaný Kocúr opoznal dom, do ktorého kritického večera prišli a na zariadení nezistil žiadne výraznejšie zmeny, rovnako ho pochopiteľne opoznal obžalovaný Andrášik, ktorý v ňom dlhší čas býval. Obžalovaný Lachman uviedol, že s odstupom času z vonka dom nevie opoznať, avšak nábytok s menšími zmenami je podobný ako v čase, keď tam bol s ostatnými /č.l. 1739-1755/.

Svedkyňa Vozárová uviedla, že bezpečne poznáva miestnosti, v ktorých bola s obžalovanými, pokiaľ ide o druhú izbu, kde sa tiež zdržovala, zdalo sa jej, že v tom čase tam bol starší nábytok /č.l. 1756-1765/.

Obžalovaní Brázda a Kocúr boli privezení k termálnemu jazierku v Kráľovej pri Senci za účelom rekonštrukcie. Obž. Brázda však vyhlásil, že nie je ochotný zúčastniť sa rekonštrukcie, nemá na to dostatok psychických síl a znovu vyhlásil, že celý dej sa odohral tak ako to uviedol vo svojich výpovediach. Ani obž. Kocúr nebol ochotný podieľať sa na rekonštrukcii s odôvodnením, že na tom mieste nikdy predtým nebol.

Svedkyňa Vozárovej sa zdalo povedomé miesto pri termálnom jazierku; označila tiež polohu áut /č.l. 1766 - 1774/.

Všetky uvedené dokumenty boli na hlavnom pojednávaní oboznámené.

Podľa úradného záznamu a dokumentácie Hydrometeorologického ústavu v Bratislave, Geofyzikálneho ústavu SAV v Bratislave a Katedry poľnohospodárskych meliorácií VŠP v Nitre /č.l. 1914-1922/ dňa 9.7.1976 v okolí Nitry spadlo celkovo 14 mm zrážok a to v čase od 5.35 do 5.45 hod.; od 14.30 do 15.05 hod. a od 18.50 do 19.15 hod. V podstate v tých istých časových rozmedziach dážď sprevádzali vo všetkých troch prípadoch búrky. Priemerná teplota vzduchu bola 18,8° C. Uvedené údaje boli potvrdené aj dodatočne zadováženými meteorologickými správami /príloha č. 7 - 7a/. Z tejto správy však súčasne vyplýva, že i v piatok 23.7.1976 spadlo 4,5 mm zrážok a to v čase od 6.30 do 10.30 hod. a od 14.10 do 17.00 hod. V sobotu 24.7.1976 boli zrážky 1.7 mm sprevádzané búrkou od 13.40 do 14.30 hod. Napokon v sobotu 31.7.1976 spadli zrážky v množstve 2.4 mm v čase od 16.10 do 16.45 hod. sprevádzané búrkou.

Zo zadováženej správy od SÚV SZM /príloha č.15/ bolo zistené, že hudobná skupina "Elán" účinkovala počas letnej aktivity v Unic-klube študentského domova Ľudovíta Štúra v dňoch 6. a 9. júla 1976.

Na hlavnom pojednávaní bol oboznámený tiež dokument predložený krajským prokurátorom a to fotokópia a preklad písomnej odpovede sestier Lýdie a Sylvie Cohenových Veľvyslennectvu ČSSR v Paríži, v ktorom menované uvádzajú, že 9.7.1976 strávili celý večer v spoločnosti Čermena, jeho snúbenice a Andrášika v ich byte a diskotéky sa zúčastnili 7.6.1976 po ich návrate z Prahy, ako o tom svedčia údaje v denníku, ktorý si viedli /príloha č. 9/. Súčasne boli na hlavnom pojednávaní oboznámené prokurátorom predložené záznamy /prílohy č. 10-11/. Podľa návštevných kníh z Kleu-sovej sinagógy a z márnice Židovského cintorína v Prehe bolo zistené na podklade vlastnoručných podpisov Lýdie

a Sylvie Cohen, ktoré opoznal aj obž. Čerman, že dňa 8.7. 1976 obe navštívili spomenuté múzea.

Obhajca obž. Andrášika v rámci podania zo dňa 8.7.1982 predložil súdu fotokópiu a preklad listu od Lýdie Cohenovej zo dňa 1.6.1982, v ktorom oznamuje/príbuzným Andrášika alebo Čermana/, že v marci 1982 bola Velvyslanectvom ČSSR požiadaná, aby upresnila svoje údaje o návšteve v ČSSR v júli 1976. Podľa svojho denníka poskytla údaje, že 7.7. 1976 /v stredu/ o 21.00 hod. spolu so sestrou sa vrátila z Prahy do Bratislavy a po večeri šli tancovať bez Marcely, o polnoci sa vrátili a o 3.30 hod. ráno "... Marcela ide z postele a frfle - Fero do postele". Vo štvrtok nič nerobili, v piatok 9.7.1976 hľadali po reštauráciach stratený fotoaparát a večer debatovali neskoro do noci. Dňa 10.7. 1976 v sobotu potom odcestovali do Nitry s Andrášikom a jeho rodičmi.

Na hlavnom pojednávaní bol oboznámený tiež prokurátorom predložený úradný záznam zo dňa 16.6.1982 spolu s anonymným dopisom, adresovaným otcovi obžalovaného Brázdu /príloha č.11 k zápisnici o hlavnom pojednávaní zo dňa 9.-17.6.1982/, v ktorom sa označuje upletňovanie nekalých vplyvov na správne zistenie skutočného stavu vecí, Okrem toho z dokumentácie predloženej krajským prokurátorom dňa 6.9.1982 /príloha č.5/, súd konštatoval, že na adresu otca svedka Urbánka bol zaslaný ďalší anonymný list obsahujúci vyhrážku, že svedka Urbánka nájdu aj na konci sveta a adresát nech si dá pozor na ženu, dcéru a nevestu. V uvedenej dokumentácii je založený aj anonymný list, adresovaný svedkovi dr. Škrobánkovi, ako aj zápis o výpovedi dr. Škrobánka, podľa ktorého v mesiacoch marec až máj 1982 mal viacero telefonátov, ktorými ho ovplyvňoval neznámy ženský hlas v prospech obžalovaných. Tiež svedkyňa Vozárová vo výpovedi, ktorá je obsahom uvedenej

dokumentácie dňa 27.5.1982 uviedla, že niekedy v mesiaci septembri 1981 stretla sestru obžalovaného Andrášika Evu Andrášiková, ktorá sa jej vypytovala na okolnosti prípadu, sprostredkovala stretnutie s otcom obžalovaného Andrášika, ktorému svedkyňa potvrdila, že bola na diskotéke spolu s Andrášikom i Francúzkami. Potom na Nový rok 1982 u nej na bytu niekto dlho a energicky zvonil, na výzvu kto je to sa neozval, až keď manžel povedal, že zvoľá bezpečnosť, neznámy odišiel.

Na hlavnom pojednávaní bola prečítaná tiež časť zo zadržanej závadnej korešpondencie medzi obžalovanými a príbuznými, resp. blízkymi osobami, ako aj motáky zadržané obž. počas väzby.

Krajský súd hodnotil uvedené vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne so zreteľom na zásadu bezprostrednosti a ústnosti ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods.6, 11 a 12 Tr.por. Pri tomto hodnotení v danom prípade musel zohľadniť tiež vplyv viacerých faktorov a okolností, menovite:

1. Značný časový odstup medzi spáchaním trestného činu a vykonaním jednotlivých dôkazov a v súvislosti s tým pamäťové schopnosti najmä pokiaľ ide o svedkov;

2. skutočnosť, že v jednotlivých fázach konania najmä v počiatkových nik z aktérov ani svedkov nepredpokladal a nemohol predvídať ďalší vývoj situácie a preto pokiaľ ide o detaily a bežné okolnosti, mali charakter stereotypu, ktorý nik presne neregistroval;

3. skutočnosť, že značná časť svedkov pochádza v Nitre a sú v podstate rovesníkmi obžalovaných, v dôsledku čoho úplná výpoveď o tak závažných okolnostiach, o aké ide

v danom prípade vyžaduje si vysokú občiansku statočnosť a maximálnu mobilizáciu psychických síl, najmä na hlavnom pojednávaní za účasti obžalovaných i osôb z ich okruhu, ako to bolo na hlavnom pojednávaní zjavné. S tým súvisí aj nesporne dokumentovaný vplyv značnej aktivity a pôsobenie na svedkov anonymnými dopismi, telefonátmi, priamym ovplyvňovaním i ďalšími formami;

4. pokiaľ ide o svedkov bližšie zainteresovaných na skutkovom dejí, mohla mať vplyv aj ich ľahká obava, že sami budú trestne stíhaní;

5. osobitne treba zdôrazniť, že súd nezistil v postupe orgánov prípravného konania nič, čo by bránilo pokladať ho za plne zákonný. V tomto smere boli ešte pred určením termínu hlavného pojednávania zadovážené aj potrebné vysvetlenia v zmysle § 185 ods.2 Tr.por. od obhajcov všetkých obžalovaných i od niektorých obžalovaných, najmä pokiaľ šlo o možnosť uplatnenia práv obhajoby. Ani obžalovaní nenamietali, že bol voči nim vynaložený fyzický nátlak alebo násilie /s výnimkou obž. Kocúra, ktorý však namietal iba to, že mu vyšetrovateľ zhodil zo stola ruky, resp. hrozil mu pästou nad hlavou/. Za namietaný psychický nátlak nemožno pokladať postup vyšetrovateľa, ktorý v rámci výsluchu usvedčuje vypovedaného inými dôkazmi, resp. ho vyzve, aby sa k nim vyjadril.

O tom, že na obžalovaných nemohol byť vykonávaný žiadny fyzický ani psychický nátlak a výsluchy prebiehali v plnom súlade so zákonom, svedčí aj protokolácia jednotlivých výpovedí obžalovaných, ale aj svedkov. Vyplýva z nej, že vypovedávajúci protokolovali všetko, čo vyslúchení povedali, vrátane protichodných, negatívnych, vyhýbavých i neistých tvrdení. Okrem toho možno zistiť, že vyšetrovatelia nenaliehali na obžalovaných, aby vypovedali, resp. aby sa za každú cenu doznali

Tak napríklad obž. Brázda dňa 16.6.1976 - č.l. 586 odmietol vypovedať, dňa 23.10.1981 - č.l. 694 odmietol vypovedať bez prítomnosti obhajcu, dňa 2.11.1981 - č.l. 707 v závere výpovede uviedol, že "... bližšie k tomu nechcem hovoriť..." a 7.12.1981 - č.l. 708 vyšetrovateľ rešpektoval jeho vyjadrenie, že nie je schopný vypovedať.

Obž. Andrášik po zaprotokolovaní jeho výpovedí v prípravnom konaní zo dňa 25.6.1981, 2.7.1981, 13.7.1981, 14.7.1981, 15.7.1981, 2.10.1981 upletnil si možnosť doplniť, resp. zmeniť protokoláciu, v čom mu bolo vždy vyhovené. Dňa 17.7.1981 /č.l. 821/ žiadal na rozmyslenie celej veci dva týždne a keď bol prizvaný k výsluchu dňa 28.7.1981 odmietol vypovedať so žiadosťou, aby bol vypočutý až 3.8.1981. Nasledujúci výsluch sa preto uskutočnil až 5.8.1981. Na hlavnom pojednávaní sa k tomu obžalovaný vyjadril, že akceptoval ponuku, aby si vec rozmyslel, "lebo som chcel, aby ma stále denne neotrevovali". Dňa 3.8.1981 nebol ochotný vypovedať, lebo nebola dodržaná slúbená lehota celých dvoch týždňov /č.l. 2397/.

Aj obž. Lachmanovi bolo umožnené, aby doplnil svoju výpoveď z 13.8.1981 /č.l. 917/, podobne ako obž. Čermanovi, ktorý vo výpovediach na č.l. 949, 954, 960, 982, 986 po zaprotokolovaní jeho výpovedí veľmi precízne až na jednotlivé slovička korigoval zápisnice a dňa 4.11.1981 /č.l. 1015/, keď sa k výsluchu dostavil iba substitút jeho obhajcu, odmietol vypovedať bez prítomnosti svojho originálneho obhajcu.

Napokon treba poukázať aj na to, že obžalovaný Beďač a Dubravický ani v jednom z výsluchov nepriznali sa ku spáčeniu trestnej činnosti, ktorá sa im kládla za vinu, hoci najmä obž. Beďač ako to vyplýva z nižšie rozvedených zistení znalca z odboru súdnej psychológie, nie je natoľko silnou osobnosťou, že by dokázal sústavne odolávať fyzickému alebo psychickému nátlaku.

Rámcovo možno zhrnúť, že okrem obžalovaných Bečača a Dubravického, ktorí od vznesenia obvinenia až doteraz bez zmeny popreli skúkoľvek účasť na trestnej činnosti, u ostatných obžalovaných tomu tak nebolo. Všetci ostatní sa totiž v rámci prípravného konania v podstatných rysoch k trestnej činnosti priznali a vzájomne sa usvedčovali.

Menovite obžalovaný Lachman usvedčujúc ostatných súčasne priznal, že na pokyn obžalovaného Brázdu priniesol z kúpeľne šnúru, ktorou bola potom poškodená zviazaná. Z tejto výpovede na hlavnom pojednávaní zmenil iba to, že šnúru nepriniesol on, ale niekto iný a že pokiaľ predtým vypovedal inak, chcel tým pomôcť obžalovanému Brázdovi.

Obžalovaný Kocúr bezprostredne po svojom zadržaní podrobne sa priznal a popísal celý dej a jeho výpoveď pred prokurátorom s jeho súhlasom bola snímaná aj na magnetofónový záznam, ktorý bol na hlavnom pojednávaní reprodukováný. Po opakovaných priznaniach potom v závere prípravného konania i na hlavnom pojednávaní svoje predošlé výpovede odvolal s tým, že bol na ňom vykonávaný psychický nátlak, napr. tým, že mu boli predkladené vyšetrovateľom falošné informácie. V skutočnosti vraj bol 9.7.1976 s inou spoločnosťou na víkend v Ivánke pri Nitre a dovoľával sa v tomto smere výsluchu označených svedkov.

Aj obžalovaní Brázda, Andrášik a Čerman namietali, že k priznaniam boli psychickým nátlakom prinútení a dezorientovaní informáciami vyšetrovateľov. Okrem toho, obž. Brázda sa odvolával na pôsobenie svojho spoluväzňa. Na hlavnom pojednávaní si rovnakú obhajobu o pôsobení spoluväzňa osvojil aj obžalovaný Andrášik.

Kým obžalovaní Andrášik a Čerman na hlavnom pojednávaní pripustili iba svoju účasť na diskotéke v spoločnosti

sestier Cohenových z Francúzka, s ktorými potom mali odísť na byt Andrášika do Lamača ešte prv, než sa začalo s páchaním trestnej činnosti, obžalovaný Brázda aj v rámci menovaných výpovedí na hlavnom pojednávaní, podobne ako vo väčšine svojich výpovedí z prípravného konania, v základných rysoch zotrval na tom, že v jednotlivých fázach sa odohral skutkový dej opísaný v bodoch 1-4 obžaloby. Menovite, pokiaľ ide o účasť obžalovaných na diskotéke v Mlynskej doline na internáte Ľ. Štúra a pokiaľ ide o únos poškodenej, ktorému predchádzal konflikt obžalovaného Kocúra so svedkom Urbánkom, menil, resp. spresňoval niektoré údaje iba v naprosto nepodstatných detailoch a okolnostiach. Zotrval tiež vo všetkých týchto výpovediach na tom, že poškodená bola jeho autom privezená do Prievozu na Verínsku ulicu, kde sa vzápätí zhromeždili všetci obžalovaní a kde sa voči poškodenej vykonávalo násilie, vrátane násilnej súlože. Napokon sústavne zotrval aj na tvrdení, že po skončení násilnosti z bytu na Verínskej ulici bola poškodená prevezená k termálnemu jazierku v Kráľovej pri Senci a tam došlo k jej utopeniu.

V tejto súvislosti treba poukázať na okolnosť, že obž. Brázda bol vypočutý na hlavnom pojednávaní v dňoch 9. - 11.6.1982, pričom mu bola v súlade so zákonom daná možnosť, aby sám súvisle popísal skutočnosti, ktoré sú predmetom obžaloby a aby sa k nej vyjadril. Až potom mu boli kladené otázky na objasnenie okolností, o ktorých sa sám nezmienil a na odstránenie rozporov oproti výpovediam z prípravného konania. Obžalovaný tieto procesné možnosti plne využil s tým, že potom ako zodpovedal na kladené otázky, zareagoval na prebratú dôkaznú situáciu opätovnou, čiastočne odchylnou spontánnou výpoveďou.

Po nasledujúcich výsluchoch obžalovaných Lachmana, Kocúra a Čermena, s ktorými bol obžalovaný konfrontovaný

a po časti výsluchu Andrášika, obžalovaný Brázda začal javiť pomerne výrazné známky depresie. V dôsledku toho boli znalci z odboru psychiatrie a súdnej psychológie požiadaní o prešetrenie jeho spôsobilosti plnohodnotne sa zúčastniť ďalšieho priebehu hlavného pojednávania. Znalci jednoznačne potvrdili, že u obžalovaného sa jednalo o reaktívne depresívny syndróm - duševnú poruchu prechodnej povahy, ktorá nemá patologický základ a z hľadiska príčin jej vzniku vyviera zo silnej anxiozity - očakávania ďalšieho vývoja situácie, ktorý stav sa dá preliečením upraviť. Tento stav obž. Brázdu potvrdilo aj zdravotnícke zariadenie, kde bol obžalovaný Brázda preliečený s tým, že preliečením depresie pominuli a obžalovaný bol schopný hodnotne sa podieľať na ďalšom hlavnom pojednávaní. Ako už bolo vyššie naznačené na podklade znaleckého záveru, ani výpovede obžalovaného Brázdu prednesené na hlavnom pojednávaní pred jeho odročením z obsahového hľadiska neboli ovplyvnené vznikajúcou depresiou, ani žiadnymi bludmi, resp. paranoidnými prvkami. Na hlavnom pojednávaní v dňoch 16. a 17.8.1982 potom obžalovaný Brázda znovu vypovedal, pričom opätovne menil svoje výpovede, avšak ani v ich rámci neopustil základnú reťaz skutkového deja a jeho jednotlivých fáz, iba odchyľne popisoval počínanie jednotlivcov.

Charakteristické bolo, že keď bolo obžalovanému Brázdovi poukázané na rozpory s jeho výpoveďami v prípravnom konaní, resp. na neprijateľnosť alebo nelogičnosť zmien jeho výpovedí na hlavnom pojednávaní, buď vzápätí ďalšími zmenami výpovedí prispôboval svoje tvrdenia vývoju dôkaznej situácie, alebo nevedel podať náležité vysvetlenie, resp. odmietol sa vyjadriť vôbec, prípadne zabiehal do absurdností, aby v konečnom dôsledku v ostatnej verzii prejavil maximálnu snahu zbeviť sa vlastnej trestnej zodpovednosti zahmlievaním popisu jednotlivých častí skutkového deja v rozpore s objektívne zistenými skutočnosťami.

Krajský súd odmietol obhajobu obžalovaného Brázdu pokiaľ tvrdil, že jeho výpovede boli ovplyvnené pôsobením spoluväzňa Janžetiča z čoho bol deprimovaný a vypovedal, čo mu Janžetič indukoval. Neprijateľnosť tohoto tvrdenia bola jednoznačne preukázaná znalcom doc. Dobrotkom. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že o svedkovi Janžetičovi sa poprvýkrát zmienil v závere prípravného konania sám obž. Brázda a z jeho podnetu bol tento svedok vypočutý krajským prokurátom. Nebyť obž. Brázdu, nebolo by vôbec došlo k výsluchu tohoto svedka ako jedného z dôkazov usvedčujúcich obž. Brázdu. Táto skutočnosť vyvracia domnienku obž. Brázdu, že svedok Janžetič bol nezákonným spôsobom zaangažovaný do jeho trestnej veci.

Rovnako súd odmietol podobnú obhajobu obž. Andrášika o nekalom pôsobení spoluväzňa Fagana, z ktorého mal byť obž. Andrášik zdeprimovaný a psychicky zrútený. Ide o do-
datočne vykonštruovanú obhajobu, ktorú si obž. Andrášik osvojil až keď bol na hlavnom pojednávaní oboznámený s výpoveďou obž. Brázdu. Tento záver súdu sa opiera aj o skutočnosť, že obžalovaní Brázda a Andrášik sa podrobili znaleckým vyšetreniam v podstate bezprostredne po údajnom pôsobení Janžetiča a Fagana v letnom období v roku 1981, avšak nielen toľko nemietať znalec doc. Dobrotka, ale ani žiaden z ďalších piatich znalcov /psychológa, psychiatrov a sexuológov/ včetně pražských znalcov, nezistil u obžalovaných žiadne príznaky depresie, naopak menovite pokiaľ ide o obžalovaného Andrášika, tento prekypoval sebavedomím. Ani u žiadneho z ďalších obžalovaných znalcov nepozorovali príznaky ani dôsledky psychologického nátlaku.

Aj obžalovaný Kocúr vysvetľoval príčinu svojich pôvodných výpovedí, v rámci ktorých sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti ako výsledok psychického nátlaku, v dôsledku

ktorého bol vraj psychicky zdeptaný. Z obsahu rozvodového spisu tohoto obžalovaného /viď ďalej spomenutý vykonaný dôkaz/ však vyplýva pozoruhodná súvislosť, že termín "psychicky zdeptat" používal už pred rokom 1979, práve obž. Kocúr voči svojej manželke, ktorú o.i. aj bil. Tým je súčasne aj vyvrátená námietka obž. Kocúra proti záverom posudku z odboru súdnej psychológie, kde sa konštatujú u obž. Kocúra výrazné črty agresivity. Obžalovaný Kocúr totiž namietal, že ak by bol podrobený psychologickému vyšetreniu nezávisle od vplyvov väzby a nezávisle od skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, je vylúčené, že by sa takéto rysy u neho zistili.

Neobstojí ani obhajoba obž. Čermana, že bol deprimovaný väzbou v súvislosti s očakávaným pôrodom jeho manželky, nevedel sa koncentrovať a preto usvedčoval ďalších obžalovaných v domnení, že sa to od neho očakáva. Sám obžalovaný Čerman na hlavnom pojednávaní uviedol, že v skutočnosti nik mu nenaznačil, že sa od neho niečo chce, ani čo sa od neho chce a napriek tomu usvedčoval obž. Brázdu.

Popri vykonaných vecných a listinných dôkazoch bol na hlavnom pojednávaní vypočutý celý rad svedkov, z ktorých za najdôležitejších súd pokladal najmä MUDr. Vozárovú - Zimákovú, Ing. Benovú, Ing. Urbánka, MUDr. Škrovánka, Tokára, Prieložnú a Mlynarčíkovú. Okrem obžalovaných a nebohej poškodenej jedine svedkyňa Vozárová bola účastníčkou celého skutkového deja.

Svedkyňa Vozárová na hlavnom pojednávaní podstatne zmenila svoju výpoveď oproti výpovediam v prípravnom konaní, kde obžalovaných plne usvedčovala. Ako už bolo vyššie rozvedené, poprela, že by 9.7.1976 vôbec bola v Bratislave,

tvrdiac, že v tom období bola účastníčkou vodáckeho sústre-
denia vysokoškolákov. Zmenu výpovede odôvodnila tým, že
v prípravnom konaní bola k výpovedi prinútená, vypovedala
neppravdu, lebo sa obávala trestného stíhania a väzby.

Svedkyňa Vozárová na hlavnom pojednávaní však pripus-
tila, že protokolácie jej výpovedí z prípravného konania
zodpovedajú tomu, čo vypovedala, avšak obsah výpovedí vyplý-
val z poznatkov, ktoré mala z rozprávania občanov v Nitre,
resp. z informácií vyšetrovateľov. Pokiaľ jej boli na hlav-
nom pojednávaní prečítané jej výpovede z prípravného konania,
i pokiaľ v rámci konfrontácií jej obžalovaní Brázda a Lachman
tvárrou v tvár presvedčivo potvrdili, že bola účastníčkou
celej udalosti, reagovala iba zánovitou odpoveďou, že v ten
večer v Bratislave nebola.

Vysvetlenie svedkyne Vozárovej neobstojí. Ak by svedkyňa
Vozárová skutočne nebola účastníčkou predmetnej udalosti,
potom by v dôsledku tvrdenia, že o ničom nevie, nemohla mať
obavu zo žiadneho trestného stíhania ani z väzby. Treba však
poukázať aj na to, že svedkyňa Vozárová i v prípravnom ko-
naní dňa 28.8.1981 a dňa 6.10.1981 odvolala svoje predošlé
výpovede, ktorými usvedčovala obžalovaných. Ak by orgány
prípravného konania skutočne na svedkyňu vyvíjali nátlak
a nútili ju k neppravdivým tvrdeniam, potom by neboli pri-
pustili tieto dve zmenené výpovede. O autentičnosti proto-
kolácie jej výpovedí svedčí aj skutočnosť, že priezviskom
oznečila všetkých obžalovaných okrem obžalovaného Lachmana,
ktorého nazvala Brázdovým kamarátom. V prípade sugestívneho
výsluchu by vyšetrovatelia boli svedkyňu napovedali aj meno
tohoto obžalovaného. V skutočnosti sama svedkyňa v prípravnom
konaní aj pred prokurátorom logicky vysvetlila, že usvedču-
júce výpovede odvolala zo strachu pred pomstou zo strany
páchatel'ov, resp. z okruhu ich blízkych, lebo v tomto smere
dostala aj anonymný list s viacerí príbuzní, najmä zo strany

obž. Andrášika sa s ňou v súvislosti s touto trestnou vecou . kontaktovali, čo bolo ostatne dokumentované /viď príloha č.5/. Samotná svedkyňa napísala vyhlásenie, že nebude meniť svoju usvedčujúcu výpoveď za podmienky, že jej meno nebude figurovať na verejnosti a na pojednávaní nebude verejnosť. Aj keď v zmysle § 209 Tr.por. výsluch svedkyne Vozárovej na hlavnom pojednávaní sa uskutočnil bez prítomnosti obžalovaných a verejnosti, svedkyňa si bola vedomá, že vykázaná verejnosť vie o tom, že vypovedá pred súdom.

Napokon popri jednoznačných výpovediach a konfrontáciach obžalovaných Brázdu a Lachmana, bola svedkyňa usvedčená z účasti na celej udalosti i výpoveďami obžalovaných Kocúra, Andrášika a Čermána v prípravnom konaní, ako aj výpoveďami svedkov Škrobánka a Urbánka na hlavnom pojednávaní a konečne i prečítanou výpoveďou svedka Vargu. Nepriamym dôkazom, ktorý potvrdzuje vierohodnosť vyššie uvedených výpovedí obžalovaných a svedkov, je aj výsledok expertízy vykonanej porovnaním odtlačkov pachových stôp, ktorými je dokumentované, že svedkyňa Vozárová prišla do styku s nebohú poškodenou.

Pokiaľ svedkyňa Vozárová tvrdila, že kritického dňa nemohla byť v Bratislave, lebo bola účastníčkou vodáckeho sústredujú, bolo toto jej tvrdenie vyvrátené výpoveďou svedka Pavla Pavlíka, vedúceho tohoto sústredujú, ktorý osvetlil, že nebolo žiadnym problémom vzdialiť sa na noc z tábora, tým skôr, že 10.7.1976 bol voľný deň počas ktorého sa neplevili, ale účastníci z tábora v Revišskom Podzámčí sa boli kúpať na kúpalisku vo Vyhních, o čom predložil aj datované vstupenky. V tomto smere je potom aj vyvrátené tvrdenie na hlavnom pojednávaní /č.l. 2445/, že vo Vyhních sa boli kúpať nie v sobotu 10.7.1976, ale v nedeľu 11.7.1976, čo je ostatne vylúčené aj z toho dôvodu, že sústredujú sa začalo dňa 8.7.1976 v Hronskej Dúbrave rozplavbou a 9. ráno

účastníci vyštartovali na prvý úsek do Revišského Podzámčia, odkiaľ je do Vyhní cca 2 km. Podľa výpovede svedka Pavlíka vzhľadom na fyzickú kondíciu vysokoškolákov po skúšobnom období každoročne po absolvovaní tohoto prvého úseku nasledoval voľný deň spojený s kúpením. Z toho vyplýva, že dňa 11.7.1976 sa účastníci plavili na ďalšom úseku a z jeho cieľa by sa neboli vracali späť do Vyhní.

Na podklade uvedených úvah krajský súd dospel k záveru, že treba vychádzať z výpovedí svedkyne Vozárovej v prípravnom konaní, najmä zo dňa 15. a 16.6.1981, 30.8.1981, 8.10.1981 a 29.10.1981, kedy za prítomnosti krajského prokurátora zotrvala na označených predošlých výpovediach a niektoré podrobnosti ešte spresnila.

Podporne vyznela aj výpoveď svedka MUDr. Otta Vozára, manžela svedkyne Vozárovej v prípravnom konaní, pokiaľ potvrdil, že po výsluchu jeho manželky pred prokurátorom, pri ktorom bol prítomný, sa manželky pýtal, či to čo vypovedala je pravdou, na čo ona prisvedčila. Tento svedok síce na hlavnom pojednávaní rovnako ako svedkyňa Vozárová zmenil výpoveď tvrdiac, že síce takto v prípravnom konaní vypovedal, ale nebola to pravda a povedal to iba preto, lebo sa obával, aby manželka znovu nebola vzatá do väzby. Ani toto vysvetlenie neobstojí. Svedka predsa v prípravnom konaní nikto nemohol viesť k tomu, aby takýmto spôsobom potvrdzoval správnosť výpovede svojej manželky, a taká výpoveď, akú v prípravnom konaní učinil, by v prípade jej nepravdivosti znamenala doslovné zahrávanie sa s veľmi nebezpečnými záležitosťami.

Vzhľadom na jednoznačné a presvedčivé podklady, ktoré poskytol súdu na hlavnom pojednávaní svedok Pavlík, krajský súd upustil od výsluchu svedkov Ľuby Ondrášikovej, Michala Švejlene, Rudolfa Rebriho, Ivony Mlynárikovej a Soni Stilovej.

Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah krajský súd vzal za preukázané, že:

I./

Účasť nebohej poškodenej Ľudmily Cervanovej na študentskej zábave v internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline dňa 9.7.1976 i jej úmysel cestovať poľnočným vlakom do Košíc je nesporná a vyplýva okrem výpovedí bezprostredne zainteresovaných osôb aj z prečítaných výpovedí svedkýň Bachledovej, Rožtárovej, Kopolovičovej, Homolovej a svedkov Priecela a Veselého. Rovnako je nepochybne preukázané, že tejto zábavy sa zúčastnili všetci obžalovaní, ako aj svedkyňa Vozárová - Zimáková. Vyplýva to z nezmenených výpovedí obžalovaných Brázdu a Lachmana, z výpovedí obžalovaných Kocúra, Andrášika, Čermana a čiastočne aj Dubravického z prípravného konania /Andrášik, Čerman a Dubravický túto okolnosť pripustili aj na hlavnom pojednávaní/, pričom obžalovaní Brázda a Lachman aj skôr boli postavení tvárou v tvár s ostatnými obžalovanými, jednoznačne a veľmi presvedčivo túto okolnosť potvrdili.

Okrem toho účasť obžalovaných na zábave v prípravnom konaní preukázala aj svedkyňa Vozárová. Obžalovaného Kocúra popri jeho priznaní z prípravného konania usvedčili z účasti na diskotéke tiež obžalovaní Andrášik a Čerman a svedkovia Okenka, Škrobánek i Benová, ktorí mu túto skutočnosť na hlavnom pojednávaní potvrdili priamo do očí a v prípravnom konaní tiež svedok Varga, ktorého výpoveď musela byť na hlavnom pojednávaní prečítaná vzhľadom na jeho pobyt mimo ČSSR.

Neskoršiu obhajobu obžalovaného Kocúra, že kritického dňa bol na víkend v Ivánke pri Nitre a nie v Bratislave potvrdila svedkyňa Dagmar Luprichová, jeho sestra. Prakticky doslovne zopakovala všetky podrobnosti, za akých tento víkend prebiehal zhodne s výpoveďou obž. Kocúra na hlavnom pojednávaní. Treba poukázať na to, že v prípravnom konaní jej

výpoveď všetky tieto podrobnosti neobsahovala a je dôvodný záver, že vzhľadom na prítomnosť príbuzných obžalovaného Kocúra na hlavnom pojednávaní jej boli tieto podrobnosti z výpovede obž. Kocúra sprostredkované.

Obž. Kocúr svoje dodatočne uplatnené alibi argumentoval tým, že 9.7.1976 bol jeho nástupným dňom brigádnickeho pomeru v Mestskom stavebnom podniku v Nitre a bolo vylúčené, že by pred koncom pracovnej doby mohol opustiť nové pracovisko. Dovoľával sa výsluchu jeho vtedajšieho nadriadeného Halachyho a jeho zástupcu Tarku a poukazoval tiež na smenovú kartu, na ktorej bola vykázaná jeho prítomnosť na pracovisku. Svedok Halachy, ktorý bol vypočutý na hlavnom pojednávaní rovnako ako v prípravnom konaní osvetlil, že v stredisku bola značná tolerancia v súvislosti s dodržiavaním vymedzenej pracovnej doby a že bolo vcelku bežné, aby brigádnik, ktorý nastúpil v piatok ráno išiel si zariadiť potrebné veci a nastúpil až v pondelok s tým, že si zameškané pracovné hodiny nahradí. Okrem toho tento svedok dokonca súhlasne s výpoveďou obžalovaného Kocúra uviedol, že prijatie obž. Kocúra za brigádника sprostredkoval otec obž. Kocúra, ktorý sa poznal s riaditeľkou i námestníkom Mestského stavebného podniku, čo bolo dokumentované aj tým, že v zmysle úpravy námestníka bolo obž. Kocúrovi priznané výkonnostné vo výške, v akej by mu inak neprináležalo. Aj tento svedok nezávisle od vyššie uvedených poznatkov doc. Dobrotku potvrdil, že obžalovaný Kocúr počas brigádnickeho pomeru prejavil svoje sklony k drzosti a agresívnosti. V tomto smere teda bolo uplatňované alibi vyvrátené a neobstojí ani námietka obž. Kocúra, že by rád videl takú organizáciu, kde by sa trpelo takéto porušovanie pracovnej disciplíny, lebo žiaľ, v mnohých organizáciách je praxou opak.

Krejský súd neprijal ani obhajobu obžalovaného Kocúra, potvrdenú jeho sestrou Dagmar Luprichovou, že 9.7.1976 bol

na víkend v Ivánke pri Nitre a podrobnosti tohto víkendu si pamätá preto, lebo v ten večer bola búrka spojená s dažďom. Obžalovaný Kocúr sa snažil zosilniť vierohodnosť tohto tvrdenia s poukazom aj na článok uverejnený v "Nedelnej Pravde" zo dňa 4.6.1982 pod názvom "Extrémy tohotočnej jari" /príloha č.8/, podľa ktorého od 18.6. do 8.7.1976 sa nevyskytli žiadne podstatnejšie zrážky. Obžalovaný Kocúr z toho dôvodil, že vzhľadom na dlhotrvajúce pekné počase nemohli predpokladať, že 9.7.1976 ich na víkend zstihla búrka s dažďom.

Údaj Hydrometeorologického ústavu v Bratislave i Katedry poľnohospodárskych meliorácií VŠP v Nitre, obžalovaný Kocúr nepochybne získal pri zoznamovaní s výsledkami vyšetrenia. Na hlavnom pojednávaní však bol vykonaný dôkaz na podklade dožiadania vyššie označených inštitúcií, podľa ktorého v mesiaci júli 1976 pršalo aj v piatok 23.7. a v sobotu 31.7. Pokiaľ ide o piatok 9.7.1976, zrážky spadli nielen v popoludňajších hodinách, ale aj v skorých ranných hodinách, potom v čase od 14.40 do 15.10 hod. a napokon od 18.42 do 19.15 hod., pričom všetky boli sprevádzané búrkami. Neobstojí teda argument obžalovaného, že v piatok 9.7.1976 po skončení pracovnej doby po predchádzajúcom dlhotrvajúcom suchom počasí ich nič netušiacich zstihla na víkend búrka, v dôsledku ktorej si všetky okolnosti tohto víkendu tak dobre pamätá.

Na podklade uvedených záverov krajský súd nepokladal za potrebné vyhovieť návrhu na ďalšie dokazovanie, ktoré by mohlo podľa jeho názoru potvrdiť mu sľibi, a preto upustil od výsluchu svedkov Tarku, Michala Lupricha, Jozefa Daňu, Františka Daňu, Jozefa Šubu a Dagmar Daňovej. Uvedení svedkovia by totiž zrejme nemohli zvrátiť celkovú dôkaznú situáciu /Tarko - Halechy; Luprich, Šuba, Daňoví - Dagmar Luprichová/ v súvislosti s vyššie uvedenými usvedčujúcimi dôkazmi.

Okrem nich významná je aj výpoveď svedkyne Mlynárčikovej, ktorá na hlavnom pojednávaní so všetkou rozhodnosťou spomedzi obžalovaných označila obž. Kocúra ako osobu, ktorá sedela vedľa vodiča v aute, pred ktorým musela uskučiť, aby ju nezrazilo. Obžalovaný Kocúr síce namieta, že svedkyňa Prieložná nesprávne identifikovala farbu jeho vlasov ako tmavú, hoci je blondák a že dokonca hovorila o lysine na hlave, avšak svedkyňa Prieložná poukazovala na charakteristické rysy tváre obžalovaného Kocúra, ktoré si vraj nemohla zameniť s inou osobou /oči - porov. údaj obž. Andráčika pred znalcom - psychológom: "... Kocúr mal zlé oči..."/. Nepresnosť ohľadom farby vlasov a údaj o lysine sú vysvetliteľné vonkajším osvetlením a vrhnutým tieňom, ako sa o tom presvedčil aj senát pri overovaní si fotodokumentácie na mieste činu.

Alibi obž. Beďače, ktoré mu potvrdil viac-menej podľa retrospektívnych domnienok jeho brat - svedok Imrich Beďač, bolo okrem už spomenutých dôkazov vyvrátené aj počas konfrontácie tohto obžalovaného s obžalovaným Lechmanom, ktorý mu tvárou v tvár tvrdil, že vie o okolnostiach, za ktorých oprevoval a predaj svoje auto Fiat 500 s tým, že to bolo v inom období než tvrdí obž. Beďač. V tomto smere uvedenú dôkaznú situáciu nemohla nerušiť ani námietka obž. Beďača, že vzhľadom na malý priestor jeho motorového vozidla a telesnú výšku obž. Beďača muselo byť sedadlo vodiča posunuté dozadu až na doraz, a že sa do neho nevmetili 4 osoby, ako aj tvrdenie, že na vozidle mal namontované atypické pneumatiky, ktoré by nezniesli vyššiu záťaž. Nebolo totiž jednoznačne tvrdené, že by obžalovaný Beďač vo svojom aute prepravoval 4 osoby /podľa väčšiny súhlasných výpovedí osádku tvorili Beďač, Dubrevický a Lechman/, pričom je všeobecne známe, že v núdzových situáciách sa v motorových vozidlách dokážu prepravovať osoby aj za neregulárnych podmienok.

Teda ani v tomto smere krajský súd s poukazom na vykonané dôkazy, nepokladal za potrebné dopĺňovať dokazovanie výsluchom svedkov Cvopu a Bisa, ktorých navrhol obžalovaný Beďač. Na margo možno spomenúť, že aj svedkyňa Migrová, na ktorú sa obžalovaný Beďač odvolával v tom zmysle, že ju síce navštevoval na internáte v Mlynskej doline, avšak s ňou nikdy nebol na diskotéke, túto skutočnosť vyvrátila /č.l. 1550/.

Obž. Beďač síce predstrel na dokumentáciu vierohodnosti svojich výpovedí súdu vopred pripravené písomné odpovede svedka Imricha Beďača na otázky, ktoré na hlavnom pojednávaní položil tomuto svedkovi /príloha č.6/, ktoré s týmito výpoveďami aj skutočne korešpondovali, avšak nemožno pominúť, že v tomto smere mohol byť medzi obžalovaným a svedkom sprostredkovaný kontakt.

Obžalovaní Andrášik a Čerman, ktorí v podstate nečinili spornou okolnosťou, že sa 9.7.1976 zúčastnili diskotéky v Mlynskej doline, na hlavnom pojednávaní začali spochybňovať správnosť tohto údaju s poukazom na to, že na diskotéke sa mohli zúčastniť nie 9.7.1976, ale buď 7.7.1976 alebo až 14.7.1976. Poukazovali na údaje, ktoré poskytli sestry Cohenové v rámci vyvestlenia Čsl. veľvyslancovi v Paríži, podľa ktorých 7.7.1976 večer vrátili sa z Prahy do Bratislavy a po večeri išli tancovať, avšak 9.7.1976 sa zdržievali celý večer u svojich hostiteľov, debatovali dlho do noci a potom išli spať /č.l. 2324/.

Uvedené časové údaje sestier Cohenových nezodpovedajú objektívnemu zisteniu o ich pobyte v ČSSR. Podľa knihy návštev z Klausovej sinagógy v Prahe a z Márnice židovského cintorína v Prahe je nepochybne zistené, že 8.7.1976 sestry Cohenové navštívili tieto pamiatky, z čoho vyplýva, že 7.7.1976 nemohli byť v Bratislave po predchádzajúcom dvojdňovom pobyte v Prahe.

Podľa vysvetlenia účastníkov zábavy, ktorú nazývali ako "diskotéka", šlo o zábavu pri živej hudbe, ktorú produkovala hudobná skupina "Elán" /viď výpoveď svedka Tokáča/. V rámci doplneného dokazovania sa zistilo, že skupina Elán účinkovala v Unic-klube pri Internáte Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline v dňoch 6. a 9. 7. 1976 /príloha č. 15/. Okrem toho aj svedkovia Antošovský, Urbánek a Škrobánek identifikovali svoju účasť na tejto zábave dňom 9.7.1976. Neprichádza teda do úvahy, že by obžalovaní Andrášik a Čerman so sestrami Cohenovými sa zúčastnili tejto zábavy 7. alebo 14.7.1976.

Tvrdenie obžalovaných Andrášika a Čermana, ktoré podporila aj svedkyňa Marcela Čermanová, vtedajšia snúbenka obž. Čermana, podľa ktorého títo obžalovaní spolu so sestrami Cohenovými sa mali z diskotéky vrátiť do Lamača, kde vtedy obž. Andrášik býval, bolo vyvrátené výpoveďami obžalovaných Brázdu a Lachmana a čiastočne aj Dubravického, ktorí potvrdili, že sestry Cohenové odviezol obž. Lachman v spoločnosti Dubrevického na Brázdovom aute do Lamača. Účasť obž. Dubrevického pri tomto prevoze bola logická, lebo ovládal Francúzčinu a už predtým navštívil byt Andrášika v Lamači. Vierohodnosť výpovede obž. Lachmana v tejto súvislosti je podporená aj jeho údajom, že šlo o nejaké sídlisko v Bratislave, ktoré nevie identifikovať, avšak podľa smeru si ho pamätá, lebo tadiaľ cestoval, keď navštevoval preteky v Brne o Velkú cenu ČSSR. Lokalita v Lamači skutočne touto smeru zodpovedá.

Obžalovaný Brázda iba v ostatnej z prednesených verzií pozmenil, že sestry Cohenové sa zúčastnili "žúru" na private v byte pani Turčanovej, keď predtým jednoznačne a zhodne s obž. Lachmanom a čiastočne aj s Dubravickým popisoval okolnosti ich odvozu do Lamača.

Výpoveď svedkyne Marcely Čermanovej, manželky obžalovaného Čermana v tomto smere krajský súd hodnotil ako zjavne účelovú. V tejto súvislosti nemožno pominúť ani snahy obž. Čermana ovplyvňovať dôkaznú situáciu ako o tom svedčia zadržané motáky na č.l. 1113 a 1114, kde upravoval svoju manželku, aby mu v súlade ním tvrdenými okolnosťami zabezpečila alibi, a to dokonca bez ohľadu na obž. Andrášika.

Obžalovaní Andrášik a Čerman navrhovali na podporu svojej obhajoby vypočuť sestry Lýdiu a Sylviu Cohenové z Francúzska. Krajský súd dospel k záveru, že vykonanie tohoto dôkazu nie je potrebné a nemohlo by zvrátiť zhromezdenú dôkaznú situáciu. Odhliednuc od vyššie uvedených nepresných a ďalšími dôkazmi vyvrátených časových údajov, bolo preukázané, že s týmito svedkyňami obžalovaní Čerman a Andrášik a po ich vzatí do väzby aj ich príbuzní, udržujú zainteresovaný kontakt. Svedčí o tom odpis listu a jeho fotokópia, ktoré predložil obhajca obž. Andrášika / č.l. 2324/a /. O tom, že výsluch týchto svedkýň bol navrhovaný najmä zo strany obž. Čermana, ale i Andrášika bol účelový, svedčí aj návrh konceptu listu na ich adresu, predostretý obž. Čermanom. Krajský súd návrh obžalovaných Čermana a Andrášika na doplnenie dokazovania výsluchom sestier Cohenových preto zamietol.

Vyvrátená bola aj pochybnosť obž. Čermana, pokiaľ tvrdil, že je otázne, či vôbec boli v piatok 9.7.1976 na diskotéke, lebo svedok Tokár hovoril o malej návštevnosti, kým na diskotéke, ktorej sa obžalovaní Čerman a Andrášik s Francúzkami zúčastnili, bolo preplnené. Údaje svedkov na č.l. 2412, 2425, 2499, 2533, 2539 jednoznačne potvrdzujú, že na diskotéke 9.7.1976 bola vysoká návštevnosť tak, ako na každej diskotéke. Ostatne aj svedok Tokár vypovedal, že po jeho odchode podľa jeho vedomostí sa pôvodne menšia návštevnosť neskôr zvýšila.

Je teda nepochybné, že obžalovaní Andrášik a Čerman so sestrami Cohenovými sa zúčastnili študentskej zábavy v internáte v Mlynskej doline dňa 9.7.1976 a niet dôvodu pochybovať o vierohodnosti výpovedí obž. Brázdu /s výnimkou ostatnej výpovede/ a obž. Lachmana, že sestry Cohenové odviezol Lachman s Dubravickým autom ešte pred skončením diskotéky do Lamača. V tejto súvislosti obž. Lachman vypovedel, že v Lamači pomerne dlho čakal na obž. Dubravického a Brázda mu potom vytýkal, kde bol tak dlho s jeho autom. Tým možno vysvetliť aj okolnosť, že svedkyňa Čermanová čakajúc na svojho snúbenca, resp. na celú spoločnosť počula v spálni hlasy z kuchyne.

Krajský súd poukazuje na výpoveď obžalovaného Lachmana, ktorý na hlavnom pojednávaní poprvýkrát sa zmienil o tzv. "návratenkách", ktoré sa dávali účastníkom študentskej zábavy, ktorí prechodne zábavu opúšťali /č.l. 2385/. Hoci v prípravnom konaní o tejto okolnosti nebolo žiadnych poznatkov, na dotaz predsedu senátu ju potvrdili svedkovia Tokár, Škrobánek i Antošovský /č.l. 2413, 2426, 2532/. Aj to svedčí o vierohodnosti výpovede obž. Lachmana.

II./

Okolnosti incidentu obž. Kocúra so svedkom Igorom Urbánkom boli preukázané popri výpovediach obž. Brázdu a svedkyni Zimákovej aj svedkami Urbánkom, Škrobánkom, Okenkom i Vargom. Možno doložiť ako potvrdenú okolnosť, že keď pri facke, ktorú dal Kocúr Urbánkovi, vypedli z tašky poškodenej doklady, Brázda ich zdvihol a odovzdal ich Kocúrovi. Výsledky expertízy z porovnania odtlačkov pachových stôp totiž ukázali o.i., že pachová stopa obž. Kocúra sa našla na drobných predmetoch patriacich poškodenej /č.l.2608/.

Okolnosti násilného vtiahnutia poškodenej Cervanovej do auta, ktoré riadil obž. Brázda vezúc obžalovaných Andrášika, Kocúra, Čermana a svedkyňu Zimákovú, popri výpovediach obž. Brázdu /s výnimkou ostatnej/ a obžalovaných Kocúra, Andrášika, Čermana a svedkyne Zimákovvej v prípravnom konaní potvrdili svedkovia Urbánek a podporne i svedkovia Lazovský, Beráč, Prieložná, Mlynarčíková, Bohuslava Bublincová a Anna Bublincová. V tomto smere neobstojí výhrada obž. Brázdu, že by bolo nelogické, ak svedok Beráč z balkóna študentského domova zaregistroval pohyb auta a počiatkové výkriky, bol by uprostred tohoto deja odišiel z balkóna do izby. V priebehu poriadania diskoték a po večeroch vôbec podobné scény pred internátom totiž neboli ojedinelé a svedok Beráč nemusel mať osobný dôvod, aby sa o také scény v každom prípade zaujímal. Okrajovou a pre svedkov za daných okolností nezapaľateľnou podrobnosťou bolo, či sa v čase únosu poškodenej rozsvietilo vnútorné osvetlenie vozidla obž. Brázdu, aké bolo zadné osvetlenie vozidla, resp. či na zábradlí pred internátom sedeli dvaja alebo traja mládenci /svedkyne Prieložná a Mlynarčíková/. Vychádzajúc zo súhrnného kontextu uvedených dôkazov mal krajský súd za preukázané, že poškodenej Cervanová bola v blízkosti autobusovej zástavky pred vysokoškolským internátom v Mlynskej doline unesená proti svojej vôli.

Uvedený záver nie je spochybnený ani tým, že svedok Urbánek, ktorý v rámci spontánnej výpovede na hlavnom pojednávaní zotrval na výpovediach z prípravného konania, avšak na otázky kladené obhajcami a obžalovanými začal odpovedať vyhýbavo, ba i nelogicky. Tento postoj je vysvetliteľný z hľadísk uvedených v bodoch 1-4/ na strane 76 a 77 tohoto rozsudku.

Pokiaľ obž. Brázda vo svojej poslednej výpovedi na hlavnom pojednávaní tvrdil, že účastníkov diskotéky odviezol

na Varínsku ulicu do Prievozu dvakrát; že posedenie v byte na Varínskej ulici sa zúčastnili aj sestry Cohenové a že v byte bol aj syn majiteľky domu Tibor Turčan, tieto okolnosti z hľadiska právne relevantného deja neboli podstatné. Aj napriek tomu ich však krajský súd pokladal za dodatočne vykonštruované. Argument obž. Brázdu, že v izbe svedka Turčana boli na stene nalepené plagáty, čo má dokázať, že obž. Brázda v tejto izbe bol, keď od svedka požičiaval magnetofón, je plne vyvrátiteľný. Obž. Brázda totiž v tejto izbe mohol byť pre magnetofón aj bez ohľadu na prítomnosť svedka Turčana a okrem toho v rámci rekonštrukcie v tomto byte počas priebehu trestného stíhania, mohol zistiť, aké bolo vybavenie izby tohoto svedka.

III./

Pokiaľ ide o počínanie obžalovaných v byte Turčanovej na Varínskej ulici v Prievoze, krajský súd vychádzal zo styčných bodov, v ktorých sa zhodovali výpovede obžalovaných Brázdu a Lachmana na hlavnom pojednávaní i v prípravnom konaní, z výsledkov ich presvedčivých konfrontácií s ostatnými obžalovanými na hlavnom pojednávaní, s výpoveďami obžalovaných Kocúra, Andrášika a Čermana v prípravnom konaní a svedkyni Vozárovej v prípravnom konaní, najmä pokiaľ ide o výpovede hodnotené podľa úvah na strane 83 a 86 tohoto rozsudku. Na ich podklade bolo možno ustáliť, že iniciatívu v násilnom konaní proti poškodenej preukázal obž. Kocúr, ku ktorému sa vzápätí pripojili obžalovaní Andrášik, Dubravický a Brázda. Títo začali nútiť poškodenú Cervanovú, aby pila víno, potom ju vyzliekli, pričom Dubravický jej dal facku. V nadväznosti na údaje obžalovaných možno vziať za preukázanú tiež výpoveď svedkyni Vozárovej z 29.10.1981, podľa ktorej obžalovaní Kocúr, Andrášik, Dubravický a Brázda vykonali s poškodenou súlož, kým obžalovaní Čerman a Beďač poškodenú pridržievali.

Krajský súd oproti skutkovému tvrdeniu v obžalobe pominul, že by aj obžalovaní Čerman, Beďač a Lachman nútili poškodenú Cervanovú piť alkohol, že by ju vyzliekali, a že by s ňou obžalovaní Čerman a Beďač vykonali aj násilnú súlož. Svedkyňa Vozárová vo svojich prvých výpovediach síce uvádzala, že poškodenú znásilnili všetci obžalovaní, avšak z obsahu jej výpovede vyplýva, že o tom iba usúdila podľa celkovej atmosféry, pričom v určitom čase bola v inej miestnosti. Šlo teda viac-menej iba o jej domnienku. Až vo svojej výpovedi 29.10.1981 jednoznačne povedala, že na vlastné oči videla súložiť s poškodenou proti jej vôli obžalovaných Kocúra, Andrášika, Brázdu a Dubravického, pričom obžalovaní Čerman a Beďač poškodenú pri súložii pridržievali.

Boli vznesené námietky, ktoré mali vyvolať pochybnosť že, ak by v byte pani Turčanovej 9.7.1976 bola prítomná cudzia spoločnosť, potom by z toho vyplývalo, že domáci by museli spozorovať v byte neporiadok, zafajčenie miestnosti a prítomnosť cudzích ľudí by zaregistrovali a pani Turčanovej ohlásili aj susedia. Z výpovede svedka Tibora Turčana vyplýva, že je fajčiarom, t.j. dym z cigariet nemusel byť nikomu podozrivý. Svedkyňa Turčanová popritom uviedla, že ako učiteľka počas letných prázdnin pravidelne chodievala do Piešťan, kde býva jej matka, kde sa podrobovala liečeniu. Počas jej neprítomnosti v Bratislave vystriedala ju pri plnení rodinných povinností jej matka. V júli 1976 jej matka prišla do Bratislavy asi v druhej polovici tohto mesiaca. Z výpovedí svedkýň Zelmanovej a Tomašovičovej vyplýva, že vo svojej izbe, v ktorej vystriedali podnájomníkov Andrášika a Čermana, nezistili žiadny neporiadok. Súčasne však svedkyňa Zelmanová vo svojej výpovedi /č.l. 1475/ uviedla, že počiatkom júla 1976 bola na dovolenke v Tetrách.

Z uvedeného možno ustáliť záver, že aj keď sa v byte za účasti obžalovaných i ďalších zainteresovaných osôb fajčilo,

nemuselo to byť domácim podozrivé, lebo fajčil aj Tibor Turčen. Pokiaľ ide o zanechanie prípadného menšieho neporiadku /obž. Brázda sa zmieňoval o tom, že sa spolu s Andrášikom snažili uviesť byt do pôvodného stavu/, túto okolnosť nikto nemusel postrehnúť. Svedkyňa Turčanová totiž ešte pred touto udalosťou odcestovala do Piešťan a v byte ju až po istom časovom odstupe vystriedala jej matka, ktorá nemohla vedieť v akom stave bol predtým byt zanechaný. Od svedka Turčana nemožno očakávať, že by si všimol detailný neporiadok. Rovnako, ani svedkyne Zelmanová a Tomešovičová /najmä ak Zelmanová bola v tom čase na dovolenke/ už aj s ohľadom na značný časový odstup si nemohli pamätať, či po ich návrate do podnájmu bolo všetko bez závady. Svedkyňa Turčanová tiež okrem iného vypovedala, že na oknách jej domu sú inštalované drevené rolety, ktoré neprepúšťajú svetlo. Preto neobstojí ani námietka, že by oprotibývajúci občania museli v byte Turčanovej spozorovať cudzie osoby. Vzhľadom na to, že obžalovaní Andrášik a Čerman už predtým dlhšiu dobu v byte Turčanovej bývali v podnájme, nemusela byť susedom ani v prípade ich spozorovania podozrivá ich prítomnosť.

Obžalovaný Brázda vzhľadom na výpoveď obž. Lachmana vcelku neorganicky namietal, že jeho tvrdenie neobstojí, lebo Varínska ulica je natoľko úzka, že sa na nej autom nedá otáčať. Senát pri overovaní si priestorových údajov podľa fotodokumentácie priamo na Varínskej ulici zistil, že táto námietka obž. Brázdu neobstojí. Bezpodstatná bola aj pripomienka obž. Brázdu k výpovedi svedka Turčana v tom zmysle, že svedok nehovorí pravdu ak popiera, že obžalovaného Brázdu už predtým videl /č.l. 2567/. Nemožno predsa očakávať, že by svedok Turčen bol povinný pamätať si aj po značnom časovom odstupe každého, koho kedy stretol.

Okolnosť, že obžalovaní Andrášik a Čerman sa odvážili aj po skončení podnájmu v byte Turčanovej vniknúť do jej bytu

je tiež vysvetliteľná; podnájomníčky Zelrenová a Tomašovičová totiž boli zamestnané v tom istom podniku ako títo obžalovaní - v PZO Omnia, mohli teda vedieť o ich režime v podnájme /ochod v piatok ráno a príchod v pondelok večer/, prípadne aj o tom, že v tom čase svedkyne boli na dovolenke /viď výpoveď svedkyne Zelmenovej/. Rovnako mohli vedieť aj o tom, že majiteľka domu Turčanová odíde v júli do Piešťan na liečenie /menovite obž. Čerman okrem iného uviedol, že občas s pani Turčanovou mali bežné debaty/.

V rámci výpovedí obž. Brázdu v prípravnom konaní vznikol rozpor o okolnosti losovania. Popri sústavných tvrdeniach, že sa losovalo o tom, kto zlikviduje poškodenú, v jednej zo svojich výpovedí obž. Brázda uviedol, že sa hlasovalo zdvihnutím ruky. Ani tento rozpor nie je neprekonateľný. Z celkového kontextu vyplýva, že najprv padali ústne návrhy o tom, že treba poškodenú umlčať. Až keď sa obžalovaní na tejto okolnosti zhodli /na podklade hlasovania zdvihnutím ruky/, pristúpilo sa k losovaniu ako ho popísali obžalovaní a svedkyňa Vozárová vo svojich výpovediach.

Na podklade vykonaných dôkazov, najmä s ohľadom na výpoveď svedkyne Vozárovej z 29.10.1981 krajský súd upravil skutkový stav oproti obžalobe v bode 3/ v tom zmysle, že obžalovaným Čermanovi a Bedačovi nebolo preukázané, že by poškodenú znásilnili, ale iba to, že pri znásilňovaní ostatnými poškodenú pridržievali.

IV./

Okolnosti, za ktorých obžalovaní po dohode, že zlikvidujú poškodenú, ju previezli k termálnemu jezeru v Kráľovej pri Senci, bolo v podstatných rysoch objasnené výpoveďou obžalovaného Brázdu v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní a tiež výpoveďami obž. Kocúra, Andrášika a Čermana i svedkyne Vozárovej v prípravnom konaní.

Možno z nich vyvodit', že po spoločnej dohode všetkých obžalovaných s výnimkou obž. Lachmana, ktorému okrem ojedinelých výpovedí obž. Andrášika v prípravnom konaní, nebolo preukázané, žeby sa akýmkoľvek spôsobom podieľal na ďalšom počínaní obžalovaných, prepravila sa celá spoločnosť na autách obžalovaných Brázdu a Beďača k termálnemu jazierku v Kráľovej pri Senci.

O okolnostiach, za ktorých bola poškodená Ľudmila Cervenová utopená, bolo prednesených viacero verzií. Krajský súd po ich celkovom vyhodnotení dospel k záveru, že na podklade výsledku losovania navrhnutého a uskutočneného obžalovaným Dubravickým, poškodenú Ľudmilu Cervenovú utopili obžalovaní Kocúr s Andrášikom, pričom im aktívne sekundoval aj obžalovaný Brázda, pod dohľadom obžalovaných Čermans, Dubravického a Beďača .

Vcelku vieryhodne bola preukázaná ostatná časť skutkového deja v tom zmysle, že po utopení poškodenej nastal u obžalovaných šok, v dôsledku ktorého začali premýšľať ako zabrániť odhaleniu ich činu, v dôsledku čoho dospeli k záveru, že ju treba premiestniť do tečúcej vody .

Námietky obžalovaného Andrášika, ktorými spochybňoval miesto utopenia poškodenej s poukazom na rozbory vody z termálneho jazierka a na absenciu výsledkov takýchto rozborov z vody v rieke, kde bola poškodená nájdená, nemohli ovplyvniť konečný záver súdu . Z expertízy vyplýva , že s odstupom času sa mohla prítomnosť rozsievok daného typu, aký bol nájdený v jazierku i v prúdoch poškodenej zmeniť, ale aj napriek tomu boli identifikované dva druhy týchto rozsievok. Prítomnosť alebo neprítomnosť týchto druhov vodných rozsievok v rieke, kde bola poškodená nájdená, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemohla byť rozhodujúca .

Krajský súd pokladal za celkom nevecné pripomienky obž. Brázdu, že poškodená bola zviazaná až po smrti a že dokonca on sám chcel zamedziť fingovaniu jej samovraždy. Takéto

vysvetlenie postráde okúkoľvek logiku. Rovnako nebolo prijateľné tvrdenie obž. Brázdu, že by sa poškodená utopila nedopatrením, keď ju chceli okúpať, aby vytriezvila. Bolo by v rozpore s prijatím takejto úvahy, že by poškodená Cervenová sa šla "kúpať" s rukami zviazanými špeciálnymi uzlami, s obneženou dolnou časťou tela, vo svetri a s vreckovkou okolo úst. Z toho vyplýva aj absurdnosť tvrdenia obž. Brázdu.

Hodnotiac jednotlivé výpovede i celkový súhrn vykonaných dôkazov krajský súd dospel k záveru, že poškodená Ľudmila Cervenová bola utopená v jazierku v Kráľovej pri Senci cieľavedomým konaním obžalovaných Kocúra, Andrášika a Brázdu, ktoré na podklade predchádzajúcej dohody kontrolovali obžalovaní Dubravický, Čerman a Beďač. Súčasne možno vyvodiť, že na predchádzajúcom znásilnení poškodenej sa podieľali všetci obžalovaní /obž. Lechman formou pomoci/, lebo v opačnom prípade by nemohli mať záujem ju usmrtiť. Neobstojí ani verzia, že by poškodenú znásilnili výlučne obž. Kocúr, lebo je nepredstaviteľné, že by mu ďalší obžalovaní nadržovali, resp. že by mu vôbec dovolili utopiť poškodenú s nečinným prizieraním.

Pokiaľ obžalovaní vzniesli niektoré ďalšie námietky, ktorými sa snažili spochybniť zistenie skutkového stavu, krajský súd ich nepokladel za dôvodné. Tento záver sa týka napr. okrem iného neopodstatnenosti návrhov obž. Brázdu na doplnenie dokezozenia výsluchom svedkov Bohatu /obž. Andrášik túto okolnosť nečinil spornou/, Jaráka a Kazateľa, obsluhu benzínového čerpadla a ďalších návrhov. Naproti tomu vykonaným a v horeuvedenom zmysle vyhodnoteným dôkazom prísvedčujú aj výsledky expertízy, vykonanej porovnaním odtlačkov pachových stôp, podľa ktorých nielen obž. Brázda, ale aj obž. Kocúr, Dubravický a Beďač prišli do telesného styku s poškodenou /príloha č.16/.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené úvahy mal za plne preukázanú trestnú činnosť obžalovaných tak, ako bola ustálená vo výrokovej časti tohto rozsudku.

K právnemu posúdeniu:

Obžaloba v bode 1/ kládla všetkým obžalovaným za vinu spáchanie trestného činu obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2, § 231 ods.1, 2 Tr.zák., t.j., že spoločným konaním inému bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu v úmysle uľahčiť iný trestný čin. Zo skutkovej vety uvedenej v bode 3/ obžaloby i z právneho posúdenia tohoto skutku v obžalobe vyplýva, že šlo o uľahčenie trestného činu znásilnenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 241 ods.1, al.1 Tr.zák., resp. ohľadom obž. Lachmana o pomoc k tomuto trestnému činu.

Aj krajský súd dospel k záveru, že obžalovaní Kocúr, Andrášik, Brázda a Čerman tým, že po násilnom vtiahnutí poškodenej do auta a jej odvezení na Verínsku ulicu proti jej vôli bránili jej užívať osobnú slobodu. Poškodená bola rozhodnutá dostať sa na železničnú stanicu a cestovať do Košíc, v čom jej menovaní zabránili, a to tak, že Kocúr s Andrášikom ju po neúspešnom prehováraní napriek jasne prejavnému odporu vtiahli do auta, Brázda podľa predchádzajúceho dohovoru auto riedil a keďže tohoto dohovoru sa zúčastnil aj Čerman a spolu s Brázdom pozorovali počínanie svojich spoločníkov i reakciu poškodenej, nemožno pokladať konanie obžalovaných Kocúra a Andrášika voči nim za exces.

V ďalšom priebehu v byte na Verínskej ulici č. 16 potom už všetkým obžalovaným bolo zjavné, že poškodená je tam držaná proti svojej vôli, čo dávala jednoznačne najavo. Navyše obžalovaní Kocúr, Andrášik, Brázda, Čerman a Dubravický obmedzovali jej osobnú slobodu za prítomnosti Beđeča a Lachmana aj tým, že ju nútili piť alkohol a vyzliekli ju s o z á m e r o m j u z n á s i l n i ť. Tento zámer jednoznačne vyplýval z celkového počínania menovaných i zo slovného doprovodu s týmto počínaním spojeného.

Ak za tejto situácie obžalovaný Lachman priniesol z kúpeľne šnúru, potom musel byť uzrozumený s tým, že šnúra má poslúžiť na zabezpečenie uvedeného zámeru. Keďže však nebola vyvrátená jeho obhajoba, že sa domnieval, že jeho spoločníci chcú poškodenú týmto nastrašiť, aby sa nebránila súloži a nie, že ju touto šnúrou aj skutočne zviažu, ustálil krajský súd jeho vinu ako pomoc k trestnému činu znásilnenia spáchanému h r o z b o u bezprostredného násillia.

Ostatní obžalovaní boli uznaní za vinných z priameho spáchania trestného činu znásilnenia. Obžalovaní Brázda, Kocúr, Anđrášik a Dubrevický za použitia násillia súložili s poškodenou potom, čo ju uviedli do stavu bezbrannosti zviazením.

Trestná zodpovednosť za priame páchatel'stvo trestného činu znásilnenia sa však nevyvodzuje iba proti páchatel'om, ktorí násillím alebo hrozbou bezprostredného násillia donútia ženu k súložiu s nimi samotnými, ale proti každému, kto donúti ženu k súložiu s kýmkoľvek iným. Preto aj obžalovaní Čerman a Beđeč, ktorí sa podieľali na násillí tým, že poškodenú pridŕžiavali počas súložie s ďalšími sú v tomto smere plne trestne zodpovední. Pokiaľ ide o obž. Lachmana, nebolo preukázané, že by počas samotných súloží vyvíjal akúkoľvek aktivitu, resp. že by vôbec v tom čase bol prítomný v miestnosti, kde sa vykonávali násillné súložie.

Ako už bolo vyššie uvedené, krajský súd zlúčil body 1/ a 3/ obžaloby s tým, že ide o súvislý prokračujúci dej, lebo už z počínania obžalovaných Kocúra, Anđrášika, Brázdu a Čermana pri únose poškodenej možno vyvodit', že boli rozhodnutí použiť akýkoľvek prostriedok na prekonanie odporu poškodenej a v byte na Varínskej ulici sa s týmto počínaním stotožnili aj ďalší obžalovaní, pričom sexuálna motivácia bola zjavná a vyústila do násillnej súložie. Pritom aj násillná súlož je špeciálnou formou obmedzovania osobnej slobody

vo sfére slobodného rozhodovania ženy o svojom pohlavnom živote. V prípadoch, keď obmedzovanie osobnej slobody so zámerom uľahčiť iný trestný čin je už zahrnuté v znakoch skutkovej podstaty tohoto trestného činu a tento trestný čin je prísnejšie trestný, súbeh je vylúčený z dôvodov faktickej konzumpcie /porov.tiež mat. trestného kolégia NS ČSSR č. Tpjf 33/79 /. Keďže tomu tak bolo aj v danom prípade, krajský súd po uvedenej úprave skutku v bode 1/ pominul právne posúdenie skutku obžalovaných ako trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, 2 Tr.zák.

Z uvedeného potom vyplýva, že aj keď krajský prokurátor v záverečnej reči ustúpil od obvinenia proti obžalovanému Beďačovi a Lachmanovi pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody, neprichádzalo do úvahy v tomto smere rozhodnúť, keďže obaja boli uznení za vinných zo spáchania prísnejšie trestného činu spáchaného jediným skutkom, v ktorom je spáchanie trestného činu obmedzovania osobnej slobody konzumované.

V bode 2/ krajský súd po ustálení skutkového stavu zhodne s obžalobou dospel aj k rovnakému právnemu záveru, že skutok, ktorého sa dopustili obžalovaní Andrášik a Čermen zkladá znaky trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods.1, al.2, ods.2 písm. b/ Tr.zák. spolupáchateľstvom v zmysle § 9 ods.2 Tr.zák., lebo po skončení nájomného pomeru neboli oprávnení dokonca bez vedomia majiteľky domu doň vniknúť. Znak "násilie" /v cudzom dome/ pritom nevyžaduje, aby šlo o násilie proti osobám alebo veciam oprávnené sa zdržujúcim v tomto dome, alebo k nemu patriacim, ale stačí uskutočnenie akéhokoľvek násillia. Ani kvalifikačný moment vyjadrený zákonným znakom "najmenej s dvomi osobami" nevyžaduje, aby aj ďalšie osoby boli priamymi páchatelmi trestného činu porušovania domovej slobody.

Na rozdiel od právneho posúdenia v bode 1/ v tomto rozsahu neprichádzala do úvahy faktická konzumpcia vo vzťahu k prísnejšiemu trestnému činu znásilnenia, lebo skutková podstata trestného činu porušovania domovej slobody chráni druhovo odlišný objekt - nedotknuteľnosť obydlia.

Napokon v bode 3/ uznal krajský súd obžalovaných Brázdu, Kocúra, Andrášika, Čermana, Dubravického a Beďača za vinných zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods.2 a § 219 Tr.zák. Všetci títo obžalovaní už v byte na Varínskej ulici, i keď s rôznou mierou účasti, prijali záver, že poškodenú treba odstrániť, aby nemohla uskutočniť svoje vyhrážky, že ich oznámi za znásilnenie. Z celého kontextu priamych rečí v tomto zmysle, z atmosféry v ktorej dominovala obava z trestného postihu pre trestný čin znásilnenia i z uskutočneného losovania bolo zjavné, že šlo o úmysel totálne poškodenú umlčať, t.j. že neostáva iné, než ju usmrtiť. V tomto zmysle ide u všetkých obžalovaných o priamy úmysel /bez ohľadu na prípadnú individuálnu mentálnu rezerváciu, že sa tento zámer azda aj neuskutoční; že ho nejaká vopred neurčitá okolnosť možno prekazí/. Objektívne však tento úmysel obžalovaní realizovali v súlade so stanoveným plánom tak, že obžalovaní Brázda, Kocúr, Andrášik, Čerman, Beďač a Dubravický spolu so svedkyňou Vozárovou /Zimákovou/ a spiacim obžalovaným Lachmanom dvomi autami prišli k jezierku v Kráľovej pri Senci, kde priviezli aj poškodenú. Tam potom vlastný výkon utopenia poškodenej priamo uskutočnili vo vzájomnej súčinnosti obžalovaní Kocúr, Andrášik a Brázda za prítomnosti obžalovaných Dubravického, Čermana a Beďača, ktorí tam zotrvali za tým účelom, aby kontrolovali, či sa stanovená dohoda uskutoční. Za týchto okolností ide u všetkých menovaných o spolupáchateľstvo v zmysle § 9 ods.2 Tr.zák., lebo jednotlivé zložky konania každého z nich /dohovor, losovanie, preprava, usmrtenie a jeho kontrola/ vo svojom súhrne predstavujú konanie,

popísané v zákonných znakoch trestného činu vraždy podľa § 219 Tr.zák. a v konečnom dôsledku realizácia spoločného úmyslu zbaviť sa hlavného svedka. Dôraznosť tejto kontroly okrem iného vyplýva napr. aj z vyhrážky voči svedkyni Vozárovej, že ak nebude mlčať, pochorí ako poškodená.

Z pokladov, ktoré v znaleckých posudkoch predložili znalci z odboru psychiatrie, súdnej psychológie a sexuológie súd ustálil, že všetci obžalovaní sú plne trestne zodpovednými subjektami trestných činov, pre ktoré boli uznaní za vinných.

K uloženým trestom:

Krajský prokurátor v záverečnej reči navrhol, aby súd uložil obžalovaným nasledovné tresty:

- obž. Lachmanovi podľa § 241 ods.1 Tr.zák. trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonnej sadzby so zaradením na výkon trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny;

- obž. Beďačovi trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby podľa ustanovenia § 219 Tr.zák. so zaradením na výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny;

- obž. Čermanovi trest odňatia slobody v strede trestnej sadzby podľa ustanovenia § 219 Tr.zák. so zaradením na výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny;

- obž. Dubravickému trest odňatia slobody pri hornej hranici trestnej sadzby podľa ustanovenia § 219 Tr. zák. so zaradením na výkon trestu v III. nápravno-výchovnej skupine;

- obž. Brázdovi, Kocúrovi a Andrášikovi podľa § 219 Tr.zák. s použitím § 29 ods.1 Tr.zák. výnimočné tresty - tresty smrti.

Ustanovenie § 23 ods.1 Tr.zák. vymedzuje účel trestu tak, že trest má chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život pracujúceho človeka, a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti.

Ustanovenie § 31 Tr.zák. prikazuje pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadnúť na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosť nápravy a pomery páchatela, pričom u spolupáchateľov treba prihliadnúť aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

V zmysle ustanovenia § 3 ods.4 Tr.zák. stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatela, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou.

Pri hodnotení stupňa nebezpečnosti činu obžalovaných pre spoločnosť a v nezávislosti s tým aj pri úvahách o trestoch, krajský súd vychádzal z princípu socialistického humanizmu, v zmysle ktorého život človeka je jednou z najvýznamnejších spoločensky i trestno-právne chránených hodnôt. V trestnom zákone je to vyjadrené aj tým, že popri najzávažnejších trestných činoch proti republike stanovuje sa pre trestný čin vraždy najprísnejšia výmera trestu, vrátane výnimočného trestu - trestu smrti. Vzhľadom na výrok o vine sa táto najprísnejšia výmera vzťahuje na všetkých obžalovaných s výnimkou obž. Lechmana.

Spoločenská nebezpečnosť predmetných trestných činov zvyšuje okolnosť, že boli spáchané spoločným konaním

viacerych páchatel'ov, ktorí chladnokrvne, cynicky a z nízkych pohnútok, aby sa vyhli trestnej zodpovednosti pre menej závažný trestný čin, neváhali obetovať ľudský život - život mladej bezúhonnej osoby, ktorá sa ničím neprevinila. Okrem obž. Lachmana bolo treba prihliadnúť u ostatných obžalovaných aj na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 34 písm. i/ Tr.zák., t.j. že sa dopustili viacerych trestných činov, a to obžalovaní Andrášik a Čerman každý troch trestných činov, ostatní obžalovaní každý dvoch trestných činov, pričom u všetkých menovaných popri trestnom čine vraždy, do ktorého vyústila ich trestná činnosť, jedná sa o viacčinný súbeh s ďalším závažným trestným činom, akým je trestný čin znásilnenia.

Súd u obžalovaných Brázdu, Kocúra, Andrášike, Beďača, Čermana a Dubravického konštatoval ako ďalšiu priťažujúcu okolnosť aj surový spôsob spáchania trestného činu.

Pri posudzovaní osobného profilu páchatel'ov a možnosti ich nápravy krajský súd zhodnotil podklady spočívajúce v správach o povesti obžalovaných, ohľadom obžalovaných Brázdu a Dubravického aj o okolnosť, že sa pred prejednaním tohoto prípadu dostali do rozporu so zákonom aj v inej súvislosti a ohľadom obž. Kocúra jedným z podkladov bol aj obsah rozvo-
dového spisu.

Všetci obžalovaní boli podrobení tiež znaleckým vyšetrovaniam z odboru psychiatrie, súdnej psychológie a sexuológie. Z podaných znaleckých posudkov krajský súd si osvojil jednoznačný záver, že všetci obžalovaní sú príčetní v zmysle § 12 Tr.zák. a u žiadneho z nich sa v čase činu nejednalo ani o zníženu príčetnosť.

Obž. Brázda pochádza z robotníckej rodiny, v priebehu trestného stíhania sa rozviedol a s bývalou manželkou - poslucháčkou Filozofickej fakulty UK v Bratislave má jedno dieťa. Po absolvovaní Akadémie muzických umení - filmovej

a televíznej fakulty v Prahe, kde bol najmä v neskorších ročníkoch vysoko pozitívne hodnotený, zamestnal sa v Slovenskej filmovej tvorbe v Bratislave vo funkcii prvého asistenta kamery Štúdia hraných filmov. V tomto zaradení preukázal dobrú profesionálnu pripravenosť, dobrú pracovnú disciplínu i dobré vzťahy so spolupracovníkmi. Viedol usporiadaný rodinný život a v mieste bydliska požíval dobrú povest. V minulosti sa však dostal do konfliktu so spoluobčanom, ktorého vážne zranil.

Podľa posudku znalcov psychiatrov obž. Brázda v čase činu ani predtým netrpel duševnou chorobou, je duševne zdravý, jedná sa však o psychopatickú osobnosť bez toho, že by bola dotknutá jeho rozpoznávacía alebo ovládacia schopnosť /nehľadiac na vplyv prostej opilosti/. V prvej časti hlavného pojednávania trpel reaktívnou depresiou, ktorá však neovplyvnila jeho reprodukčnú schopnosť a po preliečení sa jeho stav plne upravil. Znalci vylúčili, že by trpel endogénnou depresiou.

Znalci z odboru súdnej psychológie potvrdili záver psychiatrov, že sa u obž. Brázdu nezistili žiadne tendencie patologického charakteru. Bol plne schopný v dobe trestnej činnosti, odhliadnuc od vplyvu alkoholu, vnímať, sledovať, diskriminovať a reprodukovať priebeh a okolnosti trestného činu a bol toho schopný aj v čase hlavného pojednávania. Situačná reakcia prejevená depresiou bola charakterizovaná prvkami anxiózy - úzkostných stavov, ale aj v tomto rozporení bol schopný sledovať, čo sa okolo neho deje a po preliečení zafixované poznatky reprodukovať. Prekonaná depresia sa nedotkla jeho pamäťovej schopnosti a klinický obraz v ničom neprodukoval, že by sa v jeho depresii prejavili akékoľvek paranoidné prvky. Ani sugestibilita u neho neprekročila rámec normy. Obž. Brázda je dobre diferencovanou osobnosťou, jeho intelekt je v pásme nadpriemeru /IQ=122/.

Zároveň však znalci ustálili u neho kritické determinanty deliktogenézy: nestálosť, dominanciu biologických potrieb so súčasným estetickým prežívaním, čo mohlo mobilizovať latentne pohotovú agresivitu pri odopretí očakávanej sexuálnej komunikácie. Egoistické a prevážne zmyselné ciele a motivácie konania nenachádzajú u neho dost účinné zábranné protiargumenty vyšších citov, ide teda o abnormne vyhrotené, disharmonicky štruktúrované črty osobnosti s absenciou súcitu alebo lítosti. Ľahká mobilizovateľnosť agresivity v prípade neúspechu vedie ho k tomu, aby dosiahol to, čo chce aj násilným spôsobom. Znalci charakterizovali jeho životnú formu ako bohémku a požívateľnú. Vzhľadom na jeho nestálosť sociálna prognóza u neho nie je priaznivá. Súčasne však jeho estetické a umelecky tvorivé možnosti a schopnosti možno pokladať za pozitívne rezervy osobnosti, ktoré môžu hrať významnú úlohu pri vhodne volenom resocializačnom procese, orientovanom na využitie umeleckých záujmov.

Znalci z odboru exuológie u obž. Brázdu nezistili žiadne rysy sexuálnej odchýlky a zo sexuologického hľadiska nebola dotknutá jeho ovládacia ani rozpoznávacía schopnosť. Sexualita ako taká podľa ustálenia znalcov hrala v živote obž. Brázdu dost významnú úlohu a nebola podmienená silným citovým vzťahom, avšak patologická sexuálna agresivita nebola zistená.

Obžalovaný Miloš Kocúr pochádza z intelektuálnej rodiny, je absolventom Vysokej školy poľnohospodárskej v Nitre, v mieste bydliska mal dobrú povest, alkoholické nápoje požíval príležitostne. Bol ženatý, avšak v roku 1979 sa rozviedol. S bývalou manželkou má jedno dieťa. Súdne trestený dosiaľ nebol.

Podľa posudku znalcov psychiatrov, v čase činu ani v súčasnej dobe neboli zistené žiadne príznaky duševnej choroby, iba anomálne psychopatické rysy osobnosti. Nebol zistený

návykový alkoholizmus, avšak po požití alkoholu sa odbrzdujú osobnostné vlastnosti obžalovaného i jeho správanie. Okrem vplyvu prostej opilosti nebolo zistené nič, čo by ovplyvňovalo jeho ovládaciu ani rozpoznávaciu schopnosť.

Podľa znaleckého posudku z odboru súdnej psychológie, intelekt obžalovaného Kocúra je nadpriemerný /IQ=120/. Charakteristickými črtami jeho osobnosti, ktoré sú zároveň motivujúcimi pohnútkami sú nestálosť vzťahov a postojov, centrovanie záujmov a motivácií konania, egoistickou žiadostivosťou po pôžitkoch, neschopnosť zniesť odmietnutie ženou pri požiadavke na sex i ľahko mobilizovateľná agresivita, ktorá síce nie je dominantná, ale je výrazne prítomná ako stála pohotovosť. Výraznou črtou charakteru obžalovaného je cynizmus, absencia súcitu a ľútosti a jeho racionalitou odobrovaná egocentricita. Sociálna prognóza obžalovaného vzhľadom na psychopatickú nestálosť a vysokú agresívnu pohotovosť bez stálej motivácie a na chýbanie citových rezerv osobnosti je pre postpenitenciárne obdobie negatívna a tieto vlastnosti sa u neho za posledných 5 rokov nemenili. Súčasne nemožno obísť, že ide o mladého človeka s tvárnou a plastickou štruktúrou osobnosti, ktorá pri vhodnom pôsobení a pri ochote spolupracovať dáva šancu na zmenu osobnosti v pozitívnom slova zmysle, pričom však nepominulo reálne nebezpečie z opakovania asociálneho konania.

Znalci z odboru sexuológie konštatovali, že psychosexuálny i somatosexuálny vývoj obžalovaného Kocúra prebiehal normálne a vyústil v dobré somatosexuálne dispozície, opozďovalo sa však citové zrenie osobnosti. Obžalovaný je sexuálne viac vzrušovaný mimoriadnejšími sexuálnymi podnetmi než bežnou situáciou, avšak bez toho, žeby sa pozorovali rysy sexuálnej deviácie.

Obžalovaný Milan Andrášik pochádza z robotníckej rodiny, je ženatý a má jedno dieťa. Zamestnaný bol v Montážnom podniku spojov v Bratislave ako stavbyvedúci na útvare rozvodných sietí a zariadení. V mieste bydliska i na pracovisku je pozitívne hodnotený, súdne trestaný nebol.

Znalci z odboru psychiatrie ustálili, že obžalovaný Andrášik je duševne zdravý a takým bol aj v čase činu. Ak bola jeho schopnosť rozpoznať alebo ovládnuť svoje konanie znížená, bolo to len vplyvom prostej opilosti.

Podľa záverov znalcov z odboru súdnej psychológie intelekt obž. Andrášika zodpovedá pásmu dobrého priemeru /IQ=107/. V jeho osobnostnej štruktúre neboli zistené žiadne patologické črty. Bola však zistená stále prítomnosť agresivity ako pohotovosti konať útočne, mobilizovaná najmä impulzivitou a egocentrickými motiváciami konania smerom k roztopašnosti posesívne a pudovo orientovaného mladého človeka, ktorému zároveň chýbajú účinné zábranné, ale najmä morálne motivácie, ako aj súcit k objektu žiadostivosti. Nezrelá psychosexuálna a neuspokojivá psychosociálna diferenciácia jeho osobnosti bola demonštrovaná aj pri iných príležitostiach /napr. konflikt na Brázdovej svedbe, - viď č.l. 2555, výpoveď svedkyne Turčanovej - č.l. 2463, 2465/. Podobne ako u všetkých obžalovaných, znalci v rámci sociálnej prognózy zohľadňovali aj okolnosť, že obžalovaný Andrášik po dobu 5 rokov občianskeho života pred vzatím do väzby bol plne spoločensky i pracovne adaptovaný. Vysvetlili, že ani tá skutočnosť, že obžalovaný sa navonok štylizoval pozitívne nič nemení na záveroch o jednoznačne negatívnej sociálnej prognóze. Z jeho racionality totiž vyplýva možnosť nerealizovať spoločensky nežiaduce prejavy, vie byť konformný ak mu to vyhovuje, avšak negatívne determinanty reaktivity jeho osobnosti pri výraznom

chybení najvyšších citových zábran nedávajú predpoklady zmeny reaktivity v postpenitenciárnom období. Keďže tieto determinanty nie sú podmienené patologickými procesmi, neindikujú terapiu a sú veľmi málo ovplyvniteľné výchovou. Z hľadiska pozitívnych rezerv osobnosti znalci zistili iba jediný moment, a to vysokoškolskú kvalifikáciu.

Znalci z odboru sexuológie ustálili, že obžalovaný Andrášik je hypersexuálne založenou osobnosťou, avšak bez rysov sexuálnej úchyľky.

Obžalovaný Pavol Beďač pochádza z robotníckej rodiny. Po absolvovaní Strojníckej fakulty SVŠT sa trvale zamestnal ako inžinier strojných zariadení v Divadle Andreja Bagara v Nitre, kde bol dobre hodnotený. Je ženatý a má jedno dieťa. V mieste bydliska požíval dobrú povesť a súdne trestaný dosiaľ nebol.

Ani u obž. Beďača znalci z odboru psychiatrie nezistili, žeby v čase činu okrem prípadného vplyvu jednoduchej opilsti vykazoval príznaky, ktoré by znižovali jeho rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť. Je teda duševne zdravý, iba v priebehu trestného stíhania prejavil sa u neho úzkostne depresívny syndrom vyvolaný záťažovou situáciou.

Znalci z odboru súdnej psychológie konštatovali, že intelekt obž. Beďača je v pásme mierneho nadpriemeru /IQ=117/, pričom z hľadiska štruktúry jeho osobnosti sa zistila abnormná labilita so slabými väzbami medzi racionalitou myslenia a citovou motivačnou oblasťou, ktorá je zároveň zreteľne oploštená a orientovaná na materiálne ciele. Sociálne a interpersonálne vzťahy sú málo do hĺbky integrované, skôr navonok demonštratívne stavené. Jeho sociálna prognóza je ovplyvnená spomínanou labilitou osobnosti, ktorá inklinuje k hypokrytickému prijímaniu cudzích podnetov a k preberaniu

motivácie konania od iných osôb. Výchovný efekt môže byť kladne ovplyvnený pevným vedením a navodením súboru spoločensky kladných nových motivácií.

Zo sexuologického hľadiska bol u obž. Beďača konštatovaný normálny vývoj bez rysov sexuálnych úchyliiek.

Obžalovaný František Čerman pochádza z úradníckej rodiny, je absolventom Elektrotechnickej fakulty SVŠT, do roku 1977 pracoval v podniku zahraničného obchodu Omnia, potom na Generálnom riaditeľstve Strojsmalt v Bratislave vo funkcii asistenta technického riaditeľa. Je ženatý, má dve deti, po stránke pracovnej i občianskej je dobre hodnotený, súdne trestaný dosiaľ nebol.

Podľa posudku znalcov - psychiatrov, v čase činu ani v súčasnej dobe netrpel žiadnou duševnou chorobou ani poruchou, bol plne schopný rozoznať dôsledky svojho konania a toto ovládať, nehľadiac na prípadný vplyv prostej opitosti. V priebehu psychiatrického vyšetrenia sa u neho prejavovala výrazná anxiozita, prechádzajúca až do hostility a verbálnej agresivity.

Znalci z odboru súdnej psychológie konštatovali u obžalovaného Čermana stredne nadpriemerný intelekt /IQ=120/. Rozbor jeho osobnosti ukázal jej dvojtvárnosť, stále pohotovú výraznú agresivitu, zreteľne oploštenú diferencovanosť emotivity a chýbanie etických a sociálnych zábran v situáciách ohrozenej prestíže. Ide o psychopatické sklony štruktúralne nezrelej, egocentrickej, agresívnej a citovo výdatne oploštenej osobnosti, vrátane oploštenia aj vyšších citov. Chýbanie zábran je výdatné a kontrolované racionalitou, pričom na jednej strane prejavuje arogenciu, sebaistotu a postoj "dôležitého človeka", v jadre sú však prvky zbabelosti. Z hľadiska sociálnej prognózy obžalovaného Čermana

znalci poukázali na štrukturálnu stálosť a neovplyvniteľnosť jeho základných črt prevýchovou, na jeho jednoznačne spoločensky rizikový charakter dokumentovaný poznatkom, že obžalovaný je ochotný zohrať akúkoľvek úlohu, ak si od toho niečo sľubuje, To zvyšuje negatívnosť jeho sociálnej prognózy /č.l. 2551/.

Znalci z odboru sexuológie v podstate potvrdili vyššie uvedené poznatky, lebo ani zo sexuologického hľadiska sa obžalovaný nehodnotil objektívne, pričom však neboli zistené rysy sexuálnej deviácie, ani žiadna okolnosť, ktorá by ovplyvňovala jeho ovládajúcu a rozpoznávaciu schopnosť.

Obžalovaný Stanislav Dubravický pochádza z intelektuálnej rodiny, je slobodný; vzhľadom na nedokončené stredoškolské štúdium je bez odbornej kvalifikácie. V dôsledku toho pracoval na viacerých miestach ako vodič, naposledy v Západoslovenských vodárňach a kanalizáciach v Nitre, kde patril medzi pracovníkov so slabšou pracovnou morálkou a ani pre svoju povahu nebol v kolektíve obľúbený. V minulosti sa už dostal do rozporu so zákonom. Rozsudkom Okresného súdu v Nitre zn. 5 T 146/79 z 30.10.1979 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 12.12.1979 zn. 2 To 744/79 bol odsúdený pre trestný čin rozkrádania majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 132 ods.1 písm. c/ Tr.zák. a pre prečin príživníctva podľa § 10 zákona číslo 150/69 Zb. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaraďením na výkon trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny. Tento trest odpykal v čase od 20.4.1979 do 20.12.1979.

Aj ohľadom obž. Dubravického vyzneli závery znaleckého posudku znalcov z odboru psychiatrie jednoznačne v tom zmysle, že v čase činu, ani v súčasnej dobe netrpel žiadnou duševnou chorobou a bol schopný rozpoznať a ovládať svoje konanie.

Znalci z odboru súdnej psychológie ustálili, že intelekt obžalovaného Dubravického je v pásme normy - mierne nadpriemernej úrovne a ako charakteristické črty jeho osobnosti označili výraznú hypotrofiu sociálnych a morálnych motivácií konania, medziludský orientovaných citov lútosti s prítomnou agresivitou a cynickým negativizmom, sociálnu ľahostajnosť a chýbanie etických a sociálnych citových zábran. Ide o psychopatické črty a tendencie osobnosti, ktoré nemajú patologický charakter. Z hľadiska motivácie ide u neho o egocentrické akceptovanie sexuálneho konzumu bez výhrad. V dôsledku týchto nálezov znalci dospeli k záveru, že sociálna prognóza aj u tohto obžalovaného je negatívna a pozitívne rezervy osobnosti sú pomerne malé.

Podľa znaleckého posudku z odboru sexuológie, somato-sexuálny vývoj obžalovaného prebiehal normálne, jeho psycho-sexuálny vývoj od začatia sexuálneho života mal enomálne rysy, mal promiskuitný charakter bez citových väzieb. Obžalovaný je hypersexuálne založený, avšak nezistila sa u neho žiadna sexuálna úchylka ani rysy sexuálnej úchylky.

Obžalovaný Juraj Lachman pochádza z robotníckej rodiny, sám absolvoval základné školské vzdelanie a učebný odbor - elektromechanik. Zamestnaný bol ako strojník u Vodohospodárskych stavieb v Nitre, kde podľa pracovného posudku dosahoval priemerné výsledky. Je ženatý a má jedno dieťa, súdne trestaný dosiaľ nebol a požíval dobrú povesť.

Podľa posudku znalcov z odboru psychiatrie, netrpel ani netrpí žiadnou duševnou chorobou, ani poruchou a jeho rozpoznávacie i ovládacie schopnosť bola plne zachovaná, resp. znížená iba prostou opilosťou. Vzhľadom na obhajobu obžalovaného, znalci sa zaoberali aj problematikou tzv. patologickej rozospalosti /krátko trvejúceho stavu nevyjasneného vedomia, ktorý vzniká pri náhlom prebudení

z hlbokého spánku/. Znaleci v tejto súvislosti takéto príznaky u obžalovaného nezistili, avšak všeobecne vysvetlili, že takýto stav je možný a dotknutá osoba ho prekoná v priebehu asi 5 minút.

Zo súdno psychologického hľadiska znalcami bol ustálený intelekt obž. Lachmana v pásme normy /IQ=100/, a vo vzťahu k jeho rozpoznávacej schopnosti sa nezistili žiadne obmedzujúce činitele. Charakteristická pre jeho osobnosť je takmer ešte mladícka nezrelosť, nedoriešená psychosociálna identifikácia a integrácia v sociálnom prostredí, výrazom ktorej je snaha integrovať sa v subjektívne vyššie hodnotených sociálnych vrstvách. Z toho vyplýva aj jeho solidarita k niektorým členom skupiny, v ktorej sa cítil sociálne považovaný za rovnocenného. Za podmienok modernej resocializácie podľa záveru znalcov, nie je sociálna prognóza obžalovaného nepriaznivá, má dosť rezerv na to, aby sa spoločensky osvedčil. Vzhľadom na nevyhranenosť jeho osobnosti vo fundamentálnych štrukturálnych vzťahoch je predpoklad priaznivo ovplyvniť zrenie jeho osobnosti cielenou výchovou a možnosťou profesionálnej sebarealizácie.

Výsledky sexuologického vyšetrenia nevykázali žiadne abnormality, nasvedčovali skôr na negatívne reakcie na agresívne sexuálne podnety.

U žiadneho z obžalovaných znalci nezistili okolnosti, v dôsledku ktorých by prichádzalo do úvahy uložiť im ochranné liečenie.

Pri rozhodovaní o trestoch krajský súd diferencoval u jednotlivých obžalovaných ich výmeru, pričom popri vyššie uvedených okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre voľbu druhu a výmery trestu, zohľadňoval aj ďalšie okolnosti, menovite mieru účasti a podielu obžalovaných na celej

trestnej činnosti. V tejto súvislosti treba predoslať, že v čase zábavy na internáte v Mlynskej doline, ešte žiadny z obžalovaných nemohol predvídať ďalší priebeh skutkového deja, ktorý potom vyústil do tejto mimoriadne závažnej trestnej činnosti.

Obžalovaný Juraj Lachman jediný je trestne zodpovedný iba za pomoc k trestnému činu znásilnenia podľa §§ 9 ods.2, 241 ods.1 Tr.zák., pričom nebol účastníkom prvej fázy násillia voči poškodenej uskutočnenej jej násilným vtiahnutím do auta obžalovaného Brázdu, ani jej prevozu na Varínsku ulicu v Bratislave. V jeho prospech treba tiež pričítať jeho doterajší bezúhonný život, ako aj okolnosť, že do značnej miery pomohol objasniť priebeh skutkového deja a to menovite pokial' išlo o počínanie obžalovaných v byte na Varínskej ulici. Súčasne však krajský súd nepokladal za postačujúci trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenia § 241 ods.1 Tr.zák. /t.j.3 roky/, ako to navrhol krajský prokurátor. Bolo totiž treba zohľadniť, že aj keď forma poskytnutia pomoci k spáchaniu trestného činu znásilnenia spočívala v pomerne jednoduchom úkone, akým bolo prinesenie špegátu, predsa len sa tak stalo za okolností, ktoré aj podľa vlastného vyjadrenia obžalovaného Lachmana sa mu bridili. Obžalovaný Lachman predsa videl, že na bezbrannú poškodenú, ktorá prejavovala iba beznádejný odpor, dobiedzajú hrubým a nechutným spôsobom viacerí jeho spoločníci. Z celkovej atmosféry mohol posúdiť, že zo strany jeho spoločníkov ide o sexuálnu agresivitu, a že sú odhodlaní pri najmenšom hrozbou násillia prekonať odpor poškodenej a uskutočniť svoje zámery. Poskytoval teda pomoc nie jednému, ale viacerým páchatelom. Až neskôr, uvedomiac si do krajnosti vyhrotenú situáciu, dištancoval sa od počínanie ostatných obžalovaných nielen vnútorne, ale aj fyzicky tým, že sa vzdialil do inej miestnosti

a prestal sa podieľať na ďalšom páčení trestnej činnosti. Krajský súd preto dospel k záveru, že trestom odňatia slobody priamo na dolnej hranici by neboli zohľadnené všetky okolnosti, za akých obžalovaný Lachman poskytol pomoc k trestnému činu a vymeral mu trest v trvaní 4 rokov. Keďže obžalovaný Lachman nebol dosiaľ vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, bol zaradený na výkon trestu do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Ostatným obžalovaným bolo treba uložiť tresty v zmysle sadzby ustanovenia § 219 Tr.zák., a to tresty úhrnné /u obž. Dubravického trest súhrnný/.

Odhliadnuc od obž. Lachmana, najmenší podiel účasti na trestnej činnosti mal obžalovaný Beďač, ktorý neprejavil žiadnu iniciatívu a pokiaľ ide o trestný čin znásilnenia, dopustil sa ho tým, že iba menej výraznou formou fyzického násillia prispel k násilliu, ktoré oveľa intenzívnejšie uplatňovali jeho spoločníci. Pochopiteľne aj takáto forma znásobil celkový účinok násillia voči poškodenej a jej uvedenie do stavu bezbrannosti. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, obž. Beďač sa nezúčastnil losovania, v rámci ktorého sa rozhodovalo o tom, kto usmrtí poškodenú. Pokiaľ ide o jeho podiel na spáchaní trestného činu vraždy, s poukazom na vyššie uvedené úvahy v súvislosti s právnym posúdením spolupáchatelstva obžalovaných na tomto trestnom čine, aj pri jeho plnej trestnej zodpovednosti bolo treba zohľadniť jeho tendencie byť pasívnym. Obžalovaný Beďač sa v podstate podrobil pokynom, aby svojim autom prišiel k jazierku v Kráľovej pri Senci, pričom garanciou, že tak urobí bola skutočnosť, že jeho spolujazdcom bol obž. Dubravický. Počas vlastnej likvidácie poškodenej utopením zotrval na mieste činu spoločne s ďalšími, keď bol postavený do úlohy kontrolóra, či sa tento čin uskutoční.

Aj krajský prokurátor s ohľadom na uvedené okolnosti navrhol uložiť obž. Beďačovi trest priamo na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenia § 219 Tr.zák. Krajský súd však dospel k záveru, že vo vzťahu k obžalovanému Beďačovi treba zohľadniť výnimočnosť okolností prípadu, ako to umožňuje ustanovenie § 40 ods.1 Tr.zák. Možno jednoznačne ustáliť, že obž. Beďač, keďže sa nepodielal na únose poškodenej, ani o ňom nevedel, v pravom slova zmysle nič netušiac sa **e c i t o l** v byte na Varínskej ulici v situácii, ktorá bezprostredne vyústila do páchania trestného činu znásilnenia. Všetky vykonané dôkazy jednoznačne ukazujú, že sa pokúsil aj o protest proti počínaniu jeho najaktívnejších spoločníkov. Na rozdiel od obžalovaného Lechmana, ktorý sa dištancoval od pokračovania v trestnej činnosti nielen vnútorne, ale aj fyzicky, obžalovaný Beďač sa fyzicky nedokázal dištancovať a aby si zachoval svoje "postavenie" v celej skupine, demonštroval navonok svoj postoj tým, že poškodenú pridržel iným, ktorí s ňou proti jej vôli súložili. V rámci svojho ďalšieho počínania, vrátane účasti pri utopení poškodenej, potom sa už iba podriadil "zákonu": "kto bol s nami nemôže už cúvnuť a zbaviť sa zodpovednosti". Aj závery znalcov z odboru súdnej psychológie a podklady o doterajšom bezúhonnom živote obž. Beďača dovoľujú ustáliť, že spáchanie predmetného trestného činu, na ktorom sa podielal, i keď menšou mierou, je v podstate cudzie štruktúre jeho osobnosti. Preto krajský súd mal za to, že použitie trestnej sadzby odňatia slobody podľa § 219 Tr.zák. by bolo pre obžalovaného Beďača neprimerane prísne a že účel trestu u neho možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania, pričom za primeraný pokladal trest vo výmere 8 rokov.

Súčasne krajský súd, najmä v nadväznosti na hodnotenie obžalovaného Beďača znalcami z odboru súdnej psychológie i reláciami z miesta bydliska a pracoviska dospel k záveru,

že stupeň jeho narušenie nevyžaduje, aby bol na výkon trestu zaradený do III. - najprísnejšej nápravnovýchovnej skupiny a aplikujúc ustanovenie § 39 ods.3 Tr.zák., zaradil ho na výkon trestu do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný František Čerman je trestne zodpovedný za spáchanie troch trestných činov, z toho pokiaľ ide o trestný čin znásilnenia, aj za jeho počiatočnú fázu, ktorá spočívala v únose poškodenej z Mlynskej doliny. Na druhej strane ako u obžalovaného Beďača, ani jemu nebolo preukázané, žeby sám násilím vykonal súlož s poškodenou. Jeho aktivita pri prekonávaní odporu poškodenej bola však ako vyplýva z dôkaznej situácie podstatne vyššia ako u obžalovaného Beďača a to nielen pri znásilňovaní poškodenej, ale aj pri hľadaní riešenia ako poškodenú umlčať. Aj keď sa v konečnom dôsledku na samotnej likvidácii poškodenej bezprostredne fyzicky nezúčastnil, v ničom sa od počínania ostatných nedištancoval. S prihliadnutím na jeho doterajší inak bezúhonný život a v podstate akceptujúc návrh krajského prokurátora, uložil krajský súd obžalovanému Čermanovi trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a v súlade s ustanovením § 39a ods.2 písm. c/ Tr.zák., zaradil ho na výkon trestu do III. nápravnovýchovnej skupiny.

Pokiaľ krajský prokurátor nevrhol uložiť obžalovaným Kocúrovi, Andrášikovi a Brázdovi výnimočné tresty - tresty smrti, krajský súd dospel k záveru, že zákonné podmienky pre uloženie takého trestu plne vyčerpáva aj trestná činnosť spáchaná obžalovaným Dubravickým. Súčasne však krajský súd dospel k záveru, že pri splnení všetkých zákonných podmienok pre uloženie trestu smrti v zmysle § 29 ods.1 Tr.zák., možno namiesto trestov smrti uložiť výnimočné tresty odňatia slobody v rozmedzí od 15 do 25 rokov, ktoré pokladal na splnenie účelu trestu za dostatočné ako to umožňuje ustanovenie § 29 ods.3 Tr.zák.

Ustanovenie § 29 ods.1 Tr.zák. dovoľuje uložiť trest smrti ako výnimočný trest za presne stanovených prísnych zákonných podmienok. Takýto trest možno uložiť len za trestný čin, pri ktorom to príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona dovoľuje, a to len za podmienky, že stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je vzhľadom na obzvlášť zavrhnuteľný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnuteľnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký a ťažko napravitelný následok mimoriadne vysoký a súčasne, ak je splnená aspoň jedna z ďalších podmienok, a to, že:

- a/ uloženie trestu vyžaduje účinná ochranná spoločnosť, alebo
- b/ nie je nádej, že by páchatela bolo možné napraviť trestom odňatia slobody do 15 rokov.

V danom prípade ustanovenie § 219 Tr.zák. dovoľuje pre trestný čin vraždy uložiť okrem trestu odňatia slobody vo výmere od 10 do 15 rokov aj trest smrti. Popri splnení tejto formálnej podmienky však zhodnotenie konania obžalovaných a všetkých okolností prípadu vo vzťahu k obžalovaným Kocúrovi, Andrášikovi, Brázdovi a Dubravickému vyústilo do záveru, že sú splnené aj zákonom predpokladané materiálne podmienky, menovite obzvlášť zavrhnuteľný spôsob vykonania činu, ako aj obzvlášť zavrhnuteľná pohnútku, pričom pre aplikáciu citovaného ustanovenia stačí aj jediná z tam predpokladaných materiálnych podmienok.

V danom prípade obžalovaní sa dopustili trestného činu vraždy takým spôsobom, ktorý sa nápadne vymyká zo spôsobu, akým sa trestné činy vraždy, ktoré sú sami o sebe vysoko spoločensky nebezpečné, obvykle páchajú. Zvlášť zavrhnuteľný spôsob vykonania predmetného trestného činu súd videl v tom, že obžalovaní sa ho dopustili so zvláštnou surovosťou, cynizmom a bezcitnosťou. Už samotná okolnosť, že na určenie priamych vykonávateľov použili losovanie, že spoločným konaním viacerých tým, že poškodenú zviazali, znemožnili

akýkoľvek jej odpor a mohli sa spoliehať na jej bezbrannosť a napokon, že za okolností, za ktorých poškodenú zavraždili, museli jej pred smrťou spôsobiť ničivé psychické útrapy, je drastickou skutočnosťou.

Krajský súd dospel k záveru, že aj pohnútkou, v dôsledku ktorej sa obžalovaní Kocúr, Andrášik, Brázda a Dubravický dopustili trestného činu je obzvlášť zavrhnuteľná. Vychádzal z toho, že nielen samotné okolnosti prípadu, ale aj výsledky súdno-psychologických expertíz nesvedčujú na amorálnosť a citovú oploštenosť týchto obžalovaných, na ich egocentrizmus, ktorému ničoho sa neštítiac všetko podriaďujú, mobilizujú pritom svoju pohotovú agresivitu. V danom prípade po spáchaní trestného činu znásilnenia spôsobom, ktorý možno označiť za morálne zvrhlý, neštítali sa obetovať život mladého dievčaťa, ktoré malo ešte prakticky celý život pred sebou. Pritom tak urobili len preto, aby sa vyhli trestnej zodpovednosti za spáchaný trestný čin znásilnenia, čo svedčí o ich naprostej neúcte k ľudskému životu.

Splnená bola aj zákonná podmienka v zmysle § 29 ods.1 písm. a/ Tr.zák., t.j. že uloženie výnimočného trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti. Táto podmienka vyjadruje prevažne generálne preventívnu funkciu trestu, t.j. požiadavku ochrany spoločnosti pred potencionálnymi páchatelmi podobne závažných trestných činov. Spáchanie predmetného trestného činu hlboko ovplyvnilo vedomie širokej verejnosti a vyvolalo mimoriadne rozhorčenie nad brutalitou, ktorou bol spáchaný. Spoločnosť sa právom domáha, aby občania boli pred páchatelmi takejto trestnej činnosti ochránení.

V predmetnom prípade však bola splnená aj zákonná podmienka uvedená pod písm. b/ ustanovenia § 29 ods.1 Tr.zák., ktorá vyjadruje predovšetkým požiadavku individuálnej prevencie pred konkrétnymi páchatelmi, u ktorých niet nádej, žeby ich bolo možné napraviť trestom odňatia slobody

do 15 rokov, alebo im aspoň v ďalšej trestnej činnosti zabrániť. Z tohto hľadiska popri poznatku, že obžalovaní Kocúr, Andrášik, Brázda a Dubrevický vôbec boli schopní dopustiť sa tak závažného trestného činu takým ohavným spôsobom ako to urobili, treba poukázať aj na jednoznačne negatívne sociálne prognózy u týchto obžalovaných, podrobne rozvedené a dokumentované v znaleckých posudkoch z odboru súdnej psychológie, ktoré krajský súd plne akceptoval. Bola teda splnená aj táto zákonná podmienka.

V konečnom dôsledku krajský súd u obžalovaných Kocúra, Andrášika, Brázdu a Dubrevického dospel k záveru, že účel trestu odňatia slobody vo výmere do 15 rokov by sa nesplnil.

Zo zákonnej dikcie a zo zmyslu ustanovenia § 29 ods. 3 Tr.zák. vyplýva, že na jednej strane pre uloženie výnimočného trestu odňatia slobody vo výmere od 15 do 25 rokov musia byť splnené podmienky pre uloženie trestu smrti, avšak tento absolútny trest možno uložiť iba v prípadoch, kde je vylúčené, že by trest odňatia slobody od 15 do 25 rokov nebol dostačujúci. Pre taký záver vyžaduje sa také vysoké riziko recidívy, ktoré hraničí s rozumnou istotou, že k nej dôjde.

V tejto súvislosti krajský súd nemohol pominúť, že napriek negatívnym sociálnym prognózam u obžalovaných Kocúra, Andrášika, Brázda a Dubrevického sú tu viaceré okolnosti, ktoré vedú k záveru, že nie je nevyhnutné uložiť im tresty smrti,

- je to predovšetkým vek obžalovaných v čase činu, keď obžalovaní Brázda, Kocúr a Dubrevický mali po 22 rokov a obžalovaný Andrášik 25 rokov, pričom pred spáčením tohto trestného činu žiaden z obžalovaných nebol súdne trestený, nejde teda o recidivistov.

- niet žiadnych podkladov pre záver, že by obžalovaní spáchali trestný čin, na ktorý sa vopred pripravovali. V podstate šlo o situačnú záležitosť, ktorá sa vyvinula postupne v priebehu páčenia pôvodnej, predsa len menej závažnej trestnej činnosti a ktorú títo obžalovaní riešili týmto vysoko zavrhnuteľným spôsobom, ktorým privodili tragický koniec poškodenej.

- od spáchania trestnej činnosti uplynulo už viacej ako šesť rokov. Počas tohoto obdobia najmä obžalovaní Kocúr, Brázda a Andrášik nedopustili sa žiadnej ďalšej trestnej činnosti, spoločensky, rodinne i pracovne vykazovali plnú sociálnu adaptáciu, iba obžalovaný Dubrevický má v tomto smere nepriaznivejšie pozadie, dokumentované slabšou spoločenskou a pracovnou angažovanosťou, avšak pokiaľ bol medzičasom súdne trestaný, čo do závažnosti šlo o nepomerne menej závažnejšie delikty. Ani napriek negatívnym sociálnym prognózam nebol u týchto obžalovaných vyslovený kategorický záver, že niet nádeje na ich prevýchovu a resocializáciu. Preto krajský súd s použitím § 29 ods.3 Tr.zák. uložil obžalovaným výnimočné tresty odňatia slobody. Pri ich diferencovaní riadil sa nasledovnými úvahami:

Obžalovaný Miloš Kocúr bol iniciátorom a osnovateľom únosu poškodenej, ktorú si vytipoval už počas diskotéky a v dôsledku toho mal aj vo vestibule internátu konflikt so svedkom Urbánkom. Spolu s obž. Andrášikom tento únos aj fyzicky realizovali. Rovneko, najväčšiu iniciatívu a aktivitu vynaložil aj v byte na Varínskej ulici pri nútení poškodenej, aby pila víno, pri jej vyzliekaní a pri znásilnení, keď ako prvý vykonal na nej násilnú súlož. Možno ustáliť, že nebyť obžalovaného Kocúra, nemuselo dôjsť vôbec k trestnej činnosti. Obžalovaní Brázda a Čerman sa pri únose poškodenej bezprostredne stotožnili s počínaním obžalovaných

Kocúra a Andrášika, keď obžalovaný Brázda riadil svoje auto s unášanou poškodenou a spolu s obžalovaným Čermanom ju priviedli do bytu na Varínskej ulici. Aj k násilnostiam, ktoré v tomto byte začal Kocúr sa obžalovaní Andrášik a Brázda ihneď pripojili a vzápätí tak urobil aj Dubravický. Keď sa obžalovaní zhodli na tom, že poškodenú treba umlčať, obžalovaný Dubravický bol otcom myšlienky, aby sa losovaním určilo, kto poškodenú zlikviduje. Obžalovaní Kocúr a Andrášik, ktorých určili los potom aj vykonali túto strašnú exekúciu, pričom im fyzicky pomáhal aj obžalovaný Brázda, kým ostatní okrem obžalovaného Lachmana na čele s obž. Dubravickým dozerali, či sa uskutoční spoločný zámer.

S prihliadnutím na mieru a intenzitu účasti obžalovaných Kocúra, Andrášika, Brázdu a Dubravického krajský súd im odstupňoval výmeru trestov. U obžalovaného Kocúra, u ktorého miera účasti bola najvyššia, súd zohľadnil súčasne v jeho prospech, že dosiaľ nebol súdne trestaný a vcelku viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov, t.j. 1 rok pod hornou hranicou výnimočnej zákonnej sadzby trestu odňatia slobody.

Aj u obž. Andrášika bolo treba prihliadnuť na to, že dosiaľ viedol riadny život pracujúceho človeka a nebol súdne trestaný, pričom oproti obž. Kocúrovi i pri všetkej intenzite jeho konania, miera jeho účasti s ohľadom na to, že nebol počiatočným iniciátorom trestnej činnosti bola menšia, čo súd odstupňoval uložením trestu vo výmere 22 rokov.

Obžalovaný Brázda sa tiež výrazne podieľal na celej trestnej činnosti, avšak predse len o niečo menej intenzívne než predošli dvaja obžalovaní a krajský súd pokladal za primerané uložiť mu trest vo výmere 20 rokov.

Napokon obžalovaný Dubravický, ktorý prejavil výraznú surovosť, bezcitnosť a cynizmus a bol iniciátorom tragického konca poškodenej i keď sám fyzickú likvidáciu neuskutočnil, bol potrestaný trestom vo výmere 18 rokov, pričom mu bolo potrebné uložiť súhrnný trest, lebo prejednávaný trestný čin spáchal skôr ako bol vyneseny 30.10.1979 rozsudok v trestnej veci Okresného súdu v Nitre zn. 5 T 146/79, pre inú jeho trestnú činnosť.

V súlade s ustanovením § 39a ods.2 písm. c/ Tr.zák. krajský súd zaradil obžalovaných na výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Pozostalá po poškodenej, nebohej Ľudmile Cervenovej - Margeréta Cervenová v prípravnom konaní /č. 1. 1957 - 1961/ súhlasne s prejavom pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní uplatnila nárok na náhradu škody sumou 49.956,90 Kčs, ktorý síce špecifikovala podľa jednotlivých položiek, avšak tento nárok doložila riadnymi dokladmi iba po výšku 2.986,90 Kčs. Preto krajský súd mohol obžalovaných, okrem obžalovaného Lechmana, ktorý sa na spôsobení škody nepodieľal, zaviazat na náhradu škody iba do tejto výšky, pričom rozhodol o solidárnej zodpovednosti obžalovaných. Tento postup okrem iného má význam aj z hľadiska ustanovenia § 154 Tr.por. a umožňuje poškodenej po právopletnosti rozsudku uplatniť si náhradu trov, ktoré vynaložila na účelné uplatnenie jej nároku na náhradu škody v trestnom konaní. So zvyškom nároku na náhradu škody súd odkázal Margerétu Cervenovú na konanie v občiansko-právnych veciach.

K oslobodzujúcim výrokom:

K bodu 5/ obžaloby:

Svedkyňa Ing. Nadežda Benová, výpoveď ktorej aj v súvislosti s usvedčovaním obžalovaných súd plne akceptoval,

na hlavnom pojednávaní ani v prípravnom konaní nepotvrdila, žeby ju obž. Brázda konkrétne nahováral, aby pred orgánmi ZNB vo veci vyšetrovania vraždy Ľudmily Cermanovej nevypovedala pravdu a zamlčela jeho účasť i účasť ďalších na diskotéke v internáte v Mlynskej doline. Uviedla iba toľko, že asi týždeň po diskotéke sa jej Andrášik s Čermanom pýtali na okolnosti výsluchu. Obž. Brázda sa jej v jednom prípade tiež telefonicky pýtal, či bola vypočúvaná a či sa vyšetrovatelia nepýtali aj na neho, avšak o nič ju v tejto súvislosti nežiadal a položil telefón. Za týchto okolností krajský súd nemal bezpečne preukázané, žeby sa obžalovaný Brázda dopustil žalovaného skutku, a preto ho v tejto časti podľa § 226 písm. c/ Tr.por. spod obžaloby oslobodil.

Rovnako v bode 6/ obžaloby, kde sa obž. Brázdovi kládlo za vinu, že podobným spôsobom prehováral na krivú výpoveď Dr. Alojza Verčinského, dôkazná situácia nestačila na ustálenie viny obžalovaného. Svedok Verčinský, výpoveď ktorého vzhľadom na jeho pobyt mimo ČSSR bola v zmysle § 211 ods.2 písm. a/ Tr.por. na hlavnom pojednávaní prečítaná uviedol, že niekedy v r.1977 alebo 1978 prišiel za ním obžalovaný Brázda aj so svojou manželkou. Žiadal ho, aby si spomenul, že v čase únosu študentky z Mlynskej doliny v r.1976 bol obž. Brázda u neho v Nitre. Keď si svedok spomenul, že v tom čase bol na dovolenke mimo územia ČSSR, Brázda od neho odišiel bez toho, že by na ňom požadoval, aby v rámci výpovede pred orgánmi VB vypovedal nepravdu. Potom sa svedok s obžalovaným ešte raz stretol, avšak o týchto okolnostiach už reč nebola.

Krajský prokurátor odstúpil od obvinenia pokiaľ obžaloba v bode 4/ kládla obžalovanému Kocúrovi za vinu tiež spáchanie trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods.1 Tr.zák., ktorého sa mal dopustiť tek, že po vyložení Ľudmily Cermanovej z vozidla pri jazierku v Kráľovej pri Senci, s ňou proti jej vôli vykonal ešte raz pohlavný styk. Krajský súd mal za to, že ide

o samostatný skutok a nie o pokračujúci trestný čin znásilnenia, lebo obžalovanému Kocúrovi nebolo možné imputovať jednotiaci zámer pokračovať v znásilňovaní poškodenej pri jezierku, ktorý by bol pojel už v čase znásilňovania poškodenej v byte na Varínskej ulici. Preto bolo potrebné o tomto skutku osobitne rozhodnúť. Po vyhodnotení dôkazov krajský súd sa stotožnil so stanoviskom krajského prokurátora, lebo okrem ojedinelých zmienok v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní v tomto smere nebol predukovený žiadny dôkaz.

Rovnako krajský prokurátor odstúpil od obvinenia pokiaľ sa obžalovanému Lachmenovi v bode 4/ obžaloby kládlo za vinu spolupáchateľstvo na trestnom čine vraždy. Nebola totiž jednoznačne vyvrátená obhajoba obž. Lachmana, že pokiaľ na byte na Varínskej ulici si prípadne aj vytiahol nejaký lístok, stalo sa tak bezprostredne potom, čo ho Dubravický prebudil bez toho, že by obž. Lachman vedel o čo sa jedná. Rovnako nebolo vyvrátené jeho tvrdenie, že počas jazdy autom z Bratislavy do Kráľovej pri Senci ako aj počas celého doja, ktorý sa odohral pri jezierku spal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 8 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu Najvyššiemu súdu SSR. Poškodená Margareta Cervenová je však oprávnená podať odvolanie iba proti výroku o náhrade škody.

Krajský súd v Bratislave, odd. 1 T,
dňa 22. septembra 1982

Za správnosť vyhotovenia:

Blážík

JUDr. Jozef Bilčík, v.r.
predseda senátu

